

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 31

Ple del Parlament

Sessió 17, segona i darrera reunió, dijous 18 de novembre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el deute de la Generalitat amb el món local 302-00049/13	3
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el finançament dels governs locals 302-00056/13	13
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques socials 302-00057/13	24
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mecanismes de control del Cos de Mossos d'Esquadra 302-00050/13	33
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el futur d'Europa 302-00051/13	44
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de l'economia 302-00052/13	55
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el deute de la Generalitat amb el món local (continuació) 302-00049/13	66
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el finançament dels governs locals (continuació) 302-00056/13	66
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques socials (continuació) 302-00057/13	67
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mecanismes de control del Cos de Mossos d'Esquadra (continuació) 302-00050/13	67
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el futur d'Europa (continuació) 302-00051/13	67
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de l'economia (continuació) 302-00052/13	68
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques previstes per a afrontar les conseqüències del canvi climàtic i la crisi energètica 302-00053/13	68

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés als serveis a la Catalunya poc poblada	
302-00055/13	79
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el funcionament del sistema sanitari	
302-00054/13	89
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques previstes per a afrontar les conseqüències del canvi climàtic i la crisi energètica (continuació)	
302-00053/13	99
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'accés als serveis a la Catalunya poc poblada (continuació)	
302-00055/13	100
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el funcionament del sistema sanitari (continuació)	
302-00054/13	101
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge	
300-00067/13	102
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'infància	
300-00073/13	110
Interpel·lació al Govern sobre el model d'acompanyament i residència en la vida dependent	
300-00076/13	114

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 17.2

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Acció Exterior i Govern Obert i la consellera de Drets Socials.

La presidenta

Molt bon dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el deute de la Generalitat amb el món local

302-00049/13

Reprenem la sessió amb el quinzè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al govern sobre el deute de la Generalitat amb el món local, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per fer l'exposició de la moció, la diputada senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Bon dia. Diputades, diputats, consellera... Aquesta moció que presentem avui té un doble objectiu: fer conèixer el deute que té la Generalitat amb els ajuntaments –i, evidentment, que es pagui aquest deute–, i, el segon objectiu, posar especial atenció a l'àrea de benestar social i exigir a la Generalitat que compleixi amb la llei de serveis socials, que diu –i ja ho vaig comentar explícitament– que l'aportació de la Generalitat en aquesta matèria no pot ser inferior en cap cas al seixanta-sis per cent del cost dels equips dels serveis bàsics, cosa que a dia d'avui no succeeix. Per això en aquesta moció destaquem aspectes tan necessaris com el contracte programa.

Miri, no deixa de ser trist..., jo crec que no deixa de ser trist que haguem de fer una interpellació per exigir que la Generalitat compleixi la llei. Però no la llei estatal, no, no, no...; la llei catalana, aprovada en aquest Parlament. I, per tant, avui potser ens donaríem per satisfets si aquesta moció serveix perquè la Generalitat faci efectius els seus compromisos, les seves obligacions, que permetran als ajuntaments respirar una miqueta més.

I per això necessitem, com deia, signar un nou contracte programa per al període 2022-2025, que sigui vigent a partir de l'1 de gener del 22 i que s'adeqüi, precisament, a les necessitats actuals detectades i al seu corresponent finançament. I caldrà, a més a més, informar els ajuntaments de les dates en què es preveu aquest contracte programa, que hauria de ser, per anar bé, abans del 31 de desembre del 2021. I, per tant, queda poc temps, queda molt poc temps, només un mes i escaig, per resoldre aquest desori.

I, diputats i diputades, s'ha d'actualitzar la cartera de serveis i el desenvolupament del reglament, perquè es pugui adaptar, i preveure la despesa econòmica de forma més adequada i més apropiada. En els nous pressupostos que presenta el Govern de la Generalitat s'augmenta considerablement la partida del contracte programa. I nosaltres demanàvem de dotar una partida de 70 milions, i sembla ser que així serà. Per tant, entenc que no hi haurà cap problema per aprovar aquest punt de la moció.

També reclamem que la Generalitat lideri i sigui capaç de coordinar, col·laborar i faci aquesta cogovernança real amb el món local, i marqui el calendari immediat de pagament del deute acumulat de la Generalitat amb els diversos municipis, evident-

ment. Aquest deute que, amb dades del 2020 –ja ho comentava–, puja a 173 milions d'euros.

També volem posar especial atenció i demanem que s'incrementi el preu/hora dels serveis d'atenció domiciliària. I, vistes les negociacions que hem mantingut aquests dies amb les esmenes, sembla ser que el Govern no vol fer un nou fons de cooperació; no vol fer un fons addicional, a part del que ja existeix. Perquè nosaltres considerem que el que està previst en aquest moment és insuficient, i, per tant, en necessitem un d'extra.

I s'han d'atrevir, si m'ho permet el Govern, a elaborar i aprovar en aquesta legislatura –no en una altra, no; en aquesta legislatura– una proposta de llei de governs i finançament local, tal com estableix l'Estatut d'autonomia. Ja sé que pensem que potser seran independents, però de moment tenim l'Estatut d'autonomia.

Per tant, cal concloure..., simplement m'he limitat, en aquesta moció, a exposar el que passa, el que passa a la realitat. Aquí tenim diputats i diputades que són regidors, regidores, alcaldesses, alcaldes, i el que reclamem avui en aquesta moció és simplement que es pagui el que es deu.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara, per presentar les esmenes defensades, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor David Saldoni.

David Saldoni i de Tena

Molt bon dia. Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Certament, en aquesta moció, diputada, parlem de la realitat en el món local. En el món local, a través d'una àrea tan important directament d'atenció a les persones com és el contracte programa, que tots sabem, doncs, que és una..., és la relació, en aquest cas, interinstitucional, entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments de més de vint mil habitants i els consells comarcals, que desenvolupen, en aquest cas, totes les polítiques relacionades amb el benestar i d'altres que hi han incloses en diferents fitxes del contracte programa.

Aquest contracte programa, en aquest moment, està justament en molt bona línia, perquè hem de destacar que, a més a més de la relació entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments, també hi ha, en aquest cas, les entitats municipalistes. La Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis en aquest moment estan negociant –i està en molt bon port– la redacció, la concreció del contracte programa per als anys 20-25, per a aquests propers quatre anys.

I, certament, aquest contracte programa augmenta. I augmenta, doncs, al voltant d'aquests 70 milions. Per tant, amb l'esmena i amb la proposta que feia la diputada socialista, l'acceptem. I, per tant, amb aquestes transaccions que hem fet crec que hem arribat a un punt en el qual el que fem és concretar aquesta cooperació entre el Govern i els ajuntaments que tan bé ha funcionat i que, certament, s'ha de millorar.

Òbviament, a banda de l'import del contracte programa hi tenim altres temes. Hi tenim temes rellevants, com el desplegament del reglament de la llei, que el reglament de la llei, doncs, el tenim pendent. I és una de les exigències que ens hem de posar tots plegats, poder-lo desplegar, i és el compromís que ho puguem fer.

Igual que la cartera de serveis socials, que s'ha de poder revisar. Perquè tots sabem que els treballadors i treballadores socials..., tota la gent que treballa en l'àmbit social el que necessita quan hi va la gent és poder-se girar i a la lleixa, a l'estanteria, poder-hi trobar solucions per a les persones que et venen a veure. I això és la cartera de serveis socials. Per tant, aquesta cartera de serveis socials ha de poder servir per actualitzar-la. I el compromís de tots plegats és que ho puguem fer ja, iniciant la feina aquest any 2022.

Aquesta moció..., i també hem acordat diversos punts. Un que fa relació, com dèiem, al preu/hora dels serveis socials en l'atenció domiciliària. Totes les persones que treballen al SAD, en aquest cas, doncs, veuran que, de forma progressiva..., en els propers exercicis veuran com s'incrementa el preu/hora fins a arribar als vint euros en el termini màxim de quatre anys.

Però també m'agradaria destacar un altre punt, que també se'n parla, que és el pla estratègic dels serveis socials. Un pla estratègic que, en aquest cas, també surt des de baix, del treball conjunt dels ajuntaments, a través de les entitats municipalistes, per poder impulsar aquest pla estratègic, que també s'està desenvolupant.

Per tant, doncs, tot aquest paquet el que fa és comportar una millora, una concreció d'aquesta feina que s'està tirant endavant a través de les entitats municipalistes i els ajuntaments del nostre país.

A més a més, aquesta moció també té uns altres punts, i punts que fan referència, en aquest cas, al Fons de Cooperació Local, que estic convençut que la consellera de la Presidència –aquí present, també– estaria d'acord amb tots que voldríem que fos molt més gran i que hi poguessin haver molts recursos i que el poguéssim fer créixer més. Però, òbviament, la realitat pressupostària que en aquests moments està en tramitació ha de poder-ho marcar. Però sí que hem de destacar, en aquest cas, també, l'increment que hi ha en el Fons de Cooperació Local, amb més de 7 milions d'euros, i, per tant, la feina que cap aquí s'està desenvolupant.

I, per tant, doncs, aquesta és la voluntat que tenim tots plegats, de poder millorar la relació amb el món local, perquè creiem que ha sigut realment el pilar fonamental a l'hora de poder suportar –i ho hem vist en els últims mesos– un moment tan crucial al com una pandèmia. Els serveis socials, en aquest cas, han fet un salt espectacular de feina i d'atenció, que això ho hem d'aconseguir rebaixar perquè el conjunt de professionals puguin treballar en les condicions que es mereixen.

I, per tant, aquí cal agrair també a la consellera Cervera l'esforç que s'ha fet des del departament per tal de poder fer aquests increments per accelerar, també, la negociació amb les entitats municipalistes i tenir aquesta via oberta per millorar el contracte programa a través de la redacció del reglament i l'increment de la cartera de serveis socials.

I, com hem pactat en la majoria de les esmenes, que les hem pogut transaccionar, doncs, en la majoria dels punts hi votarem a favor.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula, per defensar les esmenes, la diputada senyora Jordina Freixanet.

Jordina Freixanet i Pardo

Bon dia, presidenta. Diputats, diputades... Avui ens trobem amb la moció del Partit Socialistes sobre el deute de la Generalitat al món local. Abans de res, dir que està molt bé que defensin el món local i que vetllin perquè aquest tingui un bon finançament, però, on vostès hi posen paraules, nosaltres, Esquerra Republicana, hi posem fets.

Fets com quan tots els consistoris republicans van rebutjar traspassar els seus romanents a l'Estat, una maniobra de confiscació oculta dels estalvis dels ajuntaments i de perpetuació de l'austeritat i recentralització de recursos proposada pel seu partit al Govern espanyol. Tots els governs municipals d'Esquerra s'hi van oposar frontalment. No podem ser exigents sempre amb la Generalitat i indulgents, al mateix temps, amb l'Estat en una qüestió tan cabdal com és el finançament local.

Fets, també, com la reducció del deute de la Generalitat amb els ajuntaments. L'any 2015 ens situàvem a 622,23 milions d'euros, i l'any 2018, a 76,06.

O fets com la llarga reivindicació des dels ajuntaments d'un canvi en la fórmula de la plusvàlua. El Govern espanyol no va fer res per establir una fórmula de càlcul acceptable en un impost, la plusvàlua, tocat de mort, tot i tenir sentències i denúncies dels ajuntaments. Com ha acabat? Doncs, des del 26 d'octubre, suspesos pel Tribunal Constitucional i a l'espera de tenir nova llei. Donen solucions, també, on ens retenen les competències.

Per tant, nosaltres seguim defensant els ajuntaments com a peça clau per seguir superant les crisis socials, econòmiques i sanitàries que hem hagut de vèncer des del 2008; sobirania local i descentralització per ajudar els nostres conciutadans.

Entrant en la moció, dir-los que pensava que seria una mica més fàcil fer un front comú ampli municipalista. I és per això que els hem presentat un seguit d'esmenes, a les quals em referiré seguidament, que ens permetran votar favorablement vuit dels deu punts que contenia i en contra de dos i d'un punt onzè, que han pactat amb Ciutadans, que calca paraula per paraula una moció que aquest mateix Ple va rebutjar fa quinze dies.

Concretant, en cada punt, en els acords, en les esmenes presentades..., es pot dividir en dos grans grups: els primers, en termes socials, i els segons, en termes estrictament econòmics.

Pel que fa als termes socials..., no vull redundar en el que ha comentat el diputat Saldoni: contracte programa –estem treballant en un nou contracte programa del 22 al 25–, revisar i actualitzar la cartera de serveis. També estem d'acord amb vostès en complir amb els compromisos financers establerts en la Llei 12/2017, i fer-ho conjuntament amb tots i cadascun dels municipis. Com ja han vist, anem complint amb els compromisos, i les esmenes afegides poleixen el text i l'adeqüen a les dades.

Em permetran que em situï sobre el punt del deute ciutadà, perquè crec que és una obligació de tots recuperar el nivell institucional de la cambra. I això ho fem usant un llenguatge adient, evitant expressions xenòfobes –que moltes vegades alguns diputats ens hi tenen massa acostumats–, també evitant al·lusions personals grolleres, però també, i essencialment, essent tots els diputats i diputades curosos amb les dades i amb les terminologies que usem. Almenys així és com treballem en tots i cadascun dels municipis de Catalunya: rigorositat, responsabilitat i exemplaritat.

No podem votar a favor d'aquest punt, perquè alimenta la fallàcia d'un deute ciutadà que ni és deute real ni tampoc és ciutadà. Podem estar d'acord en el fons, en revisar les competències impròpies, en els recursos dels que disposem, en les limitacions legals, en el finançament, però no podem parlar d'un deute ciutadà que s'interpella a pagar de forma immediata quan ni tan sols en sabem les quantitats.

Nosaltres els plantejem que mirem el futur i establim un marc de col·laboració, perquè els municipis, tots, necessitem major compromís i major finançament. Alhora, em permetran que els recorde que cal fer esment del fet que, per desplegar amb plenitud tots i cadascun d'aquests fons i poder fer ús extensiu dels recursos, cal exigir la immediata derogació de l'LRSA al Govern de l'Estat espanyol. I aquí, senyors del PSC, els torno a dir i els recorde que hi tenen un paper importantíssim, i anem molt tard.

En aquest sentit, votarem també en contra del punt vuitè, que han transaccionat amb Ciutadans, perquè vostès demanen un nou fons addicional, quan nosaltres els hem enviat fins a tres propostes diferents de text per millorar l'actual, per dotar-lo de majors recursos i, si escau, revisar els criteris. I, per tant, la nostra no és una proposta efímera que s'addiciona un any, sinó que té la voluntat d'esdevenir un treball estructural fet conjuntament amb tots i cadascun dels municipis. Una transacció, a més, que ens inclouen per la porta del darrere –un punt extra, com els deia– d'una moció que fa referència a la zero-tres, quan ahir mateix el president els recordava en aquesta seu el compromís de la gratuïtat de la zero-tres.

En definitiva, el Govern de la Generalitat fa la seva feina al costat de la gent, al costat dels ajuntaments. I sabem que no n'hi ha prou, que cal que tothom assumeixi les seves responsabilitats, també l'Estat. Per tant, els demano que deixin d'utilitzar els ajuntaments per crear problemes amb la Generalitat i solucionin el que està en mans de l'Estat, que és molt i s'ha fet molt poc.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en aquest punt de defensa de les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Diputats, diputades, presidenta, consellera... També és mala sort, que hagi de parlar després d'Esquerra Republicana i de Junts pel Sí..., Junts per Catalunya –perdó–, o Junts pel Sí, és igual, o «Junts pel No», en aquest cas, perquè m'han dit que no als dos punts que hem transaccionat amb el PSC. També és mala sort.

Crec que la situació social a Catalunya és dramàtica. I això no ho dic jo, s'ha dit –ja que està aquí la consellera, també, de Drets Socials–..., ho ha dit la mateixa consellera, i ho hem dit, i crec que hi ha un consens generalitzat de que així és.

I crec que els ajuntaments, durant, evidentment, la pandèmia –i ho han fet sempre, també ho van fer a la crisi del 2009 i 2010–, han sigut la primera barrera i el primer fre davant d'aquesta crisi, sobretot de la crisi social. Han sigut els primers en atendre qualsevol dels problemes que generava una crisi que era especialment dolorosa, era especialment dura –en aquest cas especial, perquè no l'havíem viscut mai–, com ha sigut la pandèmia. Però crec que els ajuntaments han fet, en part, i sobretot per la realitat de confinament que hi havia a un territori petit i on havíem moltes vegades de fer front a realitats diverses i molt dures..., doncs han sigut aquells que han hagut de parar problemes que, dissortadament, les comunitats autònomes i el Govern, el Govern d'Espanya, no han sabut o no podien parar.

I crec que aquestes dues mocions, la que fem ara i la que fem després, o que ha presentat després el Grup Republicà..., crec que, d'alguna forma, haurien de ser, doncs, una fórmula de defensa o de reconeixement d'aquest treball. I crec que això no s'ha acabat de fer.

El PSC –i ho ha dit– presentava una moció amb dos objectius –i crec que és cert–: un és el pagament del deute, i l'altre, doncs, demanar que es compleixi, simplement, el que s'ha aprovat en aquest Parlament, que és que es compleixi amb la protecció social dels ciutadans de Catalunya a nivell local.

Nosaltres hem de dir que donarem suport a aquestes propostes, a pràcticament totes, i, per tant, crec que sortiran endavant. També és veritat que eren de sentit comú, perquè, al final, el que demanem és que es faci el que s'ha de fer.

Però sí que hem de dir que la situació que tenim actualment –i he començat parlant de la crisi que tenim, social, a Catalunya– no és una crisi de dos dies, no és una crisi de dos mesos. Fa anys que no aquest Govern, sinó els governs dels quals hereita aquest Govern, i que ho ha sigut amb els mateixos suports, pràcticament, de l'ex Convergència, després d'aquella creació de Junts pel Sí, després de Junts per Catalunya..., doncs tot, tota la situació que trobem avui dia, és fruit de retallades, de falta d'inversió i de falta de capacitat per fer front a una situació de protecció social. Que després aquesta falta d'inversió, aquesta falta de recursos, ens ha portat a les situacions de falta de capacitat de resposta a espais com són les residències o a altres espais com és la salut pública.

Nosaltres aquí hem presentat dues esmenes, que sembla, doncs, que no han agradat al Govern, però això també ens fa més feliços, d'alguna forma, perquè, de fet, estem fent oposició. I crec que és important que aquestes dues esmenes es puguin, com a mínim..., o almenys se'n pugui parlar.

Una era sobre el Fons de Cooperació Local. Sobre el Fons de Cooperació Local, nosaltres l'únic que demanem és que s'adapti millor a la situació, diguéssim, de la realitat i diversitat i pluralitat dels municipis de Catalunya. No tots els municipis tenen la mateixa situació. Hi han municipis de l'àrea metropolitana..., hi han municipis del litoral que tenen un espai o una superfície molt àmplia, però una població petita.

L'únic que demanem és que, a part del criteri de població, hi hagi també, doncs, aquí dintre, la renda bruta familiar –i això s'ha transaccionat amb la senyora Moreta i crec que..., això l'hi agraeixo, doncs, que es pugui haver fet– i també altres índexs com la taxa d'atur, i que l'extensió municipal, l'extensió de superfície, no sigui tan important, perquè crec que, en aquest cas, en molts casos s'està utilitzant de forma..., el repartiment d'aquest Fons de Cooperació Local..., amb problemes greus, i crec que..., injustos, moltes vegades, en municipis sobretot de l'àrea metropolitana. Això sembla que no s'aprovarà. Creiem que és necessari que se'n parli, que es parli de finançament. Després podem parlar un altre cop, en la següent moció, d'això, de finançament.

I la segona era declarar simplement el que s'ha fet, i és que el Govern de la Generalitat ha menystingut –ha menystingut– fins avui, fins aquests pressupostos, i ja ho veurem, l'educació de zero a tres anys. Crec que és important que ho declarem. És una simple declaració. I crec que aquestes declaracions serveixen, moltes vegades, per tirar endavant i solucionar problemes. Ja veurem el que s'ha comentat aquí, si l'educació de zero a tres anys serà gratuïta. Jo, de moment, això no ho he escoltat; l'únic que he escoltat és que P2 s'intentarà que sigui gratuïta. Jo ho dubto molt. Els compromisos d'aquest Govern moltes vegades no són creïbles, i, per tant, esperarem.

Gràcies, diputats, diputades, presidenta.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Sí; muchas gracias, señora presidenta. Durante décadas el mundo local ha sido olvidado, despreciado y ninguneado por parte del Gobierno de la Generalitat. El separatismo catalán ha estado centrado más en acumular poder, competencias y recursos a costa del Gobierno de España y de los ayuntamientos.

La Generalitat siempre consideró a los gobiernos locales como un peligroso contrapoder al que había que erosionar lo máximo posible. No es casualidad que no haya movido nunca un dedo por reforzar la autonomía financiera y reforzar las competencias municipales. El separatismo quiere a los ayuntamientos enclenques, acogotados, secuestrados financieramente, mal organizados y sin capacidad de hacerles sombra, justo lo contrario de lo que pretende VOX.

Nuestra posición es clara y conocida: más poder municipal, menos tarifas autonómicas. Hay que reforzar el papel de la Administración más cercana a los ciudadanos, los ayuntamientos, y aquella que mejor conoce las necesidades de sus vecinos. Los ayuntamientos tienen que dejar de ser la cenicienta de las administraciones.

Es inaudito que a estas alturas de año estemos hablando del contrato programa que debería entrar en vigor el 1 de enero. No hacía falta someter a tal nivel de incertidumbre y estrés a los ayuntamientos, empresas y trabajadores que de él dependen. Dejar esta cuestión tan importante para casi el último minuto del año refleja, pone de manifiesto hasta qué punto actúa de manera malintencionada y chapucera el Govern con los ayuntamientos.

Es un secreto a voces que la Generalitat de Catalunya no ha venido ejerciendo sus competencias, especialmente en el ámbito de las políticas sociales. Todos sabemos que los separatistas no han invertido suficientemente en políticas de vivienda

pública ni de residencias ni de guarderías, por poner solo tres ejemplos. La lista es infinita. Lo decimos cada vez que podemos: se han gastado cientos de millones de euros en sus delirios separatistas mientras descuidaban lo fundamental e incumplían lo pactado.

Los ayuntamientos se han visto en la obligación de asumir competencias impropias por valor de cientos de millones de euros durante muchísimos años ante la desidia del Govern de la Generalitat, que ha estado mucho más preocupado en construir estructuras de estado que estructuras para la gente, como ambulatorios o guarderías. Es una injusticia supina que el mundo local financie *de facto* a la Generalitat. Por ello, los ayuntamientos deben ser compensados para que se puedan atender las verdaderas necesidades sociales de los catalanes.

Urge, por tanto, abordar esta situación, pactar el método de cálculo de esa deuda histórica de la Generalitat con el municipalismo, clarificar con transparencia la deuda pendiente, saldarla y, como broche final, instar al Gobierno de España a que asuma las competencias en materia social, y que estas sean atribuidas a los que sí las atienden, los ayuntamientos.

Muerto el perro, se acabó la rabia. La mejor solución para resolver esta infrafinanciación crónica de los servicios municipales es entregar a los ayuntamientos la competencia y que el Estado articule una suficiente financiación y clarificación competencial de los mismos. No es honesto ni eficiente que la comunidad autónoma actúe como desleal intermediario en esta cuestión, en la cuestión de los servicios sociales. No es de recibo que hagan caja con las necesidades de los ciudadanos, y que les pasen el marrón –si me permite la expresión– a los ayuntamientos. Eso no es tolerable.

En definitiva, señores diputados, asumiendo y reconociendo el problema, nosotros optamos por una solución que va en sentido contrario al que plantean los socialistas, y por eso votaremos en contra de la moción. La comunidad autónoma sobra.

Acabo. Creemos que abordar la ley de financiación catalana al margen de impulsar una profunda revisión de la legislación fiscal española es precipitado, erróneo y puede enredar más la cuestión. Aprovecho la cuestión para pedirle al Grupo Socialistas que inste a sus compañeros a reformar la financiación local y el marco competencial de toda la nación para garantizar la suficiencia financiera de los ayuntamientos españoles y acabe con la deslealtad institucional de las comunidades autónomas.

Posdata: no apoyaremos la idea de tener diecisiete leyes autonómicas de financiación local –lo que nos faltaba.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula ara la diputada senyora Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Molt bon dia, diputades, diputats. Presidenta, gràcies. Consellera... Bé, abans de... Així, venint, pensava en això del contrapoder municipal, pensava en aquest vuitanta o noranta per cent de municipis a l'AMI, que és realment un bon contrapoder municipal que no està precisament en contra de la independència, sinó al contrari.

Bé, senyors del PSC, vostès ens porten una moció que, d'entrada, el que primer se t'acut dir-ne és que és com molt superficial, no? És molt superficial, perquè no entra a l'arrel del problema.

Vostès ens parlen d'un dels problemes més importants que tenim, que és realment aquest pilar dels drets socials del país, que són els serveis socials. Sí, reivindiquen el contracte programa; crec que aquí estem conjurades totes, amb aquest contracte programa, que ja sabem que està a punt. Critiquem enormement que s'hagi endarrerit, tot i que també posem en valor la importància i el suport que té per part

de tots els professionals aquest pla estratègic de serveis socials, que significa un canvi i una evolució important en la transformació de com han de ser els serveis socials del país. Però vostès no aborden els marcs on està inserit tot el que vostès reclamen en aquesta moció, que ja els hi dic que molts dels punts els votarem a favor, d'altres no, i ara els hi explicaré per què.

Vostès no aborden... Primer de tot, parlen molt del deute de la Generalitat amb els municipis, un deute que és imprescindible saldar, però sempre s'obliden de parlar del deute que l'Estat té amb Catalunya. I no és just. No és just perquè hi té a veure, està directament relacionada, una cosa amb l'altra. Hem d'exigir també... I no només el deute que l'Estat té amb Catalunya, sinó quines polítiques socials s'estan fent des de l'Estat i quines polítiques..., no només socials, sinó aquest marc que retalla drets socials i que fa que aquesta cartera de serveis que necessiten els professionals que donen la cara des dels municipis davant les gravíssimes situacions en què es troba la ciutadania..., resulta que estan absolutament condicionats per coses que depenen del marc constitucional.

No oblidem el 135; el 135 i tantes i tantes restriccions que el marc constitucional fa a moltes de les millores socials que s'impulsen amb la sobirania d'aquest Parlament. El 135 va decidir que rescatàvem bancs abans de rescatar famílies. I les conseqüències d'això són uns problemes brutals d'habitatge i de precarietat de les famílies, que són els que han d'atendre les treballadores i treballadors socials. Per tant, no oblidem aquest marc del deute: el marc constitucional i el marc de moltes de les lleis que vostès tenen l'oportunitat de canviar –i no ho estan fent– per millorar la vida de la gent i les prestacions que poden tenir les famílies.

I no oblidem tampoc el tema del finançament municipal. Vostès fan aquesta proposta, que és una mica tramposa, d'aquest fons addicional. Sincerament, jo ja ho vaig dir, ho he dit en algunes intervencions que tracten temes de finances locals: canviem el sistema de finançament local. Des de l'Estat, canviem el sistema de finançament local perquè sigui estable, perquè no depengui del mercat immobiliari, perquè realment els ajuntaments tinguin molta més sobirania i molta més autonomia d'acció. I anem seriosament a abordar els problemes locals, i no només per sobre.

Finalment, hi ha un tema que em sembla que no podem passar per alt, que és aquest del SAD que vostès posen aquí, quan no tenen en compte que el SAD hauria de ser públic. El servei d'atenció domiciliària, tan precaritzat i tan imprescindible per a nous models d'atenció a les persones..., vostès aquí no en diuen res.

I, finalment, sobre la proposta que ha fet Ciutadans de reclamar... Aquí em sap greu pel Govern, que l'incomoda, aquest punt, però a nosaltres ens sembla que és bo recordar que això va passar. És veritat que ara ho esmenarem, però és bo saber que també aquí vam retallar en temes tan importants com el dret a l'educació de zero-tres i que mai més ho hem de tornar a fer. I, per tant, és millor afrontar un error que es va cometre, esmenar-lo, que no fer veure que no va passar.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Aquesta moció posa sobre la taula un debat tan urgent com necessari –ja anem tard, també, per a aquest debat– i apuntala algunes mesures concretes sobre el deute amb el finançament local del sistema de serveis socials. I aquí, més enllà d'enfortir els instruments concrets –i aquí hi ha un consens bastant ampli en la importància del contracte programa, en la importància de l'actualització de la cartera de serveis socials–, creiem que hem d'anar més enllà

i plantejar un canvi de model a nivell dels serveis socials com a eix vertebrador, perquè és un rang que no s'hi ha donat prou als municipis.

De fet, des d'alguns dels municipis on tenim representació, d'ajuntaments En Comú Podem, vam presentar mocions reivindicant el contracte programa, demanant específicament..., insistint des de la Federació de Municipis de Catalunya que es demanés una reunió amb la consellera, d'urgència, perquè s'apropava l'agost i no es sabia re, encara, de la quarta addenda, vinculada amb la covid. I aquí hem estat molt insistents, nosaltres.

I aquí hi introduïm alguns matisos, no?, a la moció, tot i que votarem a favor la majoria..., gairebé tots els punts. Aquí considerem que no es tracta només d'informar els ajuntaments, sinó de que els ajuntaments siguin una part negociadora no només des d'una perspectiva tècnica, sinó des d'una perspectiva política. Perquè el que ens arriba és que a hores d'ara s'està treballant el contracte programa, amb una sèrie de fitxes, comentant aspectes tècnics, però no s'hi està posant una negociació política prou rigorosa, ni tampoc s'estan posant sobre la taula els diners concrets.

Llavors, clar que hem de signar el contracte programa tan aviat com sigui possible per tal de que entri en vigor, però insistim en que no només cal informar, sinó precisament actuar en conseqüència, que els municipis són ens que hi tenen alguna cosa a dir, ja que han estat gestionant en primera línia la pandèmia.

Per descomptat, donem suport per enèsima vegada al desenvolupament de l'estratègia de serveis socials –és molt important que es desenvolupi– i també al fet d'incrementar els recursos del contracte programa en almenys –i aquí..., ha estat una esmena del Govern– entorn dels 70 milions d'euros, tenint en compte que aquests 70 milions, amb el retard que ja portem, serien només una xifra que ajudaria a pal·liar, en tot cas, els efectes que la covid ha tingut als municipis en termes de serveis socials.

Escrivia ahir l'Arnau Funes en un article, amb una visió municipalista dels pressupostos que s'estan negociant ara mateix –i obro cometes–: «No és el mateix plantejar-se increments en polítiques educatives, sanitàries o sociocomunitàries en general que plantejar-se inversió en escoles públiques o en atenció primària, o proposar un increment als concerts educatius o sanitaris. En el mateix sentit, no és el mateix incrementar el contracte programa de serveis socials amb els ajuntaments que incrementar el finançament de les empreses privades en residències. Tot pot ser entès com a política social, però no tot és política social d'interès públic prioritari.» I aquí hi estem totalment d'acord.

Què més us podem dir? Clar que donem suport al desplegament de tots aquests instruments que es plantegen a la moció, perquè..., però sobretot en el que estem d'acord és en deixar..., no només aprovar mocions i propostes de resolució a les comissions, sinó ficar-nos ja a emplaçar recursos necessaris. Els serveis socials estan totalment esgotats i no poden més. Es parla a la moció de l'augment del personal al servei d'atenció domiciliària, però calen moltíssimes coses, perquè, com dèiem al principi, aquí parlaríem més aviat d'un canvi de model.

Parlen..., falten uns serveis socials més democratitzats, nous perfils professionals, un treball més multidisciplinari, que es reconegui la funció de la direcció, que es revisin les ràtios de professionals, mapes d'equipaments coherents, que facin una aposta clara pel treball comunitari... Falten tantes coses i el món local ha estat tan sol, en la resposta del 2007, del 2008, que no ens podem permetre que aquest escenari es torni a agreujar.

I aquí cal remarcar que la Generalitat té un deute encara més gran amb aquells municipis que tenen més vulnerabilitat, i això no es parla, a la proposta de la moció, no?, i a la proposta de Govern tampoc. Com es pensen compensar, aquestes desigualtats? Deia en una..., bé, l'estudi regional de Municipis de Catalunya que municipis com Badalona, Sant Adrià, Cornellà estan en una situació encara pitjor (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), així que...

Bé. Se m'ha acabat el temps, però... Votarem a favor a la majoria dels punts. I esperem que es doni aviat aquesta actualització dels serveis socials a Catalunya.

La presidenta

Gràcies, diputada. El Grup Mixt no intervé. Per tant, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

(Veus de fons.) Cada dia em retallen més el temps; diu que tinc dos minuts, o sigui que m'afanyo. Primer, m'agrada que el diputat Saldoni, de Junts per Catalunya, digui que parlem del món local, perquè quan vaig fer la interpellació la consellera em va dir: «Potser li hauria de demanar a la consellera de Benestar Social.» No, estem parlant del món local, eh? Vull dir, vull aclarir-ho.

Després, direm..., les senyores d'Esquerra Republicana –perquè ha dit «els senyors del PSC»–..., no, les senyores d'Esquerra Republicana..., ha citat una cosa que ja fa dos dies que la sento, en aquest Parlament: «Fets i no paraules», un eslògan del PSC. I jo li diria... Deia: «Fets, no paraules», perquè el Govern de Catalunya fa els seus deures, i el de l'Estat no els fa. Jo li diré qui fa els deures. Sap quant augmenta el pressupost dels ens locals al Govern de l'Estat? L'hi diré: 13,5 per cent. Sap quant augmenta el de Catalunya? 3,5. Això són fets *(aplaudiments)* i no paraules.

Quant al tema de la... Parlàvem... El diputat de Ciutadans parlava del tema del P3 i també ha incorporat lo del tema del P2. També m'agradaria..., de fets i no paraules. El pressupost que incorporen vostès al P2, eh?, en aquest moment és de 30..., 30 milions d'euros –30, d'acord? Sap quant han rebut, de les transferències de l'Estat? Trenta-tres. *(Aplaudiments.)* Quants n'hi posen? Zero. Zero, eh? –trenta, trenta-tres.

I segona cosa... *(Remor de veus.)* Ja sé que es molesten, quan diem les veritats, però, noi, és així. A la CUP li diria... «Superficial»..., un altre dia presentin esmenes, que en parlarem, les millorarem. I segur que serà molt més pràctic per a tothom i no serà tan superficial, com vostès diuen.

I moltíssimes gràcies a tothom.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà al migdia, abans de suspendre la sessió. *(Pausa.)* Sí, senyora González, per què em demana la paraula?

Jessica González Herrera

Per demanar votació separada del punt 8.

La presidenta

Molt bé. Moltes gràcies. Passem al setzè punt. *(Maria Dolors Sabater i Puig demana per parlar.)* Ah, perdó. Sí, senyora Sabater?

Maria Dolors Sabater i Puig

Sí, perdó. Era per demanar votació separada.

La presidenta

De tots els punts?

Maria Dolors Sabater i Puig

Del punt 8 i del punt 11.

La presidenta

8 i 11. Alguna petició de votació més? *(Pausa.)* Sí, senyora Freixanet?

Jordina Freixanet i Pardo

També hauria de ser votació separada del punt 3, del punt 8 i del punt 11.

La presidenta

No hi ha més peticions? (*Pausa.*) Perfecte.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el finançament dels governs locals

302-00056/13

Doncs passem al setzè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el finançament dels governs locals, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Gràcies, presidenta. Bon dia, senyors diputats i diputades. Bé, ho acabem de sentir, una mica, no?, però, en fi, avui tenim una nova il·lustració del que vol dir avui un concepte..., un determinat concepte d'«estat» a Espanya. Tenim un poder executiu i una administració central que oblida, margina i maltracta les administracions territorials, especialment les dels governs locals. Avui tenim un exemple de desídia institucional i d'absoluta manca de consideració, tant amb relació als ajuntaments com respecte als drets dels ciutadans directament afectats, perjudicats per anys d'inacció i silenci legislatiu.

La setmana passada el Govern de l'Estat ens detallava la seva proposta per calcular el nou impost de plusvàlua, i era, evidentment, una decisió que arribava tard i que arribava sense consens. Arribava tard perquè feia setmanes que era plenament conscient de la necessitat de reformar aquest sistema de càlcul, que convertia en injust un impost just, que convertia en injust un impost progressiu i necessari.

Hem cregut que aquest Parlament no podia romandre callat davant d'aquesta situació. Calia un posicionament clar a favor dels nostres municipis. I per això els hi presentem aquesta moció, per tal de, en primer lloc, denunciar la inacció de l'Estat, que ens ha conduït on som avui. Hi havia una alternativa: les nostres entitats municipals ja fa temps que havien demanat..., li van demanar al Govern central que reformés el càlcul de la plusvàlua per dotar-lo de seguretat jurídica. No es va fer.

En segon lloc, apuntar la necessitat d'una reforma integral del finançament local. Si alguna lliçó hem d'aprendre d'aquest afer és que ja n'hi ha prou de reformar el finançament local a base de pedaços a petites diòcesis.

Mireu, de mitjana, els ajuntaments de la Unió Europea es gestionen per marcs competencials similars: un pressupost al voltant del deu, onze per cent del seu PIB respectiu, de la seva riquesa. A l'Estat espanyol aquesta mitjana és del sis per cent, eh? Una diferència en recursos disponibles realment en mans dels ajuntaments, que té, òbviament, un impacte negatiu al carrer i en els serveis públics per als ciutadans.

Però potser cal recordar l'origen de tot plegat. Aquest model de finançament està lligat a una determinada idea del paper de l'urbanisme en la generació d'ingressos per als ajuntaments. La liberalització del sòl impulsada en el temps del president Aznar va posar l'explotació del sòl al centre del model de finançament local, alhora –recordem-ho– que eliminava l'impost d'activitats econòmiques; és a dir, va col·locar els ajuntaments en mans dels promotors immobiliaris. I és evident que, sense prou recursos, els ajuntaments han hagut de fer mans i mànigues per subsistir, i molt sovint això ha suposat l'impuls i la construcció, el desenvolupament urbanístic de molt més sòl del que hauria sigut necessari en bé de la qualitat de vida de tots plegats.

Però fa massa temps que l'Estat, que el Govern central resta passiu davant d'aquest finançament local precari i es mostra incapaç d'abordar amb ambició una reforma que serveixi per garantir els principis de suficiència i d'autonomia local.

Aquesta reforma, en tercer lloc, ha d'anar acompanyada de la derogació de la regulació centralista que atempta contra l'autonomia municipal i que ofega els nostres ajuntaments –la llei d'estabilitat pressupostària i l'LRSA–, que ha envaït competències i centralitzat sense aconseguir assegurar la suficiència financera dels ens locals.

En quart lloc, i finalment, exigir i posar de manifest que les decisions han de ser amb garantia..., com més garantia de descentralització..., perquè no es torni a perjudicar la ciutadania des de la centralitat i la unilateralitat de les decisions de l'Estat.

Ara tenim un dany concret a les caixes dels ajuntaments. Veurem de quina magnitud el tenim, amb els pressupostos que tots estem elaborant de cara al 2022. I cal que l'Estat es responsabilitzi d'aquesta pèrdua i creï un fons permanent de compensació. Ja n'hi ha prou d'omplir-se la boca de municipalisme. És hora de resoldre les qüestions de fons i de deixar de crear conflictes entre l'Administració local i una generalitat que fa els seus deures, perquè són, des del Govern central, incapaços d'afrontar la seva pròpia responsabilitat.

I un últim apartat. Cal garantir que els ajuntaments puguin gestionar efectivament els fons europeus, els fons de recuperació europea. És aquesta Administració propera la que millor coneix, la que sap realment quines són les possibilitats, les necessitats, les ambicions, les expectatives que es creen en els nostres pobles i ciutats.

I, per últim, una referència a una esmena que no hem pogut acabar de lligar amb els comuns, malgrat que jo crec que, de fet, es pot considerar incorporada en l'esperit del text. El Govern de Catalunya, efectivament, està compromès en desenvolupar –i ho diu en el seu pla de govern– una llei de tot el règim local que està al nostre abast, incloent-hi les qüestions de finançament. I, per tant, li asseguro, senyor Gallego, que estem en condicions de considerar que la seva esmena, que no hem pogut acabar de formalitzar, té cabuda absoluta en la intenció i en el compromís d'aquest Govern.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té a continuació la paraula, per defensar les esmenes presentades, el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bé, en qualsevol cas, no soc el senyor Gallego –es disculpa, que no pot...–, però és cert que és amb ell amb qui s'ha negociat l'esmena. I som conscients, doncs, que hi havia la voluntat d'arribar a un acord, i, per tant, d'incorporar-la.

En qualsevol cas, el sentit de l'esmena, de fet, l'hem votat a la moció anterior del PSC, perquè el que pretenia l'esmena era, doncs, incorporar l'element de que la Generalitat desenvolupi la seva llei de govern i finances locals al llarg d'aquesta legislatura. I, per tant, això ho votarem en l'esmena del PSC.

En qualsevol cas, i per entrar en matèria del que se'ns planteja en aquesta moció, nosaltres estem d'acord que, òbviament, calia revisar l'impost de plusvàlua. Clar, en el primer punt vostès ens diuen que denuncien la reprovable inacció i deixadesa de funcions dels successius governs de l'Estat. Nosaltres no votarem a favor, òbviament, d'aquest punt, entre altres coses perquè la qüestió ha estat resolta en vuit dies des de que es va proclamar la suspensió de l'impost; per tant... Sí, segurament tard, però, en qualsevol cas, això s'ha fet, d'acord? Per tant, votarem en contra d'aquest punt.

Clar, diuen vostès: «Es fan les coses tard.» No li discutiré que s'hagi fet tard, però és que, clar, l'Estatut de Catalunya de l'any 2006 preveia la llei de govern i finances locals, i estem a l'any 2021 i no hem fet aquesta llei. Per tant, no sé si nosal-

tres fem les coses a temps o no... I, per tant, crec que ens hem d'aplicar també nosaltres mateixos aquests criteris.

En qualsevol cas, a la resta de punts de la moció nosaltres hi votarem a favor, perquè, efectivament, creiem que cal replantejar, reformular el sistema de finançament entre els diferents nivells de govern.

I, de fet, nosaltres el que creiem és que en el món actual i amb les problemàtiques a les que hem de fer front avui en dia no té sentit que siguin els estats els qui tinguin la major capacitat de despesa. I, de fet, creiem que els estats nació no són avui en dia l'instrument adequat per fer front als problemes de la ciutadania, sinó que el que cal, justament, és que siguin les ciutats, que siguin els pobles, els qui governin el món amb una mirada multiescalar.

De fet, ja l'any 2013 un reconegut polític, Benjamin Barber, publicava un llibre amb aquest títol, no?..., què passaria si fossin els alcaldes i alcaldesses, si fossin els ajuntaments, els que governessin el món. I, de fet, en el subtítol d'aquest llibre parlava de països disfuncionals i ciutats emergents. Per tant, creiem que és cap aquí, cap a on hem d'anar, cap a un major finançament del govern local, cap a un empoderament, cap a una proximitat dels governs a la ciutadania, perquè al final és des d'on hem de resoldre aquests problemes que tenen una dimensió global, però que acaben impactant de forma local i de forma molt diferenciada a cadascun dels nostres territoris.

I és en aquest sentit, doncs, que recolzem el plantejament que es fa en aquesta moció, òbviament, de derogació de la llei d'estabilitat pressupostària i de l'LRSA, coses que compartim.

I com a última qüestió..., fan vostès tota una sèrie de retrets, també, no?, de responsabilitzar l'Estat de la situació que s'ha generat, que també hi estem d'acord. Però, clar, continuem tenint la sensació, primer, que «bypassa» la Generalitat, és a dir, passen de l'Estat al món local «bypassant» la Generalitat, cosa que no compartim, perquè no és aquest, el model que nosaltres defensem, sinó que cal un model multiescalar –per tant, de sobirania compartides– en què la Generalitat tingui un paper important de relació amb el món local.

I, en segon lloc, com els deia abans, doncs, no només «bypassen» la Generalitat, sinó que no assumeixen responsabilitat. Per exemple, a l'últim punt ens diuen: «Garantir un paper actiu dels municipis en l'assignació dels fons Next Generation.» Hi estem d'acord, però també amb els 2.142 milions d'euros de Next Generation que hi ha al pressupost de la Generalitat; també s'ha de treballar, això, amb els ajuntaments.

I, referint-me al pressupost de la Generalitat..., un pressupost que destina 6.600 milions d'euros a organització territorial i govern local, que és un percentatge bastant similar al del pressupost del 20 –han passat d'un 15,3 a un 15,8–, però, clar, no hem d'oblidar tampoc que, d'aquests 6.653 milions d'euros del pressupost 22, n'hi haurà 4.124 que provenen dels ingressos de l'Estat. Per tant, és evident que l'Estat augmenta també la seva aportació al món local.

Per tant, al final, responsabilitats compartides per gestionar problemes actuals, al nostre entendre, doncs, amb aquesta mirada de sobirania compartides i de multiescalaritat.

Amb tot això, votarem en contra del punt 1 i a favor de la resta de punts de la moció.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Seguidament, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Marta Morera.

Marta Moreta Rovira

Bon dia altre cop. Senyor Maragall, jo li diria que, quan ha sortit la sentència del Tribunal Constitucional, el que ha fet el Govern d'Espanya és crear una fórmula de càlcul perquè els ajuntaments puguin compensar aquestes pèrdues derivades de la sentència del Constitucional.

Aquí no parlem d'inacció i deixadesa de funcions, parlem de no interferir en decisions judicials en què el Govern d'Espanya no té competències. Si això és inacció, és que encara han d'aprendre molt de com funcionen el poder legislatiu i el poder judicial. I no s'ha actuat abans perquè precisament estàvem immersos en un procés judicial.

M'agradaria recordar-li que la modificació d'aquesta fórmula, que ha estat declarada inconstitucional, va ser feta per un govern del PP l'any 2004, i fins fa quatre dies no ha estat declarada inconstitucional. Sap vostè, senyor Maragall, què estava fent el 2004, quan el PP va fer aquesta modificació? Doncs era, ni més ni menys, secretari del Govern de la Generalitat de Catalunya, i fins al 2010 va ser conseller d'Educació del Partit dels Socialistes de Catalunya. I en cap moment –en cap moment– va aixecar la veu per reclamar que s'actués i es modifiqués la fórmula de càlcul. Per tant, jo crec –crec, eh?– que..., abans de sortir de forma exacerbadada, li recomanaria que, primer, reflexionés una miqueta, perquè tenia oportunitat, en el seu moment.

Perquè, sap quant ha tardat a reaccionar el Govern d'Espanya a revertir aquesta situació que afecta els ajuntaments? Doncs ni més ni menys que tretze dies, només tretze, per trobar una fórmula que es pugui aplicar i no sigui inconstitucional. Si d'això, senyor Maragall, se'n diu «inacció»..., ja m'agradaria a mi que el Govern de Catalunya fos tan inactiu per resoldre problemes.

En el que coincidim és que cal una reforma del finançament local. I lo més fàcil per a vostè és reclamar al Govern d'Espanya, com hi estan acostumats; a totes les mocions..., reclamem al Govern d'Espanya. Però jo li recordaria que vostès no plasmen en la moció que el que necessitem a Catalunya és una llei de bases i finançament local, en compliment de l'article 200.1 de l'Estatut d'autonomia, que encomana de forma clara que el Parlament ha d'aprovar la seva pròpia llei de finances. La Generalitat té competència en finançament local i pot incloure la capacitat legislativa per establir i regular els tributs propis dels governs locals.

També apunten que el Govern de l'Estat es responsabilitzi de la pèrdua d'ingressos que ocasiona aquesta sentència. I aquí li diria que aquest punt ja és extemporani, perquè el Govern d'Espanya ha sigut diligent, com deia, i ha anat ràpid, i, per tant, ja ha fet aquesta nova fórmula de càlcul que permetrà ingressos als ajuntaments.

Crec que el Govern d'Espanya ha estat capaç de revertir aquesta situació aplicant aquesta fórmula de càlcul nova només en tretze dies, i, per tant, crec sincerament que no hi ha res més a dir.

Deixaré al meu portaveu socialista que digui la votació separada, perquè hi han diversos punts, i, per tant... Els tenim apuntats, i, per no equivocar-me, prefereixo que ho diguem després.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, señora, presidenta. Ciertamente es que, el pasado 26 de octubre, el Tribunal Constitucional dictó sentencia en la que declaraba la inconstitucionalidad y nulidad de varios artículos de la ley de haciendas locales referidos al sistema de determina-

ción de la base imponible del impuesto sobre el incremento de valor de los terrenos de naturaleza urbana, la conocida como «plusvalía municipal».

No podemos ignorar que la sentencia les dio la razón a miles de contribuyentes –miles– que nunca entendieron este impuesto. Tampoco, que genere incertidumbre económica entre los ayuntamientos, aunque solo suponga el 4,7 por ciento de la recaudación municipal en España, según el Consejo General de Economistas.

Dicho esto, ¿tenemos que mantener las plusvalías municipales? No. Desde el punto de vista de VOX, hemos dicho desde el principio, en reiteradas ocasiones, que no. Desde que se fundó VOX, el partido es contrario al mismo. Somos el único partido de este Parlament contrario a este impuesto, potestativo –recuerdo. (*Aplaudiments.*)

VOX lleva años diciendo que este impuesto es injusto, que atenta contra los principios de capacidad económica y justicia y de no confiscalidad. Recuerdo que es un impuesto que no solo lo sufren los que venden una vivienda, sino también los herederos que reciben una propiedad. La antigua plusvalía no gravaba una operación de especulación inferior a un año; se calculaba en base a datos catastrales mal calculados o poco actualizados y se aplicaba incluso habiendo pérdidas, y suponía una doble tributación sobre un mismo hecho imponible.

La plusvalía, además de dificultar el cambio de domicilio de mucha gente, obligaba a pagar grandes cantidades de dinero a los herederos cuando se morían sus personas más cercanas, de modo que heredar sigue siendo en Cataluña –y en el resto de España, en este caso– muy gravoso por culpa de esta injusta plusvalía.

Nos quedamos ojipláticos cuando vimos a la ministra Montero gritando en un mitin, como si vendiera calcetines en un mercadillo, que, tras la sentencia, en dos días iba a recuperar esa figura fiscal, mientras los delegados socialistas se rompían las manos aplaudiendo. No habíamos visto nunca tanto júbilo y tanto jolgorio para pagar impuestos como en aquella reunión del Partido Socialista.

Más allá de esa reacción, también nos sorprendió muchísimo la reacción de la prensa servil con el régimen, que ha sido unánime. En lugar de celebrar la victoria de ciudadanos frente al fisco, que nos ha venido saqueando durante años, solo han destacado la pérdida recaudatoria que ocasionará la sentencia a los ayuntamientos. Ya es curioso que solo se preocupen de la pérdida de recaudación de los ayuntamientos y no de que los ciudadanos por fin hayan visto como se hacía justicia ante un impuesto que había defraudado de sus bolsillos más de 10.000 millones de euros en la última década sin tener un amparo legal.

Como he dicho en la moción anterior, VOX también es un movimiento político municipalista. Queremos ayuntamientos fuertes, que cada vez asuman más competencias y ofrezcan más prestaciones a los vecinos. La pérdida de recaudación que implicaría la supresión de este impuesto debe ser compensada, como he dicho antes, por las comunidades autónomas, antes que dinamitan la igualdad entre españoles, que son máquinas de generar duplicidades administrativas y que succionan ingentes cantidades de dinero público.

Nuestra posición es clara, lo hemos dicho antes: más poder municipal, menos taifas autonómicas. De ahí se tienen que nutrir los ayuntamientos, que, en el caso catalán, han venido financiando *de facto* a la Generalitat, asumiendo competencias impropias, como decía antes.

Acabo. Al contrario que Esquerra, que le importa un rábano cerrar cada año con déficit y deuda pública –solo hay que ver los presupuestos de la Generalitat de los últimos diez años, en los que solo hay deuda y crecimiento del déficit público–, nosotros estamos a favor de la estabilidad presupuestaria. Está bien ponerle freno al endeudamiento de los ayuntamientos y que haya reglas de gasto. Demasiadas situaciones de bancarrota municipal han padecido demasiados vecinos, y no muy lejos de aquí.

Por tanto, nosotros votaremos en contra esta moción, ya que nuestra filosofía, como han podido escuchar, es completamente contraria a la que plantea el grupo proponente. La distancia con Esquerra Republicana en esta cuestión es infinita. Así que no aceptamos este impuesto ni la chapucera reforma exprés del mismo, ni que los ayuntamientos sigan infrafinanciados, ni que las regiones sigan acumulando competencias y músculo financiero a costa de estos.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades... Bé, jo penso que, en aquesta segona moció, parlant dels governs locals, és evident que el que ens hem de plantejar seriosament és parlar i prendre decisions sobre aquesta llei de finançament dels governs locals, aquest finançament..., però no només el finançament, sinó també el poder dels ens locals a l'hora de prendre decisions.

De fet, si ens ho miréssim amb relació a la importància que té la política municipal no pas com a gestió de l'Administració pública, sinó com a impuls de polítiques públiques que es resolen des de la proximitat i el coneixement de la realitat de les persones que viuen als municipis, el donar-hi resposta, el que hauríem de tenir és una piràmide inversa; és a dir, que la capacitat dels municipis per prendre decisions en aquestes polítiques públiques hauria d'estar molt menys restringida del que està en aquests moments.

Nosaltres, per descomptat que votarem a favor de la majoria dels punts, estem d'acord en el plantejament d'aquesta moció, però sí que m'agradaria comentar un parell de coses respecte al tema de les plusvàlues, no? Bàsicament..., d'una banda, el que ha passat amb aquesta sentència és que ha posat en evidència una vegada més la feblesa del finançament local que està subjecte a eventualitats que no pot controlar el propi municipi, no? Depèn de quines operacions passin al municipi –en el cas de l'IBI, doncs, si hi ha creixement mobiliari, o, en aquest cas, si hi ha moviment per les plusvàlues– el municipi tindrà ingressos o no en tindrà. Aquesta eventualitat, aquesta feblesa del finançament local, no dona seguretat a l'hora de fer preveure unes bones polítiques públiques.

I, en segon lloc, d'altra banda, està en risc, amb sentències com aquesta, la capacitat dels municipis per fer polítiques de redistribució de la riquesa, que aquesta n'era una..., n'és una, que ajuda a fer aquesta redistribució de la riquesa i a fer que els qui més tenen, més paguin.

Per tant, crec que..., torno a dir que, més enllà de mocions..., que les mocions estan bé, ens permeten fer debat, ens permeten aprovar uns punts, però penso que ens hem d'asseure a prendre decisions fermes amb la llei dels ens locals i del finançament.

Què és el que vindria darrere del que vostès, com a govern, estan plantejant en aquesta moció? Home, doncs que els municipis, a més a més de poder tenir un millor finançament, puguem tenir més competències a l'hora de prendre decisions cabdals en les polítiques públiques. I en posaré dos exemples. A la llei d'acompanyament dels pressupostos, que no sé si al final caurà o no caurà, però..., hi havia una llei que ens preocupava molt, sobre els PDUs, en la que els municipis de l'àrea metropolitana perdien la possibilitat d'incidir, d'opinar, de decidir respecte als PDUs dels seus municipis. I una altra que és cabdal: la municipalització de l'aigua; la llei metropolitana actual impedeix que els municipis de l'àrea metropolitana puguin remunicipalitzar l'aigua.

A nosaltres ens agradaria que, amb el mateix esperit amb què es fa aquesta mo-
ció, que és evident que toca el crostó a l'Estat, perquè cal, però..., en el mateix sentit,
doncs, que pogués permetre que el que diu en David Harvey, un sociòleg, polítò-
leg, que ha analitzat molt bé la influència que han tingut les polítiques de les ciutats
transformadores, els governs que han posat la política al servei de la transformació
social des de les ciutats... Ell parla de com, des d'aquestes ciutats, es poden fer trans-
formacions revolucionàries.

I és veritat, perquè fins que un estat nació, fins que el Govern –un govern inde-
pendent, si tenim la república catalana– pugui fer polítiques realment transformado-
res en temes com fer públic un bé com és l'aigua, fins que no arribi, tenim ja dese-
nes, centenars de municipis que estan compromesos amb fer energètiques públiques,
aigua pública i serveis bàsics per a la ciutadania. I des de la Generalitat no hem de
posar-los obstacles perquè puguin fer-ho.

Per tant, jo demanaria que, en coherència amb el que es demana en aquesta mo-
ció, també vetllin per aquests altres punts. Nosaltres li donarem suport.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara el diputat Joan
García.

Joan García González

Diputats i diputades, presidenta... L'import de les plusvàlues era un import, i crec
que un impost, amb un càlcul inassumible. I això crec que molts dels que ho hem
viscut i que hem pogut denunciar-ho des del món local moltes vegades..., crec que
és evident i que no podem deixar de dir-ho. És evident que quan es va crear aquest
impost, i ho va fer el Partit Popular, es va cometre un error. Es va cometre un error
creant aquest impost i es va cometre un error, evidentment, amb la seva definició,
amb la seva descripció.

Aquí, igual que parlàvem abans del finançament o de la suficiència financera dels
ajuntaments, hem de denunciar que són tan culpables els governs que ha tingut la
Generalitat... Perquè, ho hem dit, en molts assumptes com els drets socials i altres
assumptes com l'educació, la Generalitat ha pagat moltes vegades, diguéssim, que la
seva incapacitat per ajudar..., o moltes vegades ha intentat agafar o utilitzar els ajun-
taments perquè cobrissin alguna de les seves competències –i se'n parla d'algunes:
una molt clara és la de seguretat, que crec que és evident.

Però també el Govern d'Espanya crec que no ha fet un treball, o almenys no s'ha
fet un treball de definició d'un model de finançament per al món local, ja no a Ca-
talunya, sinó a tot Espanya. I aquesta queixa que avui tenim aquí a sobre de la taula
del Parlament, la tenim a tot Espanya en diferents ajuntaments, i així ho hem denun-
ciat des de Ciutadans.

Des de Ciutadans hem denunciat des del 2007 que ens trobaríem amb aquest
problema, i no s'ha fet res. I és veritat que no s'ha fet res, no s'hi ha volgut trobar una
solució. La senyora Moreta diu: «Ho hem solucionat ràpidament.» Crec que errònia-
ment; crec que no soluciona el problema, que l'enquista encara més. Però és que ni
el Partit Popular ni el PSOE han sabut tractar i enfrontar-se a aquest problema que
tenim a tot Espanya amb el finançament local.

Nosaltres, hi ha una part..., i tot i la distància que tenim, evidentment, amb Es-
querra Republicana en aquests i altres punts, crec que hi ha una part de denúncia de
la realitat, doncs, de com s'ha aplicat o de la falta de treball des del Govern d'Espa-
nya, amb la que podem coincidir. I, per tant, en alguns punts nosaltres ens abstin-
drem.

Per nosaltres, des de Ciutadans, la proposta més evident en aquest model de fi-
nançament crec que és no tant la supressió d'aquest impost com la seva modificació

o reforma, que, per exemple, faci que això no s'apliqui a les herències que actualment suposen una doble imposició, que és intolerable.

De fet, la comissió d'experts, en la revisió del model de finançament..., el 2017 ja parlava d'aquesta doble imposició. Parlaven i tenien dubtes sobre aquest impost. Nosaltres creiem que l'impost no es pot deixar com està ara. I, evidentment, creiem que els ajuntaments el que han de fer és poder participar en altres impostos que actualment es recaptin a nivell nacional i que creiem que haurien d'estar participats pel món local, perquè, al final, són impostos que realment parlen o almenys expressen la dinàmica i la dinamització, moltes vegades, econòmica de cada municipi.

Per tant, aquesta reforma és totalment necessària, i per nosaltres la via seria aquesta; no la supressió, sinó la modificació d'aquest impost, i la modificació del model de finançament.

I evidentment... Abans parlaven del Fons de Cooperació Local de la Generalitat. És un fons insuficient, totalment insuficient. N'hem parlat moltes vegades, i n'hem posat alguns exemples. De fet, fa uns plens es parlava de que a ciutats com Sabadell pagava pràcticament la llum dels semàfors. Això és el que paga la Generalitat actualment a ajuntaments com el de Sabadell. Per tant, crec que això també s'ha de denunciar.

Sobre la resta de la moció, nosaltres no creiem que s'hagin d'eliminar les regles de despesa. Bàsicament, perquè creiem que l'estabilitat pressupostària és essencial per poder definir el futur i, diguéssim, no anar a realitats greus com les que hem vist en alguns ajuntaments a Catalunya, i a tot Espanya, de fet.

I, sobre l'LRSAL, segurament s'ha de fer una reforma. S'ha de parlar, i ho hem de fer al Congrés dels Diputats, no aquí, és evident –en podem parlar, però aquí no... Però creiem que de cap de les maneres això ha de suposar la seva eliminació.

Sobre la resta de punts, ja he dit que alguns, com, per exemple, el paper que han de tenir els ajuntaments en la recuperació del fons..., o, en aquest cas, la participació als fons Next Generation, nosaltres aquest punt sí que el votarem a favor. És totalment adequat i evident.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

Gràcies, diputat. Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Bon dia a tothom. Gràcies, presidenta. A veure, vostès, en aquesta moció, fan una crítica al Govern de l'Estat per no haver sabut reaccionar a temps a la més que previsible sentència que emetria el Tribunal Constitucional sobre les plusvàlues, no? I no deixen de tenir certa raó: aquí ningú ha sabut reaccionar. Ja hi havien indicis, se sabia que això passaria, però, al final, tampoc vostès van saber reaccionar. Vostès van aprovar els pressupostos també del Govern de l'Estat, i podien haver posat com a condició revisar això.

A mi la *chulería* aquesta del PSOE, de «yo, esto, voy el lunes al Consejo de Ministros y lo arreglo», doncs, francament, no. No em sembla que sigui lo que toca, en un moment d'una profunda crisi econòmica. Mostren una insensibilitat absoluta amb el ciutadà, amb el contribuent, i, a més a més, denota una improvisació i que molt probablement serà una reforma del càlcul d'aquest impost molt mal feta. Perquè, clar, això no es fa «ahora voy yo y lo arreglo mañana en el Consejo de Ministros» a través d'un *decreto*, no? Les coses no es fan així.

De fet, per nosaltres és una bona notícia, aquesta sentència, perquè dona aire a una part de la ciutadania que està molt ofegada, en un moment, a més a més, on hi poden haver moltes compravendes de «vivendes», perquè, a més a més, és un moment on hi ha hagut moltes defuncions, hi han moltes herències, i, a més a més, aquí a Catalunya estan ja ofegats per l'impost de successions.

Ens diuen que cal reformar el finançament dels ens locals perquè l'Estat ha anat disminuint els recursos que hi aporta. Doncs a mi em sap greu dir-los-ho, però és que aquesta aportació no és arbitrària. Això..., no és el Govern de l'Estat que ha decidit: «Mira, ara dono menys diners.» No. Això està taxat per llei. I fer un discurs polític d'això, francament... I jo no soc precisament fan del Govern de l'Estat que hi ha actualment, però no li veig... Això està taxat, i s'aporta el que estableix la normativa.

De fet, està bé queixar-se de lo que no s'aporta d'allà, però no parlar del deute que té el Govern amb l'Ajuntament de Barcelona, per exemple. Ho vam debatre ahir a l'ajuntament. Això no, això no ho votem a favor, eh? O sigui, lo que deu la Generalitat a l'Ajuntament de Barcelona ho deixem fora.

També els hi recordo que volen parlar molt de reformar la llei de governs locals, però és que aquí la llei de governs locals i la llei de finançament de governs locals estan pendents des del 2014, i han estat vostès a govern uns quants anys, i no s'ha presentat, no s'ha tramitat.

Demanen la derogació de la llei d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera. Però, escolti, és que els fons europeus venen condicionats per això. I la poden derogar, però n'hauran de fer una altra, perquè és que, si no, no arribaran els fons europeus. Doncs ja m'explicaran de què servirà, aquesta derogació.

Demanen també la derogació –aquí ho deroguem tot– de la llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, perquè diuen que és una agressió manifesta a la democràcia local. A mi em sap greu, però unes finances sanejades no veig com poden ser una agressió a res; són una necessitat. I aquesta llei el que fa és garantir que hi han unes finances sanejades.

Demanen que el Govern de l'Estat es responsabilitzi de la pèrdua d'ingressos que ocasioni aquesta sentència. A mi em sembla sensacional. O sigui, té certa gràcia que vostès reivindicuin que el Govern de l'Estat es responsabilitzi d'una acció condemnada pel Tribunal Constitucional. O sigui, això és..., és de manual. O sigui, el Tribunal Constitucional s'ha de desobeir, és repressió política... Això sí, eh?, quan el Tribunal Constitucional resol a favor nostre, aleshores sí que aquí tothom s'ha de responsabilitzar del que diu el Tribunal Constitucional, no?

Garanteixen «un paper actiu dels municipis en l'assignació i gestió dels fons europeus de recuperació Next Generation». Fantàstic. Ja l'hi dic, això sí que li votaré que sí; tota la resta, que no. Això li votaré que sí. Ara, vostès ahir bloquegen la tramitació dels pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona. Doncs ja m'explicaran... Ja m'explicaran com es pot, amb una mà, demanar un paper actiu dels municipis en la gestió dels fons Next Generation, i, amb l'altra mà, anar bloquejant la tramitació d'uns pressupostos que t'han de permetre aquesta gestió. Una mica de coherència, per favor; una mica de coherència. (*Veus de fons.*) Sí, per favor, una mica de coherència.

És important, la coherència. Clar, no és possible fer una cosa i al mateix temps fer l'altra. Els volen gestionar? Hi estic d'acord, jo l'hi votaré que sí. Però per a això es necessiten uns pressupostos, senyor Maragall. Encara hi som a temps.

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Quim Calatayud.

Joaquim Calatayud Casals

Bon dia, presidenta. Consellera, diputats, diputades... En tot cas, devem estar d'acord que l'Administració local és la base del nostre sistema organitzatiu i institucional, i és l'Administració que tenim més a prop de la nostra ciutadania. És la que coneix millor les necessitats i les demandes de tots els catalans i de totes les catalanes.

Per aquest motiu, qualsevol canvi que afecta l'Administració local és un canvi que ens afecta a tots nosaltres. L'última demostració, la sentència del Tribunal Cons-

titucional sobre les plusvàlues, ja que ha deixat palès, si més no, que el sistema de finançament de les hisendes locals no el tenim ben resolt i és absolutament insuficient perquè els ajuntaments puguem atendre adequadament les necessitats de la nostra ciutadania.

Per acabar-ho d'arrodonir, les normatives d'estabilitat pressupostària o l'LRSA han agreujat la nostra situació, ja que estrenyen d'una manera clara la capacitat d'acció dels ajuntaments, i de nou, i de retruc, perjudiquen la ciutadania, que es veu privada d'inversions i de serveis necessaris per al seu desenvolupament.

Per tot això, estem d'acord i subscrivim el contingut de la moció que es posa a votació, i reclamem la millora urgent del sistema de finançament de les hisendes locals, la derogació de la llei d'estabilitat pressupostària, la de l'LRSA, i demanem que l'Estat compensi els ajuntaments per les pèrdues d'ingressos derivades de la derogació de les plusvàlues. I també demanem un paper actiu dels ens locals en els fons d'inversió europeus i amb una nova llei de finançament local.

Però, des del punt de vista de Junts, i, si m'ho permeteu, des del punt de vista d'alcalde, quedem curts: tot el que hem dit fins ara depèn bàsicament de l'Administració de l'Estat, i, segona, les millores de finançament no solucionen les problemàtiques de l'Administració local del nostre país.

Que els ajuntaments tinguin recursos econòmics suficients i que no tinguin limitada la seva capacitat financera és important i, segurament, absolutament necessari, però si volem un país modern i equitatiu que protegeixi els drets dels catalans i catalanes s'han de donar més passos. Si volem lluitar contra el despoblament, si volem protegir el territori i afrontar seriosament els reptes de futur que té plantejats aquest país, i si volem treballar de veritat pel reequilibri territorial, i si volem modernitzar l'Administració local i garantir els drets de la ciutadania arreu, ens hem de plantejar quins canvis i ajustaments s'han de fer a les normatives actuals perquè el compliment de la llei no sigui una càrrega ni un obstacle per als municipis, tant petits com grans.

I, senyors i senyores, comencem per totes les normes aprovades per aquest Parlament referents al món local. I no tot fa referència al finançament. Els municipis petits tenen les mateixes obligacions i exigències que les ciutats grans i mitjanes de l'àrea metropolitana, per exemple, o de qualsevol àrea del país.

En l'àmbit urbanístic, no pot ser que un municipi de dos-cents habitants tingui la mateixa normativa per muntar un petit polígon industrial que qualsevol ciutat de l'àrea metropolitana del nostre país.

La contractació pública: no pot ser que un contracte menor sigui del mateix import en un poble gran que en un poble petit. *(Alguns aplaudiments.)*

O en l'àmbit de la transparència: no pot ser –no pot ser– que tingui el mateix nivell de transparència un regidor de qualsevol municipi del nostre país que qualsevol diputat o conseller, que cobra..., i que vivim de l'erari públic. No és el mateix..., que a qualsevol país del món se trobin en una situació com aquesta; per tant... En canvi, els pobles petits no tenen els recursos humans ni materials per fer front a aquest projecte que tenim.

Per tant, la creació de la comissió de governs locals ha de ser una eina importantíssima, s'ha de donar veu als alcaldes. La legislació municipal, la legislació que afecta tot el tema..., la vida del poble, l'han de portar a terme els alcaldes i regidors dels municipis. I els diputats i diputades d'aquest Parlament els hi hem de donar veu a ells perquè ho tirin endavant.

I, per acabar, i que seria un fet... Ahir, sembla ser, pel que vàrem veure en premsa, es va aprovar una moció de 1.600 milions pel tema covid per als ajuntaments i per a les diferents comunitats autònomes. Fora important que aquesta esmena fos aprovada i incorporada als pressupostos.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Sí; gràcies, presidenta. Entenc que finalment, de fet, no hi ha esmena, perquè no hem acabat d'arribar a un acord amb comuns sobre aquesta qüestió, malgrat que hem explicat també l'acord de fons sobre el concepte del que estem parlant.

En qualsevol cas, aquí s'han dit avui moltes coses, però a mi em sembla interessant constatar... És a dir, aquí hi ha un debat de fons. Què vol dir «govern local»? Què vol dir «ajuntament»? Vol dir una terra i una ciutadania. Vol dir un sòl i uns ciutadans, uns i unes ciutadanes que hi volen viure, treballar, fruir, crear. I d'això es tracta. I quan discutim quin ha de ser el model de finançament dels ajuntaments estem dient això: com un govern..., «govern» vol dir capacitat de decidir, vol dir decidir com s'organitza aquest territori, com es serveix aquesta gent, com es genera valor i com es recupera per al bé comú.

I les plusvàlues eren això, són una manera d'expressar això. L'acció urbana crea valor, i s'ha de decidir com es recupera: amb quin percentatge, amb quines característiques, amb quines fórmules equilibrades, etcètera. De manera que aquest és el debat de fons que hi ha al darrere d'aquesta moció i al darrere d'aquest tema.

Companys del PSC, no són tretze dies, no; són quatre anys. (*Remor de veus.*) Les diputacions forals de Guipúscoa han resolt això fa quatre anys. Fa quatre anys, a partir de les sentències que ja hi havien. Per tant, teníem perfectament clar..., tots tenim perfectament clar que s'hagués pogut reaccionar, s'hagués hagut de reaccionar molt abans, i amb tota claredat.

Quan parlem de drets dels ajuntaments i quan parlem de finançament, estem parlant també del respecte a dos principis: el de suficiència i el d'autonomia. I «autonomia» vol dir això, prendre decisions; vol dir decidir quin és el nostre futur, quina és la nostra evolució, la nostra manera de créixer, la nostra manera de crear riquesa i distribuir-la. I això és el que està en joc al darrere d'aquesta moció i de la proposta de revisió de tot el finançament de tota la legislació local que ens afecta.

És el que farem des del Govern de Catalunya en la mesura en què podem gestionar les nostres pròpies competències, que, en aquest cas, com en tants d'altres, és, evidentment, molt escàs i molt insuficient. Però, així i tot, ho farem, tal com diu el pla de govern.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Acabat el debat, també els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest migdia, abans de suspendre la moció. (*Raúl Moreno Montaña demana per parlar.*) Sí, senyor Moreno?

Raúl Moreno Montaña

Bon dia, presidenta. Per demanar votació separada dels punts 1, 2, 4.a i 4.b, que es podrien votar en bloc, i votació separada també del punt 3.a.

La presidenta

Molt bé. (*David Cid Colomer demana per parlar.*) Sí, senyor Cid?

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Per demanar la votació separada del punt 1.

La presidenta

Molt bé. (*Eva Parera i Escrichs demana per parlar.*) Senyora Parera?

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. Per demanar votació separada del punt 4.c.

La presidenta

Molt bé. Perfecte, moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques socials

302-00057/13

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques socials, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora María Elisa García.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Señora Cervera..., ausente, como su capacidad de ejecución para las políticas sociales. La semana pasada nuestro grupo parlamentario pudo presentar una interpelación de la que sacamos tres conclusiones.

La primera: que su política social está basada en palabras y no en hechos, que está centrada en la ideología y el separatismo, que prefieren votos a mejorar la calidad de vida de los catalanes.

La segunda: que ustedes necesitan dos cosas. Por un lado, un individuo aislado de sus vínculos familiares para poder controlarlo mejor, y, por otro, necesitan la miseria y la pobreza para luego vender soluciones que suelen ser cortinas de humo detrás de las cuales nunca hay nada.

La tercera: que solo queda VOX para la defensa y protección social de las personas y las familias catalanas, nos voten o no nos voten; que se les acaba el chollo y que VOX es ya una alternativa social y patriótica con una línea nítida de actuación con el bienestar de los ciudadanos como único objetivo, alternativa que está despertando la esperanza de miles de catalanes que nos ven como la única opción para liderar la Cataluña postseparatista.

Pero como obras son amores y no buenas razones, hoy presentamos una propuesta con doce acciones muy claras y contundentes que este Gobierno debería poner en marcha si tiene intención de atajar este gran problema.

Los principios clave en los que van enmarcadas nuestras propuestas son los de la prioridad nacional de ayudas y servicios sociales para que ningún español viva en la miseria y en la pobreza en Cataluña. Frente al despilfarro en paguitas... (*Alguns aplaudiments.*) Frente al despilfarro en paguitas y pisos a menas, que son por los que ustedes parece que apuestan, el principio de eficacia y racionalización del gasto para mejorar y agilizar los trámites burocráticos y administrativos en las prestaciones y en los servicios sociales; la priorización de las personas más vulnerables frente a la colectivización ideológica de la sociedad, y el respeto a la responsabilidad individual y familiar frente al intervencionismo público.

Nuestras propuestas siempre van en la misma dirección, desde Cataluña hasta Andalucía, desde Alicante hasta Extremadura: en la dirección de dar respuesta a los problemas de los más vulnerables.

En esta línea, instamos al Govern a incrementar el gasto social en la partida presupuestaria de la dependencia. Sí, señora consejera, aumentarla mucho más, porque es nuestra obligación acabar con esta lacra que son las listas de espera de dependencia. (*Alguns aplaudiments.*)

Segundo, establecer un plan de protección social para otoño-invierno para ayudar a aquellas personas y familias más vulnerables en estas estaciones en términos de pobreza energética y de precariedad económica. Ustedes prefieren pagar sueldos

millionaris a altos cargos a garantir un hogar caliente y un plato de comida a los catalanes. *(Alguns aplaudiments.)*

Tercero, blindar a la Cataluña rural y a los barrios más humildes para que puedan disfrutar de la misma calidad de servicios y prestaciones sociales que aquellas zonas con índices económicos más altos. Este fin de semana hemos visto un ejemplo de los muchos repartidos en nuestro territorio. Vayan ustedes a la Mina. Vayan, como hemos hecho nosotros, y miren en qué condiciones viven nuestros compatriotas. *(Alguns aplaudiments.)*

Y, por último, promover una estrategia de racionalización de gasto, priorizando las partidas destinadas a las personas más vulnerables, en riesgo de pobreza y exclusión social, eliminando el gasto ideológico y político.

En esta moción lo que les estamos pidiendo es que prioricen a los más necesitados; que les miren a la cara y que les digan que a partir de ahora ellos serán lo principal para ustedes, y no su proyecto rupturista y su agenda ideológica.

Y ahora quiero dirigirme a los catalanes con alguna necesidad especial o con alguna situación económica precaria –sin empleo, sin techo–, a todos aquellos a los que ustedes ignoran y que su departamento olvida. Les decimos que en VOX perseveraremos en su defensa y en su protección, porque si de algo sabemos en este partido es de no claudicar jamás.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i atès que no s'han presentat esmenes, tenen la paraula, per fixar la seva posició, els grups parlamentaris. Començarem amb el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos.

Mónica Ríos García

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Aquesta moció que ens presenta VOX sobre polítiques socials en la seva exposició inicial ens detalla una sèrie de dades: ajudes a dependència, llistes d'espera per accedir a places residencials; dades sobre catalans que es troben en risc de pobresa extrema, pobresa infantil; sobre la insuficient oferta de «vivenda» social i sobre els alts índexs d'atur juvenil, i és cert que les dades són alarmants. Ja ho eren abans de la pandèmia, i, evidentment, amb aquesta s'han agreujat.

I als socialistes de Catalunya ens preocupa, i, a més a més, ens ocupa. Si fan memòria, recordaran que fa quatre mesos vam presentar el nostre pla de xoc social en format de moció, on hi havia vint-i-tres mesures a portar a terme, que, precisament, eren accions que el que buscaven era revertir tots aquests angoixants indicadors.

Posats a fer memòria, també recordaran que el president Aragonès, en el seu debat d'investidura, va prometre un pla de xoc social de 700 milions d'euros que encara a dia d'avui estem esperant. I, consellera, no els veiem reflectits en els pressupostos del Departament de Drets Socials que ens va presentar.

Dit això, i per entrar en matèria de la moció, com que no podré parlar de tot, perquè hi han dotze acords, em centraré en dos qüestions. Sí que..., no per entrar en debat amb VOX, perquè, evidentment, les nostres posicions estan a anys llum, però sí per aclarir a aquells que ens escoltin lo que amaga, diguem-ne, aquesta moció de VOX, perquè vindria a ser com el conte del llop i les set cabretes, on el llop ensenya la poteta, però tots sabem les intencions del llop.

Primera qüestió. Es repeteix reiteradament la perspectiva de família, en les polítiques socials. I qui no està d'acord, d'aquí, que la família és el pilar bàsic de la nostra societat? Tots hi estem d'acord. Però la pregunta més important és quin model de família defensa VOX. Companys seus han manifestat: «La familia es un padre, una madre y sus hijos.» També ha dit una diputada seva: «Defiendo la familia natural.» Existeix, la família «antinatural»? Existeix una família «antinatural»?

Nosaltres vam presentar una proposta on volíem equiparar les ajudes de les famílies nombroses a les de les famílies monoparentals. Vostès hi van votar en contra. Aquesta és la seva defensa de la família. O deu ser que la família monoparental està dintre de les famílies antinaturals...; deu ser això.

Miri, el seu model únic de família és un atac directe a la diversitat. Per no parlar de les seves polítiques per a gestants, que l'únic que busquen és que les dones no puguem decidir sobre el nostre propi cos. Diuen vostès: «Los niños se crían mejor con su padre y con su madre.» ¿Saben dónde se crían mejor los niños? Allà on la criança es fonamenta en l'amor, en els valors de responsabilitat, respecte, tolerància..., valors molt allunyats de les seves posicions. Aquesta és la veritable família, sigui del tipus que sigui.

Segona qüestió. «Prioridad nacional. Garantizar la priorización de los ciudadanos españoles en el acceso a servicios y prestaciones sociales.» Aquí es carreguen sense cap contemplació tractats de la Unió Europea en els seus drets fonamentals. Article 21: «No-discriminació.» El seu punt 2: «Se prohíbe toda discriminación por razón de nacionalidad en el ámbito de aplicación de los tratados y sin perjuicio de sus disposiciones particulares.»

Vostès, que defensen la llei moltes vegades, doncs, es carreguen aquests tractats. A més, evidentment, de traslladar un discurs totalment xenòfob a la societat, amb falsedats com que els estrangers són els que es beneficien de les ajudes en detriment dels espanyols, que és totalment fals.

I acabo. Mirin, senyors i senyores de VOX, vostès amb aquesta moció volien salvar Catalunya. I nosaltres amb aquesta moció ens hem adonat, encara més, que hem de salvar Catalunya de vostès.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Les polítiques socials amb perspectiva sensible a la diversitat social del país acostumen a ser titllades d'ideologia per la formació proponent d'aquesta moció, com hem sentit ja fins a la societat cada quinze dies en aquesta cambra.

Però la realitat és que les dades ens indiquen que tenim el quaranta-cinc per cent de la població amb dificultats per arribar a final de mes; encara concretant més, el 21,7 per cent de persones a Catalunya viuen sota el llindar de la pobresa; el 9,8 per cent tenen una baixa intensitat del treball, cosa que vol dir que treballen menys del vint per cent de la seva capacitat de treball, segons l'edat. I tenim una població amb un 6,2 de privació material severa, cosa que vol dir no poder permetre's com a mínim quatre dels nou conceptes de consum bàsic que estableix la Unió Europea, coses com poder menjar carn o peix tres cops per setmana, no tenir capacitat de fer front a despeses imprevistes, no tenir telèfon, televisor, rentadora, etcètera.

Si creuem aquestes dades i continuem detallant-les, veiem que, en aquests percentatges, la segregació per sexes és..., en les dones, un 1,5 major que en els homes. Per tant, tenim una qüestió claríssima de gènere quant a l'afectació a la pobresa.

Quant a la situació administrativa, veiem també que les persones migrades procedents de països extracomunitaris eleven aquesta taxa del quaranta-cinc per cent de mitjana fins al 54,2, davant del 18,1 per cent de la població nascuda a l'Estat espanyol i del 19,5 per cent de la nascuda a altres països de la Unió Europea.

Si continuem interseccionant dades, veiem que gairebé el seixanta per cent de les dones migrades tenen aquesta situació excepcional de risc de pobresa. I si ho continuem traslladant a les comunitats trans, veiem taxes d'ocupació del vuit per cent —és a dir, un noranta-dos per cent d'atur.

Aquestes dades..., encara en falten més, que no es poden recollir perquè els de la seva corda en van fer un mal ús en el seu dia, en el passat, fent neteges ètniques. Per tant, aquestes dades surten d'entitats, surten d'organismes del sector que aquesta formació continua anomenant «xiringuitos». I potser ho són, eh?; però si els «xiringuitos» serveixen per a alguna cosa més que per pal·liar els impactes de la pobresa i les desigualtats de la població és per tenir dades específiques. Altres dades específiques les tenim per part de l'institut nacional d'estadística –l'Idescat.

I nosaltres, en realitat, també estem a favor d'eliminar els «xiringuitos», començant pel «xiringuito» més gran, que és el Gobierno de España, el «xiringuito» del règim del 78. (*Remor de veus.*) Per tant, quan nosaltres parlem de polítiques socials basades en dades i en realitats materials, què és el que ens indiquen aquests percentatges dels que hem parlat i en els que es basen les polítiques socials que tant critiquen, del que estem parlant és de polítiques socials per garantir la vida digna de la majoria.

Estem parlant de la renda bàsica universal com una base autònoma d'existència, perquè per erradicar la pobresa cal que paguin més els que més tenen. Cal que tothom tingui el mateix punt de sortida des d'on desenvolupar la seva vida dignament.

Cal parlar d'habitatge, perquè l'habitatge digne és un dret i no una mercaderia al servei de l'acumulació. Per tant, garantir l'habitatge digne per a tothom implica incrementar el parc públic d'habitatge, regular el preu del lloguer, expropiar els pisos en mans de grans tenidors i fons voltors, i, òbviament, la defensa política de l'ocupació.

També parlem de treballar menys per treballar totes, perquè no es tracta de competir per abaratir costos de producció i que s'emporti la feina qui més barat ho fa; es tracta de que ningú es quedi enrere. I, per tant, cal reduir les jornades laborals, establir un salari mínim de 1.200 euros, reconèixer el treball de cures, i, en definitiva, impedir així la destrucció de llocs de feina viables.

Cal també desprivatitzar els serveis públics, com la salut o l'educació, per garantir que ningú es queda enrere independentment de la seva situació administrativa o econòmica; reforçar l'atenció primària i dotar de recursos els ens locals, i garantir també l'accés lliure i universal als drets socials.

Per tant, davant d'interessos classistes, xenòfobs i destructius, calen polítiques socials per garantir la vida digna de totes.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Ja que en les intervencions anteriors, per una banda, s'ha desmuntat aquesta falsa preocupació per la família; per una altra banda, en una altra intervenció, s'ha parlat de dades concretes que deixen en evidència la necessitat i l'impacte que *les crisis* –en plural– tenen sobre les dones, tenen sobre els col·lectius LGTBI i tenen sobre les persones migrades o racialitzades, creiem que ara el que cal és fer una miqueta d'anàlisi de com aquests discursos, no?, que el que volen, com sempre hem dit, és una democràcia més estreta, on no càpiga ningú –no volen gent migrada, excepte si són multinacionals estrangeres especuladores, ni poble gitano, ni persones LGTBI, ni musulmans, ni feministes, ni dones que escullin l'avortament–..., nosaltres posem l'accent i continuarem posant l'accent en eixamplar la democràcia. I aquí..., ampliant i aconseguint drets precisament de la mà de tots aquests col·lectius que posen en contraposició a ells mateixos, creiem que és el camí.

Però hem de dir que les denúncies genèriques i l'apel·lació institucional als valors democràtics no són suficients. Les polítiques neoliberals basades en la meritocràcia,

que precisament l'extrema dreta defensa dia rere dia, perquè la concentració cada dia està en menys mans..., precisament aquest tipus de polítiques és el que ens porta a situacions de tanta crisi com en la que estem ara mateix.

Fins ara la majoria de partits d'aquest hemicle hem optat per no confrontar el neoliberalisme, i, al contrari, reforçar-lo, deixant-nos uns serveis públics afeblits, que hem patit també, i encara més, durant la pandèmia. I això és un bon espai lliure perquè aquests discursos hipòcrites agafin més espai.

I per això calen polítiques valentes, suficientment dotades. I ara, durant els pressupostos, tenim una oportunitat precisament per enfortir encara més l'estat del benestar en detriment d'aquesta visió de l'extrema dreta, que creu que l'Administració pública funciona com una empresa privada o que poden instrumentalitzar elements tan delicats i tan greus com la pobresa infantil, la pobresa energètica o el sistema d'atenció a la dependència.

Creiem que només si en els propers anys –i insistim que ara els pressupostos seran una oportunitat per revertir-ho– som capaços, d'alguna manera, de replantejar aquest contracte social i les institucions i com abordar les possibles desigualtats i com dibuixar escenaris de futurs concrets..., només així serem capaços de fer front a discursos tan simplistes com aquests.

Creiem que concretar els 700 milions del pla de xoc social que es va anunciar des dels primers dies del debat d'investidura i que encara a dia d'avui no tenim és una manera de confrontar aquests discursos.

Creiem que també blindar i reforçar la renda garantida de ciutadania, no retallant-la respecte al pressupost anterior, sinó enfortint-la com a política efectiva, també protagonista en la lluita contra la pobresa infantil i ampliant-la per tal de que arribi a tothom..., aquesta és una altra manera de confrontar aquest tipus de discursos.

Creiem que blindar els serveis públics amb un accent en els serveis socials i d'atenció al sector de la dependència, transformant el model, n'és una altra manera.

Creiem que equiparar els ajuts a famílies monomarentals als de famílies nombroses, com s'ha comentat abans, també n'és una altra manera.

Garantir el dret a l'habitatge amb una dotació pressupostària amb un accent en la construcció d'habitatge públic, amb una legislació que, cada vegada més, blindi l'habitatge com un dret, és una altra manera d'avançar.

Creiem que diversificar l'economia cap a un model més verd, feminista i amb una ocupació digna també és una manera d'avançar. I que, en tots els territoris de Catalunya –no només a la ciutat, sinó a cada territori i a cada barri, com s'ha comentat abans–, l'enfortiment dels ens municipals és una altra manera de confrontar aquests discursos simplistes.

I, finalment, dir que la supremacia blanca sempre necessitarà els immigrants, sempre necessitarà les dones per construir-se una identitat en contraposició a allò. No sou re sense construir-vos en contraposició a tot allò. (*Veus de fons.*) Sí. Llavors, bé, si no esteu construïdes en contraposició a totes aquestes identitats que criminalitzeu, què quedarà? I aquesta, bé, és la pregunta que ens farem.

En aquest sentit, defensarem que fer polítiques contra l'extrema dreta, hi insistim, és fer polítiques socials fortes i redistributives.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Diputados, diputadas, presidenta... Señora García, creo que es bueno que tengamos un debate sobre la necesidad de derechos sociales y de protección social en este Parlamento, y que tengamos sobre la mesa, en este debate, todas las visiones de este

Pleno. Al final, todos los que estamos aquí representamos a ciudadanos catalanes que nos han votado también por la visión que tenemos a la hora de afrontar las políticas sociales.

La nuestra, siempre lo hemos dicho, es una visión liberal, que he de decir que no coincide en muchos aspectos con la de VOX. No pasa nada; tampoco coincidimos en muchos aspectos con la CUP. Creo que, al final, lo que sí que podemos decir es que coincidimos en la diagnosis. Estamos en una situación, pues, de extrema gravedad social, y creo que tenemos que afrontar toda una serie de propuestas que deben servir para que salgamos, precisamente, de esa crisis.

Se ha hablado –y lo hemos hecho en la Comisión de Derechos Sociales, esta vez– sobre cuáles son los datos que tenemos en Cataluña. Estamos a la cola, en muchos aspectos, de toda España, y también a la cola, por desgracia, en la respuesta y en la construcción de esa protección social.

Yo voy a entrar y voy a intentar obtener aquello que considero que puede ser bueno de las propuestas que ha hecho la señora García. En algunos casos creo que podemos coincidir, y en otros, pues, seguramente no vamos a coincidir.

El incremento de la protección social es necesario. Creemos que los presupuestos son insuficientes. Lo siento, *consellera*, pero ya se lo dijimos en la comisión. Creemos que es insuficiente, porque necesitábamos un cambio cualitativo a la hora de afrontar la realidad en la que nos encontramos después de la pandemia.

Ustedes hablan de... Y creo que es correcto, cuando hablan de realizar una auditoría externa..., para ver realmente, pues, en qué nos estamos gastando el dinero en la Generalitat. Lo hemos defendido siempre, desde el 2006: nosotros, como partido, creemos en la transparencia, y creemos, muchas veces, en la simplificación administrativa. Ustedes hablan de una ventanilla única de servicios sociales. En este caso, creo que esto es una buena medida. Creo que esto deberíamos poderlo implementar.

Y creo que en este caso... Nosotros, por ejemplo, ya lo hemos hecho en Andalucía, y en Andalucía ha funcionado. De hecho, se ha reducido la lista de espera que había acumulada, por ejemplo, en sanidad, en salud. Y, por lo tanto, creo que es una medida adecuada que deberíamos recoger.

Hablan también de tener más recursos para dependencia; totalmente de acuerdo. Más recursos para la infancia; totalmente de acuerdo. Y también hablan de medidas contra la pobreza energética. En esto también estamos de acuerdo, pero también queremos recordar que buena parte de las competencias en energía las tenemos en el Congreso de los Diputados.

Se están debatiendo unos presupuestos. Señores de VOX, presenten enmiendas, que no han presentado ninguna enmienda a los presupuestos. Ciudadans, con diez diputados, ha presentado quinientas enmiendas, y ustedes, cero. Allí también hay que trabajar. Hay que trabajar para hacer..., y modificar muchas veces propuestas que consideramos que no son adecuadas.

Estamos de acuerdo en que se hagan informes sobre la situación de exclusión social en Cataluña. Es evidente que, en este caso, hay un cierto déficit por parte de la Generalitat en lo que se refiere, pues, evidentemente, a la atención a los ciudadanos de Cataluña.

Cuando empezamos a ver de forma extraña la visión de la moción..., y buena parte ya le he dicho que se la podemos votar, porque creo que son medidas de sentido común, y, en este caso, podemos coincidir con otros grupos, aunque seguramente no les votarán a favor, pero seguramente coincidiríamos..., pero cuando hablan ustedes de perspectiva de familia..., ya se ha dicho aquí, la perspectiva de familia como tal no tiene más sentido que el entender, como entendemos nosotros, *famílies* –con ese–, familias en plural. Todas las familias, señora García. Los servicios y la protección social han de estar hechos, contruidos para todas las familias: familias numerosas, familias monoparentales, familias LGTBI, familias adoptivas, familias de acogida; *famílies* –con ese.

Porque la igualdad de los diferentes modelos de familia en el acceso a los derechos sociales no se puede discutir; porque la igualdad, que es un principio liberal en nuestras democracias liberales, no se puede discutir. Y eso es esencial. Y, a partir de ahí, con esos elementos y con esas características, nosotros podremos, después, hablar de otras perspectivas u otras prioridades, como dicen ustedes.

Y la última pregunta que le hago: cuando hablan de prioridad nacional, ¿qué hacemos con los ciudadanos de la Unión Europea? ¿O tampoco creen en Europa, ustedes? ¿Qué hacemos con los ciudadanos que son de la Unión Europea y que también han de tener acceso a esos servicios sociales? ¿Despriorizamos su atención, su acceso? ¿Se lo han planteado?

Muchas gracias.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. A veure, jo crec que hi han dos premisses que per mi són una obvietat: una, que defensar el dret a la vida avui no està de moda, i l'altra és que defensar la família avui no està de moda. I si ja entrem en el concepte de «família nombrosa», aquí els hi surten tots els complexos del món i tot el sectarisme del món; no està de moda.

Doncs a mi –els hi haig de dir– m'és ben bé igual el que està de moda o no. No saltres ho defensem. Defensem el dret a la vida i defensem la família. I quan hem d'entrar en un debat de si és «família» o «famílies», de debò que s'estan perdent vostres en lo que no és important. «Família» és «família», s'organitzi com s'organitzi, la compongui qui la compongui. I aquí ningú està fent cap diferenciació de res ni està sent sectari en res. I, sens dubte, no som els polítics, els que hem d'anar a dir com s'ha d'organitzar una família o què, qui i com han d'entendre què és la seva família.

Les polítiques de suport a la natalitat i de suport a la família no estan a les agendes dels governs, no són una prioritat. De fet, aquí no tenim una conselleria de família –greu error, gravíssim error. Una societat que envelleix i on la natalitat cau és insostenible, però estem més preocupats per legislar la mort que per legislar la vida, i és un altre greu error.

Ahir la consellera, a la meua pregunta a la sessió de control de govern, em va definir la família com una forma d'organització social. Doncs no, consellera, em sap molt de greu. La família és quelcom molt més enllà d'una mera organització social. La família és el pilar bàsic de qualsevol societat, i és el pilar bàsic de suport de les persones que la conformen. I això és una cosa que han de tenir molt present. No hi han ajuts per a l'emancipació de joves. No es treballa per l'excel·lència acadèmica, més aviat al contrari, veiem últimament. I això comporta menys ocupació de qualitat. Això són elements que incideixen directament en la caiguda de la natalitat.

Hi ha moltíssims factors que fan qüestionar la maternitat: l'estabilitat laboral, l'accés als ajuts, la situació econòmica. I això s'ha de revertir. Cal posar les polítiques familiars i de natalitat a l'agenda política. Qui vulgui ser mare, qui vulgui ser pare, ha de poder ser mare i ha de poder ser pare. I qualsevol altre element de qualsevol altre tipus no ha de ser un impediment per a això.

A Madrid han quadruplicat la inversió autonòmica en polítiques de natalitat; al País Basc o a Galícia tenen programes autonòmics específics que treballen per incrementar la taxa de natalitat. Aquí què estem fent? Què estem fent? Res. Quina part del pressupost s'ha destinat a polítiques que afavoreixen la natalitat? Quina part? No veig cap política en aquest sentit.

Amb referència a la pregunta que jo li vaig formular ahir, senyora consellera, em va respondre que hi havia molts ajuts de forma indirecta. Doncs això és un problema –és un problema. Es destinen molts recursos del pressupost 2022 suposadament a fa-

mílies, ens diuen, dispersats. La dispersió dels recursos i els ajuts que responen a polítiques que no van centrades exclusivament a ajudar les famílies –no només les vulnerables, totes les famílies– és una mala idea. No podem dispersar els recursos.

I la realitat és la que és –l'hi vaig dir ahir–: 10,9 milions d'euros d'un pressupost de 38.000 milions d'euros destinats a mesures de suport a les famílies. Clarament és insuficient. Clarament no li donem el valor que té, a la família. I clarament ens estem equivocant.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Molt bé. (*L'orador riu.*) Han presentat aquí una moció que surt de la factoria VOX, eh? En té tots els estàndards: mitges veritats, moltes mentides, tergiversacions de números, comparacions interessadíssimes –a vegades, perquè quadren els números, sumen, resten, en treuen aquells i hi posen els altres– i un llenguatge molt retòric.

Alguns exemples: «errática línea de actuación del Gobierno de la Generalidad» –que a saber què és, això–, «ideologización progresista y separatista implica ineludiblemente desorientación legislativa, colectivización de la política social o despilfarro político y gasto ideológico»... Fantàstic.

No entraré en el fons d'aquesta moció. El que sí li explicaré és què pensa fer el Govern, que ho ha expressat en els pressupostos, per solucionar la situació social que té el país.

Miri, ha presentat un pressupost de 38.000 milions, però en destinarà el 74,6 per cent a polítiques socials. El Departament de Drets Socials té un pressupost de 3.860 milions d'euros, un 30,3 per cent més en competències homogènies que el que tenia en l'exercici 2020, que és l'últim pressupost que es va aprovar. La felicito, consellera, que no l'he saludada abans, per haver pogut portar a govern aquest pressupost.

Per què? Per promoure l'autonomia personal, que ens parlava vostè de que teníem interès en tancar les persones a..., no sé on les volíem tancar. Doncs no. Volem promoure l'autonomia de les persones. Precisament, aquest pressupost destina 52 milions a poder fer servei d'atenció domiciliària a les persones perquè puguin estar en el seu domicili, envellir en el seu domicili. O, si volen envellir en residències, aquest mateix pressupost destina 28 milions –28 milions– per incrementar places residencials de persones grans, o de persones amb discapacitat, o de persones amb problemàtiques derivades de la malaltia mental. O 27 milions en prestacions econòmiques vinculades al servei de persones que vulguin anar a una residència i que la Generalitat els en financi una part.

O 162 milions d'euros en fer equipaments o remodelar els existents, que feia molts d'anys, consellera, que la Generalitat no gastava diners en posar totxo, uns totxos que es troben a faltar en el sistema. O destina 746 milions a donar suport a les famílies per a inclusió social i en la lluita contra la pobresa. Famílies de tota classe! És que... Ja no en parlin més, de famílies. N'hi ha de tota classe. Cada nen que ve allà, a casa meva, amics dels meus nens, té una família estructurada de manera diferent. No en parlin més. Ja no hi ha un tipus de família; n'hi han moltes, de famílies. Hi han moltes maneres d'estructurar-se. Igual que no parlin més dels joves immigrants. Ja està bé –ja està bé. Prou feina a tenen a ser joves i desenvolupar-se, perquè vostès contínuament –contínuament– en parlin i els culpabilitzin de tot.

Per no parlar dels diners que destinarà aquest Govern a habitatge: uns 156 per cent més –un 156 per cent més– que l'any 2020, fins a 637 milions d'euros. Per garantir el dret de la gent a tenir un habitatge, augmentar el parc públic o millorar les condicions dels habitatges.

O l'eficiència energètica. No diguin que no ens interessen les persones. Al Govern li interessien molt, les persones. A nosaltres ens interessien molt, les persones, com pot veure, si els arbres no li impedeixen veure el bosc.

Parteixen de premisses falses i treuen conclusions errònies. I traient conclusions errònies, fent aquesta política, aprofitant-se de la democràcia per destruir-la, no fan cap servei a les famílies ni a les persones, que és el que hauríem de fer en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Bartomeu Compte.

Bartomeu Compte Masmitjà

Senyora presidenta, senyora consellera... Avui ens trobem davant d'una moció sobre polítiques socials plena de consideracions molt desafortunades i esbiaixades; una maniobra de la dreta extrema neoliberal per intentar fer-se passar per defensora de les persones desfavorides, quan en realitat el que defensen..., estan al costat dels qui precaritzen bona part de la classe treballadora.

Però no pateixin: si de veritat els preocupa la situació social al nostre país, tinc bones notícies per a vostès i per a tothom, perquè nosaltres sí que som..., i estem al costat de la gent. És per això que al projecte de pressupostos del 2022 projectem les quatre revolucions oposades a la seva ideologia: la transformació feminista, verda, democràtica i social.

Per fer-ho possible destinarem tres de cada quatre euros a polítiques socials: en educació, salut, drets socials, habitatge, ocupació, transport públic... Tot això va en favor també de les famílies, això és de calaix. O, dit d'una altra manera, perquè aquest és un pressupost extraordinari, seran 5.022 milions d'euros extres a polítiques per a tota la ciutadania, dels quals un de cada dos euros va destinat a educació i salut.

I, més concretament, en l'àmbit de la salut es destinaran 585 milions d'euros a millorar hospitals i els centres d'atenció primària i comprar material sanitari, i uns 500 milions a continuar fent front a la pandèmia.

En canvi, vostès defensen copagaments i recentralització –ho han dit aquest matí aquí mateix– i discuteixen fins i tot el dret a la universalitat de la sanitat per a tothom.

En educació, destinarem 90 milions d'euros per a la gratuïtat de l'educació infantil de dos a tres anys –no 30 milions, com ha dit la senyora Moreta– i reduïrem les ràtios a P3 –en concret, de vint-i-cinc a vint alumnes per classe. També hi destinarem 291 milions d'euros que han de permetre la continuïtat de més de 4.400 professionals de l'educació en el curs 21-22. Tot això està en el pressupost.

En canvi, VOX defensa enviar recursos públics a col·legis privats, entre els quals..., alguns segreguen per sexe.

En polítiques d'habitatge –s'ha dit anteriorment–, 410 milions d'euros, fins a arribar a 749 milions d'euros en total.

En canvi, VOX només sap presentar mocions contra l'ocupació d'habitatges, obviament els grans tenidors amb més de dos mil pisos buits –com el Blackstone–, mentre tenim una gran part de la població amb dificultats per emancipar-se i preus de lloguers gegantins o desmesurats.

Quatre-cents milions més aniran a la renda garantida de ciutadania, que no és una quantitat tancada, és una quantitat oberta, per si en calen més beneficiaris. És un dret subjectiu de cada una de les persones que en compleixin els requisits.

Mentrestant, VOX porta mesures com rebaixes fiscals per als grans hereus, finançament encobert a l'escola privada i mantenir els privilegis de les grans fortunes i empreses.

També s'estableix que entre Drets Socials i Empresa i Treball hi haurà més de 17 milions d'euros per condonar el deute de 35.000 famílies vulnerables en l'àmbit de la pobresa energètica.

En canvi, VOX defensa la pujada de l'IRPF als que menys guanyen i abaixar-lo als més adinerats.

En igualtat, el Departament d'Igualtat i Feminismes consolida 92 milions d'euros al seu primer exercici, i duplica el pressupost per a la prevenció, l'atenció i la reparació de les violències masclistes –amb 31 milions d'euros. És una qüestió tan senzilla com de justícia social, reconeixement social de la dona i igualtat d'oportunitats. Això és el que es busca.

En canvi, VOX manté un discurs negacionista sobre la violència masclista. I ahir a la tarda ho va manifestar de manera molt clara en aquest mateix faristol.

I també hi ha un increment de 120 milions d'euros per a polítiques d'eficiència energètica. I es preveu la posada en marxa de la companyia energètica pública durant el 2022 per garantir el subministrament comunitari i a cost raonable i basat en fonts renovables.

Senyors i senyores diputats, aquest Govern de Catalunya sí que presenta mesures socials, està al costat de la gent i al servei de tota la ciutadania. I, a diferència de vosaltres, a aquest grup parlamentari i a aquest Govern no els tremolarà el pols per fer polítiques en cohesió social i tenint en compte tota la ciutadania de Catalunya. Apostem per tota la ciutadania de Catalunya i la justícia social a Catalunya i arreu.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest migdia, abans de suspendre la sessió. *(Eva Parera i Escrichs demana per parlar.)* Sí, senyora Parera?

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. És per demanar votació separada del punt 10.

La presidenta

Molt bé.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mecanismes de control del Cos de Mossos d'Esquadra

302-00050/13

Passem, doncs, al divuitè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mecanismes de control del Cos de Mossos d'Esquadra, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats... Vàrem fer una interpellació, en el darrer Ple, que portava aquest títol que ara ha expressat la presidenta –«sobre els mecanismes de control del Cos de Mossos d'Esquadra»–, una mica alarmats per unes declaracions en qualitat –de fet, *in pectore*, encara, però...– de presidenta de la comissió que impulsarem, que ja s'ha creat i que posarem en marxa ben aviat, de revisió, d'estudi, sobre el model policial, tant d'ordre públic com policial, doncs, per part de la diputada que la presideix, la senyo-

ra Sabater, en la que deia tres frases que voldria recordar, perquè estan en el rerefons del que els plantejem.

La primera deia: «La cosa policial aporta més inseguretats que seguretats.» La segona frase, pronunciada formalment, eh?, i en qualitat de presidenta d'aquesta comissió...: «Cal fer un gir de cent vuitanta graus en la policia.» I la tercera reflexió en aquesta roda de premsa era: «Hem d'anar cap a un model policial veritablement democràtic.»

A partir d'aquí, nosaltres, com a Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar –i crec que no devem ser els únics d'aquesta cambra–, doncs, dissentim. Dissentim, i molt. Nosaltres no creiem que la cosa policial porti més inseguretats que seguretats. Estem als antípodes d'això; creiem que la cosa policial aporta seguretats, amb imperfeccions, moltes vegades, però, en qualsevol cas, la major és que aporta seguretats.

En el segon cas, que no cal, per tant, en conseqüència, aquest gir de cent vuitanta graus.

I per nosaltres –i això no és un tema menor, no és un tema només de discurs– el model policial és veritablement democràtic; perfectible, com tot, però veritablement democràtic. Està subjecte a uns controls que funcionen, que són eficients.

I aquest va ser una mica el debat que vàrem fer en el darrer Ple. Arran d'això, doncs, hem presentat una moció que bàsicament diu tres coses –la tenen, vostès; en disposen, vostès.

En primer lloc: «Manifestem el suport al Cos de Mossos d'Esquadra en l'exercici de les seves funcions, que té atribuïdes en base a la normativa vigent, i demanem de promoure aquelles accions necessàries per restituir i per reforçar l'autoritat de la Policia de la Generalitat.» Per tant..., a nosaltres ens sembla una obvietat, haver de votar això, però hem arribat a un punt, quan veiem aquests pronunciaments, que creiem que cal, d'alguna manera, refermar-ho.

Un segon punt diu: «Constatem l'eficiència, l'eficàcia i la suficiència dels mecanismes de control de l'activitat policial» –en aquest sentit, de l'activitat policial– «establerts per la legislació vigent respecte a la Policia de la Generalitat - Cos de Mossos d'Esquadra.» Aquí... Si vol ho direm d'una altra manera: nosaltres dissentim de partida –i ho vull dir amb aquesta claredat– de que calgui crear nous mecanismes, externs al Cos de Mossos d'Esquadra, per controlar, per fiscalitzar, i encara menys per sancionar el Cos de Mossos d'Esquadra.

I un tercer punt: «Instem el Govern a avaluar i, si escau, incrementar els recursos humans i pressupostaris» –tant si calen més recursos humans com si calen més recursos materials, pressupostaris...– «per tal de continuar garantint l'eficàcia de la Divisió d'Afers Interns adscrita a la Direcció General de la Policia», que és l'organisme encarregat de controlar...

Per tant, fem aquesta moció a les portes d'iniciar els treballs d'una comissió. Que ja els avanço que avui mateix entrarem un pla de treball que, vist el que hem vist i el que hem escoltat per part de la mateixa presidenta de la comissió, serà absolutament alternatiu al que intuïm que serà aquesta proposta.

Nosaltres estem d'acord en revisar aspectes, estem d'acord en millorar aspectes, però creiem que, si volem aprofundir en aquesta comissió, també –i aquest serà el nucli dur de la nostra proposta– hem d'escoltar l'alternativa, la veu no d'aquells que es manifesten –que també–, sinó també d'aquells que no es manifesten, d'aquells que en pateixen les conseqüències: d'aquella gent que veuen la Meridiana tallada indefinidament, durant dies i mesos; d'aquella gent que veuen vandalitzats els seus negocis; d'aquella gent que veuen com l'expectativa del turisme se'n va en orris perquè les imatges que projectem de la ciutat són les que són.

I, per tant, ja els avanço i els anuncio que posarem el focus en aquesta qüestió. Parlar de la policia i parlar de l'ordre públic? Sí, però de l'ordre públic des de totes les perspectives: des de la perspectiva d'aquells que es manifesten, només faltaria;

des de la perspectiva policial, només faltaria; des de la perspectiva de les administracions, imprescindible; però també des de la perspectiva d'aquells ciutadans que respecten un dret fonamental com és el de manifestació, que no es manifesten però que pateixen moltes vegades dues coses: o l'acció vandàlica d'uns irresponsables que han de ser implacablement perseguits per la policia, o la ineficiència de l'Administració, quan no és capaç de tramitar els informes de les policies locals –Guàrdia Urbana de Barcelona o dels propis Mossos d'Esquadra– davant reiterats talls, i persistents i continuats durant un any, en el cas concret de la Meridiana.

Ineficiència de l'Administració o vandalisme per part d'uns energúmens que han de ser perseguits. Aquesta serà la nostra proposta.

Gràcies, senyora presidenta; senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, a continuació, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Mercè Esteve.

Mercè Esteve i Pi

Bon dia, presidenta. Conseller, benvolguts companys diputats i diputades, en el punt 1 potser que deixem de qüestionar ja el suport, reconeixement, confiança, respecte, d'aquest Govern de la Generalitat als nostres cossos policials, no? No ho hem manifestat ja diverses vegades? Sí, senyor Espadaler, ja ho hem manifestat diverses vegades. I sí –sí, sí–, evidentment i com sempre, des de Junts donem suport al Cos de Mossos d'Esquadra. Però sàpiga que votarem abstenció, donat que vol que entrem a jugar el seu joc. I sap molt bé que en la qüestió de restituir i reforçar l'autoritat se n'ha de saber prou. Perquè de l'autoritat se n'ha de fer un bon ús, i sap de què parlem.

I per això tenim la comissió especial del model policial. Per això vostès no han acceptat cap de les esmenes, oi? Si us plau, comencem a ser més proactius. Prou ja de repetir esmenes presentades en aquest Parlament i rebutjades, amb la clara intenció de fer filibusterisme polític al voltant del cos. Potser que parem de repetir mocions en aquest Parlament, que expressen una i una altra vegada el mateix i de les que ja hem aconseguit un text consensuat per l'àmplia majoria. El que vol el Cos de Mossos d'Esquadra és que ens deixem de partidismes i avancem en la millora de l'estructura. Quant a personal, augmentant-lo i invertint en la seva formació. I pel que respecta a les inversions, renovant-les i dotant de noves i millors eines –vestuaris, equipaments, vehicles i mecanismes de gestió–, digitalitzant i tecnificant sistemes per obtenir uns equipaments més efectius. Tot –tot–, en definitiva, per fer millor la seva feina.

I això ja està en marxa, en el que ha de ser el proper pressupost 2022; un pressupost que incrementa la seva despesa en 131 milions d'euros, destinant 79 milions d'euros al capítol 1 en despeses de personal, i 52 milions d'euros en inversió i despesa corrent. Mil sis-cents milions d'euros per al 2022 al Departament d'Interior. Centrem-nos, si us plau, en aprovar un pressupost prou digne per atendre la nostra ciutadania. Ja toca.

I com tot és millorable i perfectible, l'eficiència i la suficiència també. També toca enfortir el model de seguretat, sí. I com tenim un excel·lent cos policial, un cos qualificat com de les millors institucions més ben valorades per la ciutadania, un cos sempre obert al debat democràtic, fins al punt de qüestionar-se a si mateix més mecanismes de control i transparència que els que li exigeix la pròpia llei... El d'una policia en evolució, en creixement, en adaptació. El d'una policia que ens ho està demanant a crits a tots els aquí presents. I perquè encara passen coses, com el cas dels nou de Lledoners, el cas del Marcel Vivet o el del fotoperiodista d'*El País*, l'Albert Garcia, entre molts altres.

Per això tenim en marxa un nou mecanisme de treball, aquest, per millorar-lo i enfortir-lo: la Comissió especial d'Estudi del Model Policial, en el que hi estem treballant tots els grups parlamentaris representats en aquesta cambra, a la que tots hi tindrem veu i vot. I com que tots tenim veu i vot a la comissió, val la pena no avançar-nos per la línia del darrere, fent sabotatge a la pròpia comissió abans d'hora, sense que ni gairebé hagi començat. Perquè la nostra policia vol seguir sent capdavantera en la defensa de la seguretat i llibertat dels drets individuals, tal com ho han demostrat les enquestes de l'Administració de seguretat: amb un notable.

Per tant, sumem esforços per anar endavant i no per anar endarrere. No treballlem des del qüestionament constant, fins i tot utilitzant tercers i el propi cos per intentar fer-ho venir bé o capgirar-ho tot. El 14 de febrer va marcar un camí: el cinquanta-dos per cent. Un full de ruta democràtic, lícit i que ens va encomanar la responsabilitat a un govern que està fent el possible per atendre l'encàrrec. Ja us ho vam dir fa poc: protegim el cos, reforcem-lo i fem-lo créixer, donem-li més legitimitat i reconeixement dins del marc d'una societat democràtica; vetllem per ella.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Núria Picas.

Núria Picas Albets

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller, i diputades, diputats. Tenim sobre la taula de nou, i per quart Ple consecutiu, qüestions sobre la seguretat pública, sobre els Mossos d'Esquadra –per quart Ple consecutiu. Ho direm d'entrada perquè comença a ser descarat –i ja ho ha apuntat la companya de Junts–: prou de partiditzar, del dret i del revés, la seguretat pública d'aquest país; prou d'instrumentalitzar el debat; utilitzar-lo per tensionar els professionals no ajuda a millorar ni el cos ni el model ni la gestió. Tot el contrari: tensiona i partiditza el debat. I és aquesta la carta que han decidit jugar vostès, senyors del PSC. I és el que està fent el PSC aquí al Parlament de Catalunya amb tot el que té a veure amb els Mossos d'Esquadra. És el que està fent el PP, Ciutadans, VOX al Congreso dels Diputats amb el Govern del PSOE i Unidas Podemos respecte a la llei mordassa; és exactament el mateix. *(Alguns aplaudiments.)*

Dit això... Dit això, m'agradaria fer una valoració ràpida dels punts que vostès presenten en aquesta moció. En primer lloc, em sorprèn que instin a reforçar l'autoritat de la nostra policia. Confondre l'exigència de la societat i l'autoexigència del cos quan s'han vist actuacions que no han agradat amb posar en dubte l'autoritat és una equivocació. No obstant, nosaltres donem ple suport a la Policia de la Generalitat, als Mossos d'Esquadra. I ja ho hem dit del dret i del revés. Ho hem dit infinitat de vegades. Hi donem ple suport. Continuem tenint el ferm compromís per fer un cos de policia que actuï de forma integral, que sigui de proximitat, més democràtic, al servei de la ciutadania i que garanteixi millor, en definitiva, el lliure exercici de drets i de llibertats individuals i col·lectives.

Respecte al punt número 2, respecte als mecanismes de control de l'actuació policial, en necessitem, està clar que en necessitem. I ens hem compromès a treballar-ho en una comissió d'estudi sobre el model policial, que per això s'ha creat. Per tant, no ens podem permetre votar res que pressuposi una posició ja predeterminada. I això ho vam fer també respecte a la moció presentada pel Grup Parlamentari d'en Comú Podem. I això ho dic més que res perquè el que vostès pretenen manifestar és quelcom que està subjecte al debat en aquesta comissió. Els esperem. Vinguin a debatre a l'espai que ens hem dotat per fer-ho i superem aquest debat partidista per fer un debat a fons. No ens facin pensar que els mou el partidisme i que no tenen cap

interès real en el Cos dels Mossos d'Esquadra o en la seguretat pública dels nostres ciutadans i de les nostres ciutadanes.

I, en tercer lloc, fiscalitzar i aplicar mesures de control requereix un esforç més gran i el que hem de debatre és com fer-ho. Vostès volen predeterminar les conclusions resultants de la comissió d'estudi sense debatre i imposant. Doncs aquí a nosaltres no ens hi trobaran.

Finalment, el nostre grup parlamentari s'abstindrà respecte al punt número 1, ja que tot i estar d'acord amb el fons no ho està amb la forma, per l'intent, com he dit abans, de l'ús partidista del Cos de Mossos d'Esquadra.

Votarem en contra del segon, ja que el que pretenen està contemplat com a objectiu a tractar a la comissió d'estudi, igual que vam fer, com he dit abans, amb la proposta en sentit contrari de comuns.

I votarem a favor del tercer punt perquè entenem que la Direcció d'Afers Interns ja és un mecanisme de control existent dintre del Cos de Mossos d'Esquadra.

Per tot plegat, la nostra intenció és també debatre i arribar a acords a través del consens polític, per revisar i canviar tot allò que sigui necessari. El model d'ordre públic, el funcionament, els mecanismes de control respecte a les actuacions policials, la transparència, com adaptarem la policia als reptes del segle XXI, noves formes delinqüencials, policia de proximitat, reforç en la mediació, feminització del cos, etcètera. I això, senyors, és el que hem pactat i això és el que farem.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva paraula després de la defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Bé; gràcies, senyora presidenta. Señoras y señores diputados, honorable *consejler*... El PSC hoy nos presenta una moción a la que hay que reconocerle una virtud, que es que es breve. Se concreta en tres puntos muy sencillos: respeto al principio de autoridad, suficiencia de los mecanismos de control y evaluación y, en su caso, incremento de los medios de la DAI, de la Divisió d'Afers Interns.

En cuanto al primer punto, hay que restituir –claro que hay que restituirla– la dignidad y la autoridad de los Mossos y también del resto de policías que operan en Cataluña, de la Guardia Civil y la Policía Nacional. Y así lo hemos manifestado desde el principio de la legislatura. Desde hace más de quince años, los Mossos se enfrentan a un problema grave: el descrédito al que son sometidos desde la propia Generalitat. Y ese descrédito y falta de respaldo ha supuesto la pérdida del principio de autoridad que ha de presidir la actuación policial. Ese cuestionamiento permanente, esa falta de apoyo a los Mossos d'Esquadra, tiene varios responsables además de la Generalitat. Por una parte, partidos políticos como Junts, como Esquerra, como En Comú Podem, como los antisistema de la CUP, que han llegado a decir..., a llamar a los Mossos d'Esquadra «peligro público». Desde luego, si eso es apoyar a los Mossos d'Esquadra, es una mala manera de apoyar a los Mossos d'Esquadra.

También son responsables los medios de titularidad pública, los medios de comunicación como Catalunya Ràdio, fichando como tertuliano de un programa de radio a un condenado por agredir a los Mossos. Y también son responsables de este descrédito instituciones como el propio Parlament de Catalunya, que en la última entrega de medallas de honor ha condecorado al director del digital VilaWeb, el señor Vicent Partal, que en ese mismo acto abogó sin ruborizarse por disolver la Brimo. Desde luego, premiar a quien se quiere cargar las unidades de orden público, mucho no ayuda a reforzar la imagen de los Mossos d'Esquadra. Y, claro, decisiones

como estas tienen consecuencias graves en la erosión de la autoridad de los Mossos d'Esquadra.

Y eso es tan evidente y tan grave que ahora todo el mundo se atreve con ellos. Prueba de ello son los episodios lamentables que tuvimos que sufrir y ver, como el de la fiesta mayor de Tiana el pasado 20 de septiembre, en el que los agentes tuvieron que salir corriendo, perseguidos por una multitud que les tiraba botellas y todo tipo de objetos. Pero señores del PSC, respetar el principio de autoridad pasa también por otorgar seguridad jurídica a los policías en su actuación. Y la reforma de la ley de seguridad ciudadana, que está impulsando el PSOE con sus socios comunistas, que ya ni siquiera vienen a debatir esta cuestión porque poco les importa..., están impulsando con ellos, con Bildu, con Esquerra y con el PNV; va a ser la puntilla que acabe de sentenciar a las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado. Esa reforma deja indefensos a los policías frente a los violentos. La Policía Nacional y la Guardia Civil ya han anunciado que se van a manifestar próximamente, una manifestación masiva a la que acudirán, por cierto, muchísimos *mossos*. Y si los policías no están protegidos en su trabajo, difícilmente nos van a poder proteger a los demás. Así que tengan coherencia, porque no vale exigir respeto al principio de autoridad en el Parlament y, a la vez, dejar a los policías a los pies de los caballos en el Congreso de los Diputados.

Y en cuanto a los mecanismos de control, desde VOX también pensamos que los actuales son suficientes y son eficientes, que significa que tienen capacidad para cumplir su función. Los comunistas y los antisistema, ya lo dicen en la propuesta de resolución de creación de la Comisión de Estudio sobre el Modelo Policial, hablan de la creación de un mecanismo público de control y evaluación de las actuaciones policiales. Es decir, instaurar un mecanismo externo de control a los Mossos. Y, desde luego, imagino que les encantaría también dirigirlo, como buenos comunistas. Y no estamos de acuerdo, porque un mecanismo externo fácilmente se convierte en un mecanismo de control político.

Y no necesitamos un *Gran hermano*, y menos un *Gran hermano* comunista que vigile y controle políticamente a los Mossos. Los Mossos ya tienen un control interno a través de la División de Asuntos Internos, siempre que sea neutral y apolítica, y un control externo si se produce puntualmente alguna mala praxis, a través de los juzgados y tribunales, que son los encargados de decidir si una actuación se ajusta o no a derecho. En cuanto a la División de Asuntos Internos, en este punto votaremos en contra. Y votaremos en contra, porque actualmente los bandos políticos y la Divisió d'Afers Interns ejercen muchas veces de comisarios políticos actuando con un doble rasero. Por una parte, para los *mossos* independentistas y, por otra, para aquellos que pretenden respaldar el orden constitucional.

Y, mire, a veces se instrumentalizan las herramientas de tipo disciplinario para amenazar, por ejemplo, a los *mossos* por hablar en castellano o por estar afiliados a determinados sindicatos policiales, en cuyo caso se produce, en muchas ocasiones, una auténtica caza de brujas. Desde VOX queremos exigir, desde esta tribuna, respeto a la pluralidad ideológica de los *mossos* dentro del Cuerpo de Mossos d'Esquadra, evitando persecuciones contra ningún agente por motivos ideológicos o políticos, como nos consta que ha pasado y está pasando. Y estaremos especialmente vigilantes en este punto, a fin de que Asuntos Internos cumpla estrictamente su función, que es, por una parte, investigar y, por otra, informar de posibles comportamientos ilegales o no éticos dentro del cuerpo, pero en ningún caso llevar a cabo purgas ideológicas.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Felip Dia de la Marmota, diputats i diputades del PSC. En tot cas, el que sembla que no han aconseguit guanyar per majories ho intenten guanyar per avorriment, a risc d'avorrir-se vostès mateixos i tota la resta de l'hemicicle.

Dit això, «autoritat». Ho hem dit, ho hem repetit i ho hem re-repetit: l'autoritat al paper ho aguanta tot, però l'autoritat, més enllà del precepte legal, o es té o es guanya en el dia a dia i es perd molt fàcilment. I no per posar-ho més cops hi haurà més autoritat més enllà del precepte legal.

Pel que fa a..., bé, dir ja, que, òbviament, nosaltres votarem en contra d'aquesta moció. Podríem compartir l'element de més recursos per al control, però en tot cas no compartim ni el fons ni l'estratègia de fons, com ja han dit altres grups.

Pel que fa als mecanismes de control que hi ha ara mateix dins de Mossos d'Esquadra, no és que no funcionin els Mossos d'Esquadra, és que no funcionen en cap policia d'arreu del món, perquè el model estructuralment està mal plantejat. Perquè la dependència dins l'organigrama d'un mecanisme de control en un sector funcional caracteritzat per ser molt corporatiu i poc transparent, no només aquí, sinó arreu del món, suposa que aquests mecanismes no funcionen prou bé i no són suficients.

Això vol dir que ens hem de carregar aquest mecanisme? Nosaltres pensem que no. Hi ha un mecanisme, que és el mecanisme intern de control del propi Departament d'Interior, del propi cos policial, sigui aquí o sigui a qualsevol estat del món; hi ha un altre mecanisme, que és el judicial, que també té les seves mancances, com ja hem vist, i és necessari que hi hagi un tercer mecanisme. I això ho diem la CUP. Intueixo que hi ha una majoria parlamentària que també ho pensa i que en el seu moment ja es posicionarà. Dic que ho intueixo. Però bé, en tot cas, que es posicioni quan ho cregui convenient i en el marc de la Comissió sobre el Model Policial o quan faci falta, però intueixo que també hi ha una majoria parlamentària. I intueixo que estats comunistes i antisistema, com el de Canadà, Anglaterra, Galles, Dinamarca, Nova Zelanda, Austràlia, Bèlgica i els Estats Units, que ja tenen mecanismes d'aquest tipus funcionant actualment, deuen haver vist que potser no són suficients els mecanismes de control intern dels que es doten els cossos policials. En tot cas, ho intueixo, no?

I alguns exemples de per què fa falta aquest mecanisme i de què no està funcionant prou bé ara mateix en el control i del que no està funcionant prou bé ara mateix en el seguiment i fiscalització de les actuacions policials amb els mecanismes actuals, i que tampoc ho milloraria, a parer nostre, un major finançament. Tenim sis agents dels Mossos d'Esquadra que segueixen en actiu després de l'agressió racista amb UVI a Manresa. Tenim un desnonament que hi va haver aquest dimecres –per cert, d'una família vulnerable a l'Hospitalet–, en el qual els agents de policia no portaven correctament el número identificatiu. Tenim tres ulls perduts per *foam* sense que se n'hagi pogut identificar els autors.

Si això no són exemples de que els mecanismes ni judicials ni interns no són suficients, si això és assumible per una administració amb la qual en altres àmbits se li és absolutament exigent pel que fa a mecanismes de control, i ho compartim, tant pel que fa a corrupció, com pel que fa a males pràctiques administratives, com pel que fa a males praxis individuals, per què no amb un cos que, a més a més, té la particularitat que té el monopoli de l'ús de la força i que utilitza armes letals? Per què no, en aquest cos? Per què no, en aquest àmbit de l'Administració?

No ho entenem –no ho entenem. No ho compartim. Els convidem a rectificar-ho i, en tot cas, crec que tindrem els suficients espais de debat, els suficients espais de contrast comparatiu amb altres models d'arreu del món, que de filocomunistes i antisistema no en tenen res i que poden estar als antípodes de l'àmbit ideològic de molts dels plantejaments que fem com a CUP, i que ens avancen per l'esquerra de forma descarada en aquest àmbit, i que els avancen per l'esquerra també, de forma descarada, a vostès.

Per tant, crec que se'ls veu el llautó. Crec que han aconseguit estirar un xiclet que ja quasi no es podia estirar més, amb unes pretensions que poc tenien d'intentar posar-se al costat del cos, sinó de treure un rèdit polític. I, no ho sé, si volen seguir així, és la seva decisió. En tot cas, en parlem en la Comissió sobre el Model Policial, i parlem seriosament i rigorosament de la necessitat d'un model de control públic, independent, amb capacitat de fiscalització, amb capacitat de sanció, amb capacitat de participació ciutadana i que pugui actuar d'ofici i que pugui estar funcionant en paral·lel a altres mecanismes que ja hi ha, com són els mecanismes interns de control o la justícia.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies presidenta. Bé, nosaltres discrepem pràcticament amb la totalitat d'aquesta moció, tot i que ens abstindrem en el tercer punt, eh? Discrepem, en primer lloc, en el fet que els Mossos d'Esquadra estiguin perdent autoritat: la policia té l'autoritat reconeguda per llei –per tant, per definició–; té el monopoli de l'ús de la força, i, per si això fos poc, se li atorga la presumpció de veracitat. A més a més, se la protegeix amb un tipus penal específic, que és el d'atemptat a l'autoritat, i, a sobre, hem vist ja molts casos on s'ha aplicat també condemnes per delictes d'odi contra la policia, un tipus delictiu que no va ser creat amb aquesta finalitat. Per tant, autoritat la té.

I nosaltres creiem que voler instal·lar en l'imaginari col·lectiu aquesta idea de la pèrdua d'autoritat és perillós, perquè les receptes per fer-hi front és molt fàcil que siguin receptes que incorrin en la reducció de drets i llibertats fonamentals i, per tant, en un deteriorament democràtic.

En segon lloc, discrepem també del segon punt d'aquesta moció, en considerar que els actuals mecanismes de control de l'activitat de l'actuació policial siguin eficients i suficients; de fet, pensem tot el contrari. I per això creiem, com creuen les diferents entitats de drets humans, que un dels objectius de la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial ha de ser, justament, establir un mecanisme de control extern i de rendició de comptes que garanteixi l'escrutini independent i imparcial de l'aparell policial,

I, escolti, s'ha dit ara, eh?, però com existeix en altres països, al Regne Unit, Bèlgica, Irlanda, Noruega, Estats Units...; per tant, no estem inventant res, es tracta d'implementar un mecanisme innovador, avançat, modern en termes democràtics i de drets humans, però sobretot creiem que es tracta d'un mecanisme que és necessari avui aquí a Catalunya. I als fets em remeto, eh? És a dir, només en els darrers dos anys, almenys cinc persones han patit lesions greus per bales de *foam* disparades a l'alçada del cap, hem vist agressions racistes per part d'agents dels Mossos d'Esquadra, hem vist mossos pegant amb la defensa policial per sobre la cintura, hem vist atropellaments amb la tècnica del carrusel –tot això només en els darrers dos anys.

I quina ha estat la resposta sistèmica i sistemàtica davant d'això, davant d'aquestes males praxis? En la majoria dels casos ha estat la impunitat; una impunitat

explicada en bona mesura per la falta d'instruments, justament, de control; també per la falta de transparència. I és cert que aquí hem fet avenços en els últims temps, que és un avenç el número d'identificació policial, tot i que no sempre s'està utilitzant; es un avenç la publicació de les instruccions d'ús de les diferents eines policials; però creiem que, a més a més, tenim un altre problema, que és un problema d'excés de corporativisme dins del cos, un cos que tendeix a autoencobrir aquestes males praxis. I això no pot ser. Això s'ha d'acabar i cal canviar-ho.

S'ha dit també: el fotoperiodista Albert Garcia va ser detingut i falsament acusat, i va ser el jutge qui va determinar que la versió de l'agent dels Mossos no es sostenia. El cas dels nou de Lledoners... Per cert, un dels agents que acusava els nou de Lledoners era el caporal implicat en l'agressió racista del Bages. Pocs dies abans, un altre cas igual, de falsa acusació no sostinguda per part del jutge. Però és que quan no es pot demostrar aquesta falsa acusació, aleshores el que preval és la presumpció de veracitat per part de l'agent dels Mossos. I tenim casos com el d'Adrián Sas, que ha estat condemnat amb la presumpció de veracitat de Jordi Arasa, un agent condemnat en diferents ocasions per agressions a manifestants.

Aquesta és la realitat que tenim. Una realitat en què els mecanismes de rendició de comptes no troben el mecanisme de funcionament adequat, que troben molts entrebancs per poder funcionar, per detectar, sancionar, corregir els usos de la força contraris als estàndards internacionals, que és al que ens estem referint. Per aquesta raó, nosaltres creiem que cal avaluar de quina manera aquests mecanismes de control interns i externs es poden dotar de més mitjans, de major independència, de nous procediments legals i d'una major transparència. I aquest és l'objectiu, o un dels objectius que hem de perseguir amb la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial.

I justament per això ens abstindrem en el punt 3, perquè estem d'acord que calen més recursos per als mecanismes interns, que calen més recursos per a la DAI, però ens abstindrem perquè el que no compartim del que diu el seu redactat és que actualment ja estigui funcionant o que la DAI actualment ja estigui garantint amb eficàcia la seva funció. Creiem que no, creiem que és insuficient; justament per això calen més recursos.

I ens abstindrem també en aquest darrer punt, com ja he comentat abans, per un altre motiu, i és el motiu fonamental, que és que creiem que no n'hi ha prou amb reforçar els mecanismes interns, sinó que el repte que tenim, el que cal i la garantia de fer efectivament una policia realment democràtica, com han fet en altres països, és l'establiment d'un mecanisme de control extern i absolutament independent.

Gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar es planteja, per tercer Ple consecutiu, i de la mà de l'exconseller d'Interior el senyor Ramon Espadaler, una moció sobre els Mossos d'Esquadra. En aquest mateix termini, s'han debatut fins a cinc mocions més d'altres grups; una d'elles del grup que representa el partit polític al qual pertany l'actual conseller d'Interior i que cohabita el Govern de la Generalitat amb el partit, o el que sigui, amb el qual s'està disputant ferotgement l'hegemonia del separatisme reaccionari que ens toca patir.

Tercer Ple consecutiu amb mocions sobre Mossos i quart consecutiu en què es parla de seguretat i Mossos, si tenim en compte les interpellacions. No està gens malament. De fet, si el Grup Parlamentari de Ciutadans disposés de la mateixa quantitat d'interpellacions i mocions de les que disposa el grup que actualment hau-

ria d'encapçalar l'oposició al Govern, molt probablement hauríem fet el mateix: parlar de Mossos i de seguretat, com ho estem fent al carrer i a les institucions sempre que en tenim ocasió. Perquè aquesta qüestió, la de la seguretat pública i el tracte que està rebent la Policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, per part de l'actual desgovern, fa imprescindible parlar-ne.

La moció que ens plantegen Socialistes i Units per Avançar demana poc, que potser pot semblar molt, i dona per fet que els mecanismes interns de control dels quals disposa el Cos de Mossos d'Esquadra són no només suficients, sinó també eficients. Els he de confessar que, un cop vaig llegir per primera vegada la moció que ara debatem, vaig tenir l'impuls de presentar-hi esmenes; no pas al punt primer, però sí, vaig tenir un primer impuls de presentar esmenes a la moció.

Després vaig pensar que el que cal esmenar en aquesta moció..., el que dona per fet la moció, especialment en el seu punt tercer, va més enllà d'una esmena a una moció, que, a més, si fos acceptada pel grup proponent, seria refusada per la majoria que conformen els dos grups de desgovern i els dos grups que es disputen l'electorat d'extrema esquerra. En cap moment he tingut dubte de que una possible esmena de Ciutadans que entrés a proposar les modificacions que veritablement necessiten els mecanismes de control intern dels Mossos seria frontalment rebutjada per Esquerra, Junts, CUP i Podem.

Parlem de la moció. El primer punt manifesta el suport als Mossos d'Esquadra i demana al Govern que restitueixi i reforci l'autoritat de la Policia de la Generalitat. Senyor Espadaler, compartim plenament la necessitat de manifestar públicament tant com calgui, tant com es pugui, el suport als Mossos d'Esquadra. I potser encara més, compartim la necessitat de restituir i reforçar l'autoritat de la Policia de la Generalitat.

Nosaltres, el Grup Parlamentari de Ciutadans, des de l'oposició estem preocupats, i molt, per la seguretat pública, per la necessitat de garantir-la en defensa dels drets del conjunt de la ciutadania catalana, especialment dels més febles i també dels de tots i cadascun dels ciutadans que són respectuosos amb l'ordenament democràtic que ens hem donat entre tots.

La seguretat pública garanteix els drets de tots els ciutadans, no només els drets que pretenen exercir i gaudir sense cap mena de deure els qui ataquen barroerament l'ordenament democràtic, sigui des de les institucions de l'estat social i democràtic de dret del qual tots nosaltres formem part, sigui des dels partits separatistes i els seus grups satèl·lits, que, dia sí i dia també, abusen del dret de reunió i conculquen els drets legítims de bona part de la ciutadania catalana.

L'esmena a aquest primer punt que han presentat Esquerra i Junts deixa molt clar que aquesta no és, ni de bon tros, la preocupació del Govern de la Generalitat. No volen reconèixer una realitat que està al carrer i que qualsevol que tingui ulls i segueixi l'actualitat l'ha pogut veure. L'autoritat del Cos de Mossos d'Esquadra està entredit. Una autoritat que, en un discurs en què reclamava respecte per la Policia de la Generalitat, el major Trapero ens ha recordat que la policia ostenta per delegació de l'autoritat judicial i de l'autoritat governativa.

Afortunadament, l'autoritat judicial segueix exercint plenament la seva autoritat i es manté com un poder públic essencial per al manteniment de la democràcia, aquesta que el separatisme no suporta perquè impedeix el camp que pugui en què volen convertir la nostra societat. Però l'autoritat que els Mossos tenen delegada, l'autoritat governativa, està en hores baixes, molt baixes, perquè l'actual desgovern, com els seus predecessors immediats, està treballant per la republiqueta del gelat de postres i no tenen temps ni ganes de defensar la seguretat pública per a tots i cadascun dels ciutadans de Catalunya i ni molt menys defensar i respectar veritablement el Cos de Mossos d'Esquadra. I les seves esmenes, les esmenes que ha presentat el Govern en aquesta moció, ho deixen ben clar.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula ara el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; gràcies, presidenta. Bé, la veritat és que es tracta d'una moció que podríem considerar de mínim comú denominador entre aquells que demanem protecció, respecte i legitimació de la tasca dels Mossos. Però precisament per aquest motiu, com que és un mínim comú denominador, també vam decidir no presentar esmenes que poguessin alterar un cert suport als punts d'aquesta. I aquesta és la primera raó per la qual donarem suport a la moció.

I n'hi ha una segona que per nosaltres és fonamental. I és que quan es parla..., i s'ha dit aquí i és, efectivament, cert: correspon als Mossos, a les policies, el monopoli de l'ús de la força i garantir l'ordre públic en democràcia. I aquí ve la gran discrepància. Nosaltres entenem, perquè és estrictament així en democràcia, que el límit a aquest ús del monopoli de la força és la llei. No és ni l'opinió de la CUP ni del Partit Popular ni de ningú. No és la visió subjectiva, com s'ha dit aquí, de les imatges que no ens agraden. Si a algú no li agrada una imatge, doncs el que ha d'anar és al jutjat i explicar per què no li agrada, si considera que s'ha produït una extralimitació en l'ús d'aquest monopoli de la força. I serà finalment la justícia qui determini si això s'ha produït o no.

De fet, són moltes les denúncies en aquest sentit, que, per cert, també majoritàriament acaben donant la raó a la policia. I també n'hi han que no. I com que s'ha de respectar el que digui la justícia, és on trobaran sempre el Partit Popular.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, em pronunciaré sobre les esmenes i sobre les no esmenes. I també he entès el que han dit els representants del Partit Popular i el representant de Ciutadans de no esmenar, conscients d'intentar tenir una majoria. Aquest és l'esperit amb què nosaltres la vam escriure. I certament és de mínims, perquè podríem haver anat en alguns aspectes, fins i tot, una mica més enllà.

Per tant, agraeixo també aquest fet de no esmena, buscant un consens que no ha estat possible –no ha estat possible. I nosaltres no hem acceptat les esmenes que hi han presentat els grups que donen suport al Govern, en concret el grup republicà, el Grup d'Esquerra Republicana. Hem ofert alguna transacció que finalment no ha arribat a port.

Però un parell de reflexions respecte a tot el que hem vist en aquest debat. Home, cansa molt que se'ns digui a veure si... Nosaltres parlarem de la policia tantes vegades com creguem oportú que se n'hagi de parlar. I cansa una mica haver-los d'escoltar que quan en parlem nosaltres partiditzem. Més quan... Posin-ho al Google; jo ara l'he fet, l'experiment. Posin: «El Govern ofereix a la CUP...» –durant..., tots els diaris sense excepció, de tot signe polític– «...els hi ofereix a la CUP, entre altres coses, doncs, revisar el paper de la Brigada Mòbil en no sé quin supòsit.» Home, aviam, si això no és partiditzar, si això no és utilitzar la policia, em sortiria una expressió, allò, *que baje y lo vea*, no?, per entendre'ns.

Per tant, home, debatrem d'això tantes vegades? S'imaginem que jo vinguéss aquí en nom del meu grup i els digués: «És que cansa molt que parlin de la consulta.» Escolti, a alguns els pot cansar molt, a alguna part de la ciutadania, però a tots, i els hi asseguro, ens mereix molt de respecte; entre altres coses, perquè hi ha una majoria àmplia en aquest Parlament i de la ciutadania, doncs, que està en aquesta línia.

Per tant, parlem amb claredat: en parlarem tantes vegades com convingui. Mantenim, evidentment, aquesta moció sobre la taula, i sí que volem fer un advertiment, d'alguna manera; advertiment o una consideració important. Si l'esperit amb el que formen la comissió és el d'aquest bloc del cinquanta-dos per cent, no comptin amb nosaltres.

I ens hauria agradat també sentir en aquest debat parlamentari una condemna rotunda de la vandalització de molts dels carrers, de molts dels béns patrimonials públics i privats. I això ho hem trobat a faltar. I per això afrontem la comissió amb aquest esperit, també portant la veu d'aquesta gent que per o ineficiència de l'Administració o per l'ús vandàlic de molta gent que aquí sembla que protegim i emparem, doncs, acaben sent també víctimes. I aquests també són ciutadans d'aquest país.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà, com la resta, aquest migdia abans de suspendre la sessió. *(Marc Parés Franzi demana per parlar.)* Sí, senyor Parés.

Marc Parés Franzi

Demandar votació separada del punt 3.

La presidenta

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el futur d'Europa

302-00051/13

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el futur d'Europa; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula per exposar-la el diputat Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, presidenta. I moltes gràcies per ser-hi, consellera, no l'esperàvem. Esperem que el vostre pare es recuperi aviat i pugui sortir de l'hospital. En tot cas, moltes gràcies per ser-hi.

Quan parlem d'Europa en un sentit no geogràfic, però també molt clarament visualitzable, nosaltres parlem que hi ha una frontera democràtica; una frontera democràtica que es marca a partir de dos punts molt clars.

El primer és un punt que diu que dels vint-i-set estats de la Unió, només n'hi ha un que els eurodiputats que van sortir elegits després de guanyar les eleccions, les darreres eleccions europees, com són el president Puigdemont, com és la consellera Clara Ponsatí, i com és també el conseller Toni Comín, no poden trepitjar un d'aquests estats. Aquest seria el primer punt.

I després hi ha un segon punt que marca aquesta línia del que seria l'Europa democràtica, d'aquells espais on, efectivament, la democràcia té greus problemes per sobreviure. I aquest segon punt el va explicar el president Puigdemont, precisament, quan inaugurava la nova oficina europarlamentària, que està aquí mateix, a tocar del Parlament, i ell ens deia l'especificitat de l'Estat espanyol, que és l'únic Estat que ha pactat la seva constitució amb el feixisme –l'únic Estat que ha pactat la seva Constitució amb el feixisme. Això no són opinions, són fets. Aquí teniu el primer exemplar de la Constitució espanyola, el que va signar el Borbó, on es veu el símbol franquista.

No sé si ho recordareu que l'any 2010 va haver-hi una polèmica perquè es va intentar explicar la democràcia espanyola a la seu de l'Eurocambra, i es va portar, pre-

cisament, una còpia d'aquest exemplar, i va generar bastantes..., el llavors eurodiputat Ramon Tremosa ho recorda, va generar la veritat és que molta sorpresa. És inimaginable una constitució alemanya amb l'esvàstica. Doncs això estava passant.

I a mi em va encantar..., l'he recuperat, m'ha costat una mica de trobar, però em va encantar la justificació que va fer un diari de la caverna per explicar això que havia passat. En comptes de disculpar-se, van dir: «El exemplar original de la Constitución española, el que tiene la firma de puño y letra de don Juan Carlos de Borbón, lleva el escudo con el águila. Luego, este es el escudo auténticamente constitucional.» I ja està, i ja ho tindríem. Molt bé.

Doncs la moció que presentem avui és precisament per refermar aquesta idea de que Catalunya és essencialment europeista –per tant, volem que aquest Parlament es declari com a tal–, i que l'Estat espanyol és una excepció europea, una excepció pel que fa als estàndards democràtics. Tenim Polònia, que ens ho posa molt difícil. A tocar de la Unió tenim Turquia, aquest soci tan estimat del Govern de socialistes i comuns. Però Espanya lidera el rànquing de la demofòbia, i segurament costarà molt prendre-li aquest primer lloc.

I sabem que la Unió Europea és un club d'estats, i sabem que no sempre segueix aquests principis fundacionals de la Unió Europea. Però això ens fa allunyar-nos d'Europa? No, al contrari, això ens fa refermar més que mai aquests principis fundacionals europeus que són essencialment principis democràtics. Per això reclamem la mateixa actuació. Insistirem des de les diferents cambres on som perquè allò mateix que es fa cap a Polònia es faci contra els països que actuen en contra d'aquests principis europeus. Per això volem que a tot el territori es continuï parlant del futur d'Europa, i, per tant, volem que aquest Parlament també recolzi el Govern en aquesta tasca de territorialitzar aquest debat sobre el futur d'Europa, i volem que després aquí al Parlament en tornem a parlar.

Per això donem suport al Self-Determination Caucus, que segueix treballant no només amb Esquerra, Bildu, Junts per Catalunya i altres grups del Parlament, perquè pensem que l'autodeterminació també forma part d'aquests drets que ha de respectar, promocionar i conèixer la Unió Europea. I també parlem de llengua, perquè ens sembla que no hi ha res més província que amagar la llengua quan es va a fora, quan es va a Europa, quan es va a l'entorn internacional, que ens sembla absurd pretendre que hi ha un estat plurinacional o que existeix un estat plurinacional que durant tots aquests anys ha estat incapaç de permetre que les altres llengües que no siguin l'espanyol puguin ser utilitzades a les cambres europees.

I voldríem acabar dient que Europa, malgrat tot, continua sent la nostra esperança. Aquesta esperança que va descriure tan bé Espriu, quan va escriure aquell poema que deia: «M'han demanat que parli de la meua Europa», i va dir: «Que no sigui decebuda la nostra esperança, que no sigui escarnida la nostra confiança.»

Per Europa, diputats i diputades, us demano el suport a aquesta moció.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades, el senyor Nacho Martín Blanco en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Benvolguda consellera, gràcies per ser-hi. I espero que el seu pare es recuperi aviat. El primer de tot, per començar, vull fer aquest esment.

Señoras y señores diputados, bueno, acabamos de presenciar un ejercicio de ignorancia absoluta por parte del diputado de Junts per Catalunya, el señor Dalmases, confundiendo un símbolo franquista, un símbolo fascista, con el águila de San Juan, que proviene de los Reyes Católicos, que proviene de la unión de coronas entre la Corona aragonesa, que no catalanoaragonesa, y la Corona de Castilla.

Un símbolo histórico que hunde sus raíces en, bueno, digamos en la noche de los tiempos, y que, por supuesto, nada tiene que ver con un símbolo inconstitucional ni anticonstitucional. Y ese es el símbolo que obra en el preámbulo de la Constitución que firmó el rey Juan Carlos en su toma de posesión. En fin, hay que conocer un poco la historia y no salir aquí a hacer demagogia sin conocer los símbolos de la historia de España.

Por lo demás, es bien curioso que hoy los partidos separatistas vengan aquí a presentarnos una iniciativa y nos hablen de sus buenas relaciones con Bildu, con el Sinn Féin, con otros partidos extremistas de Europa, que son partidos separatistas. Y, por tanto, el contrasentido está en que, en la Unión Europea, que es una unión de integración humana, que es una unión de solidaridad entre ciudadanos y entre pueblos, que es una unión de alteza de miras, ustedes ciertamente con su discurso separatista, con un *ethos* regresivo y tan pasado de moda y tan absolutamente insolidario, tienen difícil cabida.

Por tanto, ese documento que ustedes presentan, que podríamos definir como el documento de la internacional separatista o la internacional nacional populista, tiene muy difícil encaje en el marco de la Unión Europea, en el marco del proyecto que concibieron en su día Schuman, Monnet, Adenauer, de Gasperi y el resto de los padres fundadores de la Unión Europea.

Ciertamente, esto, lo que les decía del *ethos* regresivo y pasado de moda, es algo que no solo lo pienso yo, sino que lo decía, de hecho, uno de los grandes constitucionalistas actuales contemporáneos como es el señor Joseph Weiler. Decía que qué interés podría suscitar en la Unión una comunidad política como sería una Catalunya separada del resto de España, basada en un *ethos* nacionalista tan regresivo y pasado de moda que no puede con la disciplina de la lealtad y la solidaridad que se esperaría, o que uno esperaría, que tuviera para con sus conciudadanos del resto de España.

Si ustedes no son capaces de ser solidarios con el resto de españoles, ¿cómo van a ser solidarios con el resto de los europeos? Es un absoluto contrasentido. El «España nos roba», el «expolio fiscal», toda su demagogia barata sobre el supuesto agravio que padece Cataluña para con el resto de España no tiene cabida en una Europa moderna, en una Europa de ciudadanos libres e iguales, que precisamente se basa en la solidaridad y en la integración humana.

Miren, hablan ustedes de una carta europea para la claridad, en una clara referencia a la ley de claridad canadiense. Les voy a explicar lo que decía el padre intelectual de la ley de claridad canadiense, el señor Stéphane Dion. Algunos tuvimos la oportunidad de coincidir con él en sus diversas visitas a España e insistió mucho en una idea a todos los que tuvimos la oportunidad de escucharle.

Le dijimos: «¿Usted consideraría que la ley de claridad sería una buena fórmula para España?» Y nos dijo: «No, porque Canadá la tuvo que hacer porque no tenemos un gran artículo como el suyo de la Constitución española, como el artículo 2. Artículo que dice –y se lo recuerdo para que lo tengan presente– que la Constitución se fundamenta en la indisoluble unidad de la nación española, patria común e indivisible de todos los españoles, y reconoce y garantiza la solidaridad entre todas ellas, entre todas las comunidades autónomas. (*Alguns aplaudiments.*)

Pues bien, ese es el verdadero espíritu de integración humana, ese es el verdadero espíritu de solidaridad entre ciudadanos que informa nuestro proyecto sugestivo de vida en común del que hablaba Ortega y es, precisamente, el que informa el proyecto europeo, el proyecto de la Unión Europea.

Y ustedes representan, simplemente, la antítesis de la integración europea, la antítesis de la solidaridad y la antítesis de un proyecto, digamos, con altura política capaz de superar el nacionalismo estrecho, que fue precisamente para lo que nació la Unión Europea. La Unión Europea nació precisamente para superar los nacionalis-

mos de mirada estrecha, los nacionalismos cerriles, los nacionalismos que, en definitiva, como decía Mitterrand, son la guerra.

Por eso sorprende que ustedes hayan venido aquí con su discurso separatista a pretenderse presentar como los adalides de la Unión Europea, los adalides de Europa. Son ustedes, insisto, la antítesis, todo lo contrario de lo que representa la Unión Europea.

Por tanto, nosotros, desde Ciudadanos, seguiremos defendiendo una nación de ciudadanos libres e iguales, que es España, integrada en el marco de la Unión Europea, y defenderemos la solidaridad entre todos los pueblos europeos.

Gracias, señoras y señores diputados.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David Pérez.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyora consellera, que vagi tot bé, d'acord?

Molt bé, nosaltres afrontem aquesta moció, d'entrada, amb interès. Una moció que parla sobre els valors fonamentals de la Unió Europea. Amb interès. Vostè coneix el compromís del meu grup parlamentari, del Partit Socialista Obrer Espanyol, del PSC, des del minut u, sobre la construcció europea i sobre la creació d'aquest espai europeu de drets i de llibertat. I el compromís, des del minut u, que el nostre país estigui integrat en aquesta Unió Europea.

Ho fem amb interès i ho fem amb un punt de sorpresa també. L'altre dia, debatent els pressupostos, ens vam queixar de que el Govern de Catalunya no participi d'aquesta Conferència sobre el Futur de la Unió Europea. No ho compartim –no ho compartim. O sigui, nosaltres pensem que el Govern de Catalunya ha de participar de tot allò que diu la moció. I sorprèn una mica que la consellera digui que no hi participa perquè això és «café para todos», i que el Grup de Junts presenti una moció dient que hi hem d'estar, i que hem de defensar i que hem de dir coses. Sorprèn una mica.

I sorprèn també que la consellera digui: «Bé, nosaltres farem moltes coses» –ho va explicar–, «en el marc d'aquesta comissió, i ja les traslladarem al Govern d'Espanya.» Escolti'm, jo ho trobo bé, però jo penso que ho haurien de fer directament, de manera directa en aquesta comissió.

Votarem a favor d'alguns punts de la moció; d'altres, no. També haguéssim votat si s'haguessin acceptat les esmenes del Grup de Ciutadans. Consideràvem que eren unes esmenes que podrien haver estat acceptades. I si em permeten un parèntesi, el representant del Grup de Ciutadans quan ha recitat l'article 2 de la Constitució espanyola s'ha oblidat d'una frase, jo no sé si de manera volguda o no volguda, perquè aquest article 2 de la Constitució espanyola també reconeix i garanteix el dret a l'autonomia de totes les nacionalitats i regions que la integren. No sé per què no ho ha dit, perquè això també és rellevant. Quan un parla d'un article, com a mínim que el digui de manera sencera.

Mirin, nosaltres pensem que hi hem d'estar, perquè pensem que el Govern de Catalunya hagués hagut d'estar, per exemple, a l'acte que es va fer a la Vall d'Aran sobre el suport als Jocs Olímpics. Pensem que el Govern de Catalunya hagués hagut d'estar també a la reunió del Fòrum Econòmic d'Aragó, Catalunya i Balears, i no hi era. Pensem que el Govern de Catalunya també havia d'estar a l'acte de suport al Corredor del Mediterrani, i no hi era. Pensem que el Govern de Catalunya ha d'estar també en les reunions que es fan sobre finançament. Pensem que el Govern de Catalunya no pot fer el lleig de no ser-hi, per exemple, quan el president de Seat-Volkswagen està aquí.

El Govern de Catalunya ha de ser-hi, i ha de ser també en aquesta comissió sobre el futur d'Europa. I ha de parlar català en aquesta comissió. Perquè, senyor Dalmaes, és l'àmbit que tenim per fer-ho. Ara és el moment de fer-ho –ara. Estar en aquesta comissió en primera persona, parlar català i defensar allò que considerin vostès oportú.

Què diu aquesta comissió? En la creació de la comissió de què es parla? Es parla de transició ecològica, es parla també de competitivitat de la indústria europea, es parla de corregir les desigualtats, es parla de que ningú quedi enrere en aquests moments. Vostès diuen: «Bé, també es podria parlar d'unes altres coses.» Perfecte, però del que s'ha de parlar és d'això.

Acabo amb una qüestió. Nosaltres també..., el representant, quan ha presentat la moció, comentava una qüestió sobre la Constitució espanyola. Miri, he de fer una referència al Jordi Solé Tura, i inclús també la podria fer al senyor Roca. La seva trajectòria no té res a veure, com a pare de la Constitució, amb tot el que vostè ha dit –res a veure. I són figures catalanes que van participar de la creació d'aquesta carta de llibertats que ha estat referència en altres països de la Unió Europea a l'hora de crear aquestes cartes de drets i de llibertats. Gent, hi insisteixo, catalana, com el senyor Jordi Solé Tura, amb una trajectòria que és impecable en la lluita dels drets i les llibertats.

Per tant, senyora presidenta, si em permet, anunciar-li votació separada dels punts 1, 2 i 3, que es podrien votar conjuntament. I, hi insisteixo, a la resta de la moció votariem en contra.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyora consellera.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. I bon dia a tots, senyors diputats. En la moción que hoy nos presentan piden el reconocimiento de la agrupación de eurodiputados Self-Determination Caucus. Miren, para quien no lo conozca, se trata de una asociación de eurodiputados separatistas de varios estados de Europa, cuyo único fin es lograr una ley europea de reconocimiento al derecho a la autodeterminación de las regiones y saltándose, por supuesto, el ordenamiento jurídico de las naciones. El Self-Determination Caucus está compuesto por los golpistas huidos de la justicia Carles Puigdemont, Toni Comín y Clara Ponsatí, pero también lo compone, por ejemplo, Izaskun Bilbao, del partido recogenueces vasco, el separatista francés François Alfonsi y los del Sinn Féin, los herederos de la banda terrorista irlandesa IRA, con más de mil ochocientos asesinatos a sus espaldas.

Pero, además, por si fuera poco, comparten ustedes filas con Fernando Barrena, miembro de la banda terrorista ETA. Veo que asiente con complicidad. Se siente usted orgulloso, ¿verdad que sí?, de compartir filas con etarras y con terroristas de toda Europa, porque estos son precisamente sus socios, aquí dentro de España, pero también fuera de las fronteras: asesinos, secuestradores y terroristas con quienes ustedes comparten una misma hoja de ruta.

Antes de proseguir, recapitulemos por un instante y pongámonos en contexto, ¿no? ¿Qué es la Conferencia sobre el Futuro de Europa, de la que tanto hablan? Miren, la Conferencia sobre el Futuro de Europa es un proyecto impulsado por la Comisión Europea, un órgano que por cierto no ha elegido nadie, y que persigue modificar los tratados en la Unión Europea por la puerta de atrás, saltándose a los estados miembros, a sus parlamentos, para imponer sus tesis federalistas y globalistas. Lo que ahí se está perpetrando es un nuevo tratado que amplíe las competencias de las instituciones comunitarias y su capacidad de control sobre las soberanías naciona-

les, debilitando nuestros estados democráticos y de derecho y disolviendo, poco a poco, nuestra identidad nacional.

La Conferencia sobre el Futuro de Europa es una farsa, pues además de impedir la participación de grupos como VOX, tan solo tratan los temas, pues, que les interesa a las élites progres, ¿no? Hablan de la religión climática, de la ideología de género, cómo poner más dinero todavía para financiar la inmigración ilegal. Y, por otro lado, se niegan a hablar de otros temas, como, por ejemplo, precisamente la invasión migratoria que está sufriendo Europa, la crisis demográfica, la pérdida de nuestra soberanía energética, la deslocalización de nuestra industria o la competencia desleal que sufre nuestro sector primario frente a la entrada ilegítima de productos extracomunitarios. *(Alguns aplaudiments.)*

La Unión Europea de las élites globalistas que defienden ustedes, tanto separatistas, como socialistas, como liberales, vive cada vez más alejada de los europeos, vive de espaldas a los europeos, de la misma manera que ustedes, pues, aquí en Catalunya, viven más preocupados de avanzar en su agenda rupturista, de avanzar en la implantación de la doctrina de la agenda 2030, que de las necesidades reales de los catalanes.

También nos llama especialmente la atención su mención a Polonia, ¿no? Sobre todo, la dureza con la que quieren que se castigue a Polonia, un Estado miembro de la Unión Europea, por defender precisamente sus instituciones democráticas, su soberanía y sus fronteras de una forma ejemplar. Señores separatistas, es una vergüenza ver cómo tratan ustedes con más saña a nuestros vecinos polacos que, por ejemplo, a la narco-dictadura comunista de Cuba, a la que ustedes no solo se niegan a condenar, sino que además defienden abiertamente, de la misma forma que hizo Josep Borrell durante semanas desde las instituciones europeas.

Señores diputados, los estados miembros no trabajan para Bruselas, es Bruselas quien debe estar al servicio de los estados miembros. Y si de verdad quieren recuperar las tesis fundacionales de la Unión Europea, recuerden que la Unión no es un superpoder, sino que es un tratado de veintisiete Estados soberanos que colaboran libremente. Y frente a las imposiciones totalitarias de las élites de Bruselas, defenderemos a las naciones y la actuación ejemplar de Polonia en defensa de sus fronteras, pues es ahí precisamente, en las fronteras, donde nos estamos jugando el futuro de Europa. Es precisamente en la fortaleza de nuestras fronteras donde se garantiza la continuidad de la civilización cristiana occidental, la continuidad de nuestra identidad, de nuestras tradiciones y de nuestra cultura. Defendamos Europa, pero hagámoslo de verdad.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té ara la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Bé, davant d'aquesta moció, davant d'aquesta proposta de Junts per Catalunya, nosaltres volem assenyalar, primer, dos problemes, abans de posicionar-nos sobre el text concret de la moció. Efectivament, des del nostre punt de vista, davant d'aquesta moció, tenim dos problemes. En primer lloc, un relat idealitzat, idealitzador, de la Unió Europea, que en absolut correspon a la realitat des del nostre punt de vista; amb el perill, cosa que no és nova, de generar falses expectatives a la població amb relació a l'actual Unió Europea, amb la conseqüència d'un major escepticisme, a la vista dels fets, escepticisme que l'extrema dreta sap perfectament com recollir-lo i com rendibilitzar-lo, en lloc de generar un sentit crític, un esperit crític, davant de l'actual projecte de la Unió Europea, que és el que pot mo-

bilitzar les energies i les forces socials i ciutadanes per tal de poder-ne construir un projecte alternatiu.

Repassem només, breument, alguns aspectes que ens sembla que hem de posar sobre la taula del que és l'històric de la política de la Unió Europea.

Política exterior: un inventari de fracassos. Sincerament, ho he mirat i no sóc capaç de trobar ni un sol èxit –ni un– en política exterior. Iraq, Líbia, Síria, Palestina, els Balcans... Resultat: agreujament dels conflictes, devastació i crisis ambientals i humanitàries. Sincerament, no he trobat ni un cas en què puguem parlar d'èxit.

Política de migracions, refugi i asil. La frontera mediterrània i les fronteres exteriors de la Unió Europea són un exemple del fracàs polític, moral i ètic de la Unió Europea pel que fa a les polítiques de refugi i asil, que havien de ser un dels seus principis fundacionals, amb la conseqüència d'una flagrant i continuada vulneració dels drets humans.

Tolerància davant el feixisme. El feixisme creix arreu d'Europa amb la tolerància de la Unió Europea i dels estats membres, com si no tinguéssim memòria a Europa de quines són les conseqüències de tenir la més mínima tolerància amb el feixisme i d'atorgar-li carta de normalitat democràtica.

Polítiques neoliberals. Recordem la proposta austericida a la crisi del 2008? I el cas de Grècia, en què va guanyar un referèndum i la Unió Europea no el va respectar? Ara, davant de la crisi de la covid-19, tenim certament un canvi de patró, polítiques expansives, però a curt termini, conjunturals, amb un eix prioritari de refinançament de les grans corporacions, que conjuntament amb els estats nacionals formen aquest club d'interessos que se'n diu la Unió Europea, però a canvi –a canvi–, condicionat a retallades estructurals i a llarg termini; és a dir, ajudes a curt termini a canvi de retallades i transformacions austericides a llarg termini.

I no ens enganyem: no reconeixement del dret a l'autodeterminació, fent costat a l'Estat espanyol l'1 i el 3 d'octubre del 17. L'Europa dels estats i de les corporacions en contra de l'Europa dels pobles. I per no parlar del model de desenvolupament imperant i hegemònic a la Unió Europea, que fomenta el canvi climàtic –ho hem vist a la cimera de Glasgow–, amb un creixement desorbitat de les desigualtats, no només a Europa sinó a escala global. Per tant, el segon problema que volem destacar precisament és també el del perill d'aixecar falses expectatives al voltant del projecte de la Unió Europea que fins avui no corresponen a la realitat.

No aixequem falses expectatives, tampoc, pel que fa el paper de la Unió Europea davant de les nostres reivindicacions del dret a l'autodeterminació. No aixequem falses expectatives pel que fa al rol polític de la Unió Europea pel que fa al nostre projecte independentista. La Unió Europea no resoldrà el nostre conflicte polític en els termes actuals. Nosaltres podem emplaçar, i fins i tot forçar la Unió Europea des de la nostra revolució democràtica per l'autodeterminació i pels drets socials i democràtics, creant un escenari de conflicte polític que faci inevitable el referèndum i l'amnistia com a única resolució democràtica del conflicte. És des de projectes i processos d'alliberament nacional i social dels pobles europeus, des de la construcció..., des de la construcció –perdó– d'alternatives locals que esdevinguin referències continentals de transformació en favor d'un nou sistema, d'un nou model de desenvolupament de bases ecologistes, feministes, socialistes, internacionalistes i democràtiques, que podrem construir noves aliances i cooperacions també a escala europea i euromediterrània.

És des d'aquesta visió, des d'aquest marc, que nosaltres hem analitzat i valorat la seva proposta de moció. Ens abstindrem, en conseqüència, als dos primers punts i votarem favorablement la resta.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Nosaltres considerem que la moció..., que és una moció interessant, que donaria per parlar-ne molt. Que s'ha de dir, eh?, que ens ha decebut una mica, perquè després de la interpellació, així, tota abrindada que vam veure, i de la que hem vist ara a la defensa de la moció... Al final, els punts de l'acord són punts bastant raonables i bastant assumibles crec que per la majoria d'aquest parlament. Per tant, des d'aquest punt de vista, tot un reconeixement a l'intent de que amb una moció que, efectivament, planteja un tema..., que creiem que és un tema crucial per a Catalunya, per a l'Estat espanyol i per a tota Europa, que és com fem la construcció d'aquesta Europa diferent, d'una Europa que respongui realment a les necessitats i als drets de la majoria de la població i no a les voluntats, sovint impositors, per part dels estats.

També és veritat que crec que en algun moment hem de fer una reflexió de no només què és el que Europa pot fer per nosaltres, per Catalunya, sinó també d'allò que Catalunya pot fer per Europa. I segurament podem fer molt més del que fem. I creiem que a la moció hagués estat bé també, d'alguna manera, que recollís què és tot allò que Catalunya pot aportar a la construcció d'aquesta altra Europa diferent. I, efectivament, estem en un moment important, en un moment de construcció i de debat, que hauríem d'esperar que aquesta conferència vagi a alguna cosa més que a un debat i a un bla-bla-bla, com deia la Greta Thunberg. Que no ens quedem només en un bla-bla-bla, sinó que realment això acabi revertint en una concepció d'una Europa més propera a la gent, a les necessitats de la gent, més defensora dels drets humans i dels drets socials de la gent.

I, efectivament, hem de parlar de quin és el paper de Catalunya en aquesta conferència i en la construcció d'aquesta Europa. Per això també és cert que no ens deixa de sorprendre que la Generalitat hagi decidit no participar en algun dels espais d'aquesta conferència. Entenem que aquí el que es planteja és més aviat enfortir aquests espais, fer-ne més espais i donar més veu a la ciutadania de Catalunya per fer arribar quines són aquestes aportacions que Catalunya pot fer a la Unió Europea.

Una Unió Europea que nosaltres considerem, sí o sí, que no pot seguir en la línia que va. No pot seguir sent la Unió Europea que tanca fronteres, no pot ser la Unió Europea que la seva única resposta a la crisi migratòria és bàsicament tancar fronteres. No pot ser una Unió Europea que no condiciona els seus acords internacionals amb estats de fora de la Unió Europea a l'acompliment dels drets humans. Creiem que la Unió Europea ha de jugar un paper molt més líder i molt més propositiu i molt més incisiu en la construcció d'un món més just, d'un món global. Ha de ser més valenta en les mesures d'emergència contra el canvi climàtic. Ha de prendre posicionament en aspectes que són crucials –i ho hem dit–, i la moció parla dels estats que vulneren drets humans i jo crec que també en algun moment hauríem d'assumir que la majoria dels estats, per no dir tots, vulneren drets humans. Jo crec que en veiem casos que són molt flagrants. Com es parla d'Hongria, es pot parlar també de Polònia. Però és que al final, quan un estat no garanteix el dret a la salut, o no garanteix el dret a la interrupció voluntària de l'embaràs, o no garanteix el dret a l'educació, o no garanteix el dret a l'habitatge, doncs està vulnerant també drets humans. I això ho hem de poder posar sobre la taula. I qui diu un estat, diu governs autonòmics, diu en ajuntaments...

És a dir, hem de fer una ampliació de la mirada del que estem parlant quan parlem de drets humans, també en aquests drets socials, i parlar de que, efectivament, segurament els estats tenen molt a fer, tenen molt camí a recórrer i per això també hi han organitzacions internacionals que, una vegada i una altra, com Amnistia In-

ternacional o Human Rights Watch, ens posen sobre la taula quines són aquestes vulneracions. El que es va fer a Catalunya i a la resta de l'Estat amb la gestió de la covid a les residències va ser vulnerar els drets humans de les persones que viuen a les residències i dels seus familiars. I per això és necessària, per exemple, una comissió d'investigació, perquè hem d'afrontar aquelles coses que no hem fet bé i aquelles coses que podem millorar.

Nosaltres donarem suport a tots els punts que defensa la proposta, la moció, perquè considerem que són punts que són interessants, que segurament nosaltres n'haguéssim posat uns altres, però al final respectem la iniciativa del grup que ho proposa. En la defensa del català en el seu ús a les institucions europees ens hi trobaran sempre; és a dir, és una cosa que nosaltres defensem des dels nostres espais a la Unió Europea.

I sobre el que fa el grup de treball dels diputats de nacions sense estat, hi insistim: hi hem de poder treballar. Nosaltres no hi participem, en aquest grup, no hi han diputats del nostre espai, però creiem que defensar el dret de les nacions a tenir el dret a decidir sobre el seu futur com a estat ha de ser una cosa que s'ha de poder parlar, s'ha de poder treballar. I no entenc per què hi ha gent que li fa por senzillament que es parli, que es treballi i que s'avanci. També és cert que nosaltres segurament tindríem també diferències en quines han de ser les respostes, si serveix la mateixa recepta per a tothom, potser no per a tots els conflictes serveix la mateixa recepta del pacte de claredat. Justament les respostes que s'han de donar han de ser sempre molt aterrades a la situació de cada poble. Però també és important pensar que, igual que demanem aquests drets per a les nacions sense estat, doncs creiem que la Unió Europea ha de defensar els drets de les nacions sense estat fora de la Unió Europea, com és el cas del poble kurd o com és el cas del poble de Palestina, on per exemple creiem que la Unió Europea podria ser bastant més contundent en denunciar les vulneracions de drets per part d'Israel.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula ara el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Efectivament, el senyor Francesc de Dalmaes s'ha estalviat de posar per escrit les barbaritats que a la interpellació i que en la seva intervenció d'ara ha dedicat a Espanya, una de les dinou democràcies plenes del món, segons tots els paràmetres internacionals. I és veritat que en la moció aquestes barbaritats que ha tornat avui a expressar verbalment no les ha posat, però això no significa que la moció deixi de ser absolutament «infumable». Per nosaltres, per dos motius essencials. Primer, perquè pretén substituir, per la via dels fets consumats –els hi desitjo molt d'èxit a Europa, però molt em temo que no els hi faran ni cas, com ha passat sempre–, un estat membre de ple dret, com és Espanya, per una comunitat autònoma, molt per sobre de les competències que aquesta té assignades al Comitè de les Regions, que és on està Catalunya, i és el seu paper a Europa.

I, després, la segona part de la moció es dedica bàsicament a defensar i reivindicar una visió d'Europa, que ja no és una qüestió que sigui no només molt minoritària, o pràcticament residual en el Parlament Europeu –també nosaltres aquí en aquesta cambra som minoritaris, això no és el problema; el problema és que va totalment en contra de l'esperit fundacional d'Europa, va en contra de les visions dels pares d'Europa, per cert, tots de centredreta, no sé si ho saben, i amb una visió profundament antinacionalista, que és la idea fonamental de superació dels pitjors vicis de la història d'Europa–, sinó que, a més de traslladar aquesta visió absolutament minoritària i contrària a l'esperit de la Unió Europea, està, efectivament, recolzada

per formacions polítiques que històricament han sigut el braç polític de bandes terroristes. I això és així, i això és incontrovertible.

Per tant, malgrat que s'estalviïn les referències difamatòries contra la qualitat democràtica d'Espanya, la resta de la moció continua sent «infumable».

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Meritxell Serret.

Meritxell Serret i Aleu

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, Junts ens presenta aquesta proposta de moció sobre el futur de la Unió Europea, i els hi avanço que, companys i companyes, els donarem ple suport a aquesta moció. I, de fet, els agraïm molt que hagin posat aquest tema damunt de la taula, perquè el futur de la Unió Europea és un debat que cal portar en aquest Parlament i a la societat en general.

Tenim un precedent; un precedent del que va ser aquella convenció europea entre els anys 2001 i 2003: per part de Catalunya, tres-cents representants van fer propostes i van portar propostes a la Comissió Europea per dibuixar un model molt més respectuós amb la diversitat interna de la Unió Europea, però que van ser plenament desateses. I la convenció va acabar amb un projecte de constitució per a la Unió Europea que era molt més filla de les demandes dels estats que de la participació de la pròpia ciutadania i que va ser rebutjada per l'electorat. I això és una mostra d'aquesta problemàtica relació que ha tingut sempre la construcció europea amb la legitimitat democràtica.

I ara, de nou, estem en un procés que genera expectatives, però que també pot acabar amb molta frustració, si ens trobem amb que ja volem afrontar els reptes de mitjà i llarg termini de la construcció europea, però els propis estats, a través del consell, han ficat molta aigua al vi dient que les conclusions no poden ser vinculants o motors de reformes de tractats institucionals.

A Catalunya, l'europeisme ha estat una característica indestruïble del catalanisme; hem apostat sempre per una Europa que fos l'àncora de la pau, la democràcia i la llibertat. Perquè, després de viure quaranta anys amb franquisme, volem una Europa que ens assegurí que el feixisme no tornarà mai més a amenaçar la pau i la convivència a Catalunya i a l'Estat i a Europa, i perquè volem esborrar les fronteres dels estats i promoure la igualtat de tota la ciutadania arreu d'Europa i aquesta equitat territorial.

Però Europa està lluny de complir amb aquests ideals, i per això tenim el ple convenciment que cal continuar lluitant-ho, perquè no construirem una Europa democràtica de drets i llibertats, si tenim, avui en dia, tota una generació que associa el projecte europeu a la limitació de la sobirania ciutadana per afavorir el capital, a les polítiques d'austeritat econòmica, i que ha condicionat l'estat del benestar als beneficis d'entitats bancàries i financeres o a la idea d'una Europa fortalesa que tanca les seves fronteres i permet que víctimes de guerres –i crisis que són moltes vegades provocades pels interessos occidentals– morin als boscos, ara mateix, de Bielorússia i Polònia, a les costes del Mediterrani o també a les tanques de Ceuta i Melilla.

Ara mateix, també, tenim una transició verda que està sent supeditada a lobbies de sempre i per al benefici dels de sempre. I hem vist també com Polònia i Hongria estan subordinant legislacions autoritàries i antidemocràtiques per sobre de l'espai de drets europeus. També hem vist com un tribunal alemany, fins i tot, situava la legalitat alemanya per sobre de l'europea.

O aquí també, a l'Estat espanyol, hem vist com es feia un dels majors atemptats contra la sobirania del Parlament Europeu impedit que Oriol Junqueras pogués exercir com a eurodiputat electe. I, sortosament, hem vist que Carles Puigdemont, Clara Ponsatí i Toni Comín sí que ho poden ser, pel simple fet de que estan fora de

l'Estat espanyol. I estem veient com es vulneren els drets també, com a eurodiputats, a dins de l'Estat espanyol, quan els poden exercir a d'altres països. I és una evidència que denunciem, junt amb molts altres eurodiputats de diferents països i grups polítics, perquè tenim clar que volen fer front al feixisme arreu.

Avui, el debat sobre el futur d'Europa es dirimeix en aquest Parlament, es dirimeix i es dirimirà en aquesta Conferència sobre el Futur d'Europa, en la qual hem de participar, i es dirimeix també als tribunals i a les capitals europees. Però, sobretot –sobretot–, aquest debat ens el juguem a les escoles, a les universitats, a les empreses, als carrers de cadascun dels nostres pobles i ciutats, perquè, si la ciutadania europea perdem la confiança en les institucions i en la defensa dels principis i valors que van fer la Unió Europea, es perdrà la idea d'Europa i s'abonarà el camí als populismes i als feixismes, com, malauradament, hem hagut d'escoltar avui aquí. Aquesta vocació europeista i catalanista no l'hem perdut, no la perdrem, no la regalarem, i continuarem lluitant i mantenint-la viva sempre i arreu.

Des d'Esquerra Republicana tenim clar que el futur de la Unió Europea passa per reprendre el camí que marquen els valors i principis fundacionals del projecte europeu. Això implica posar límits, des del nostre punt de vista, a la preponderància dels estats i de determinats interessos econòmics en la presa de decisions, i, en canvi, passa, segur, per accentuar les dinàmiques que contribueixen a esborrar fronteres i a construir igualtats i equitat.

Qui defensem el projecte independentista tenim clar que volem la república catalana com un soci més d'aquesta Unió Europea, però un soci que contribueixi a una Europa de nou garant dels drets i llibertats al món, en la mesura que també ho és aquí per al conjunt de la ciutadania europea, lluitant per la igualtat de tothom sense importar on hagi nascut i viscut. I aquesta és la nostra lluita republicana, el que farem sempre i arreu.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, presidenta. Tinc onze segons... Ho trobava excessiu. Ara sí. Consellera, gràcies. Diputades, diputats, no és gens menor el que ha passat avui: hem tingut una representació del que és la pulsio europea a l'Europa contemporània; entre aquella Europa que es vol senzillament Europa dels estats, que es vol bunqueritzada, que es vol sense drets, i l'Europa que es vol plurinacional, que es vol plurilingüe i que es reconeix en el mateix lema de la Unió Europea, que és el de la diversitat. I, per tant, seria tan absurd que no ens sentíssim terriblement dolguts quan existeixen atemptats al si de la Unió Europea de qualsevol signe, com que no tinguéssim aquesta interpel·lació del fracàs europeu que signifiquen els catorze infants que han mort a la frontera de Polònia. Nosaltres..., avui, aquí al Parlament de Catalunya guanyarà aquesta Europa de drets i de llibertats.

Molt breument. A Ciutadans: no farem una classe de *branding* sobre l'aguilot. Mongòlia està plena d'esvàstiques, tothom sabem què significa l'esvàstica. Tots sabem què significa l'aguilot, i sabem per això, fins i tot, que per vergonya el van treure de la bandera.

Als amics del PSC, al David: diputat, molt seriosament, defensar la lluita anti-franquista del PSC, del PSOE..., en cap moment ho hem pogut posar en dubte. Precisament, per això la paradoxa que finalment es convertís en una força que ha estat suportant el règim del 78; alguna cosa hi deu tenir a veure que a Suresnes, el 84, defensaven el dret a l'autodeterminació de tots els pobles i que això es va anar perdent.

A Ciutadans, ho hem deixat..., ens han dit, ens han parlat de demagògia barata. El nostre discurs deu ser de tot, però la pertinença a Espanya ho és tot menys barata. *(Aplaudiments.)*

A la CUP: en cap moment... *(Persisteixen els aplaudiments.)* En cap moment hem idealitzat el projecte de la Unió Europea. És més, nosaltres, com que no volem ser euroescèptics, som euroexigents. Nosaltres no necessitem que vingui cap pare a... *(Aplaudiments.)* No necessitem que vingui cap pare a salvar-nos, perquè Europa som nosaltres. I això és el que reivindicuem: l'Europa que necessitem.

Als comuns: hi estem d'acord. Només ens agradaria que aquesta sensibilitat nacional que tenen a vegades a molta distància la tinguessin en discursos més propers; però us agraeixo molt el discurs i el to.

Al PP us sembla «infumable». Perfecte.

I a Esquerra: moltes gràcies, hi estem completament d'acord; no hauria de ser notícia, però en els dies que corren ho és.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, també els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà al migdia, abans de suspendre la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de l'economia

302-00052/13

I passem al vintè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de l'economia; presentada pel Grup Mixt. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. A veure, la crisi econòmica a Catalunya va començar abans de la pandèmia i, malauradament, continuarà després de la pandèmia, veient com continuem amb el procés, com continuem amb manca de gestió i com continua la influència de la CUP; ho estem veient, no hi ha manera.

L'independentisme sempre ha vist el Govern de la Generalitat com un fons per finançar la seva causa, i res més que això. Tenim unes expectatives de deute públic que apunten a que Catalunya serà bo escombraria fins al 2040. I això té una única lectura: encara més dependència de l'Estat. Quina jugada mestra, la seva: més dependència de l'Estat, aquest Estat del que vostès volen marxar.

Han erosionat la reputació de Catalunya i això té conseqüències econòmiques, i cal reconduir urgentment la política econòmica. I això passa, sí o sí, per una disminució de la càrrega impositiva. No és possible ni ens podem recuperar sent la comunitat autònoma amb la càrrega més impositiva de tot l'Estat, sent la comunitat autònoma més cara de tot l'Estat. I en aquest sentit va aquesta moció. I aquí els hi proposem un seguit de mesures que passen per rebaixes i bonificacions al tram autònom de l'IRPF, a les rendes baixes i a les mitjanes; bonificacions a despeses per a escola bressol, llibres de text, material escolar, llar d'infants, mútues privades, per naixement de fills, adopcions, acolliment... Tot un seguit de bonificacions.

Ampliar la bonificació que s'aplica als habitatges fins als trenta-cinc anys i també per a famílies nombroses. Bonificacions d'un noranta-nou per cent a l'impost de successions i donacions entre pares i fills; apujar aquest impost en plena pandèmia, quan més morts hi havien, va ser molt immoral –molt immoral. Cal disminuir aquest import, cal eliminar els impostos creats per la Generalitat ara mateix. Tenim quinze impostos –quinze. No és possible, no estem sent competitius amb ningú, no

som competitiu amb ningú; som massa cars. Hem de fer un pla de xoc empresarial, no només per al retorn de les empreses –aquestes que diuen que no han marxat, però que no hi són–, sinó també per enfortir les que tenim. Hem d'expandir el mercat. L'acció exterior no ha de ser per vendre el procés; l'acció exterior ha de ser per vendre productes d'empreses catalanes, per vendre empreses catalanes.

Per tant, els hi deixem..., no els hi detallaré totes, en són unes quantes més. Crec que val la pena que les reconsiderin, les analitzin, les reflexionin, perquè crec que són mesures que poden contribuir a millorar la competitivitat de Catalunya, a millorar l'economia de Catalunya, i, sobretot, poden suposar un aire per poder respirar una mica d'oxigen uns ciutadans que estan realment tocats per la crisi econòmica i que realment avui estan ofegats per la pressió fiscal que tenen no només del Govern de l'Estat, sinó també pel seu propi Govern de la Generalitat.

Gràcies.

La presidenta

Seguidament, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Ramon Tremosa.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bon dia, diputades i diputats. El PP ens torna a presentar una moció sobre la decadència de Catalunya. Hi hem presentat sis esmenes, dos de les quals han estat acceptades, però rebutjarem tots els altres punts.

Bé, jo m'he dedicat a..., m'he limitat a mirar dades econòmiques de les últimes setmanes i, per exemple..., no veig aquí el diputat Alejandro Fernández, que és de Tarragona, però voldria parlar, per exemple, de com el port de Tarragona està evolucionant econòmicament en les últimes setmanes. Per exemple, senyora Parera, sap que el port de Tarragona és el que més està creixent de tot l'Estat espanyol? Sap també que al setembre de 2021 el port de Tarragona ha superat en volum el port de Bilbao i s'ha convertit en el cinquè port de tot l'Estat?

El port de Tarragona és un port molt diversificat: el sector petroquímic, automòbil, contenidor, animal viu, «granel», també creuers... Per tant, representa molt bé l'economia del seu *hinterland* de l'àmbit de Tarragona. Quina curiosa decadència! I això que, per exemple, tenim comunicats públics de multinacionals, com el que va fer Daimler-Benz el 2015, dient que volien anar a Tarragona, però com que no estava fet el Corredor Mediterrani triaven Croàcia.

També el port de Barcelona, per exemple, l'any 2019 va batre el seu rècord històric de contenidors, el tràfic de valors afegits. Resulta que el tercer trimestre del 2021 supera el tercer trimestre del 2019 i ha batut el rècord de contenidors també en l'últim trimestre.

Les exportacions de Catalunya caminen cap a un nou rècord històric: el 2019 es va batre el rècord històric d'exportacions. En els sis primers mesos de l'any, amb gairebé 40.000 milions d'exportacions, podem superar les exportacions del 2019, tot i que el primer trimestre el teníem tancat per la pandèmia.

Decadència de Catalunya? Miri, la Autoridad Independiente de Responsabilidad Fiscal acaba de dir..., acaba de publicar que el PIB de Catalunya en el tercer trimestre va créixer un 3,4 i a Madrid només va créixer l'1,6; 3,4/1,6.

La taxa d'atur a Catalunya s'ha situat fa pocs dies a nivells de pre-pandèmia i està més d'un punt per sota de la taxa d'atur a Madrid i gairebé quatre punts per sota de la taxa espanyola.

I així podria seguir amb..., per exemple, l'agència Savills Aguirre Newman diu que, pel que fa al dinamisme inversor internacional, Barcelona ha concentrat l'any 2021 el setanta-dos per cent de tota la inversió immobiliària de tot l'Estat –el setanta-dos per cent–, quan la sèrie històrica, la mitjana històrica és del vint-i-set per cent.

Sap que està en decadència, senyora Parera? La inversió de l'Estat a Catalunya, el finançament estatal a Catalunya i també els diputats del PP en aquest Parlament.

I això que Catalunya porta dècades greument infrafinançada, amb tot el poder de l'Estat construït, bolcat a fer un gran Madrid a costa de buidar Castella. Però Catalunya dins de l'Estat espanyol fa quaranta anys que manté el mateix percentatge en aportació al PIB: un dinou per cent. No cal ser economista, no costa gens d'imaginar les conseqüències que per a Catalunya hauria suposat tenir no ja la independència, sinó un règim de concert econòmic que vostès van bloquejar l'any 2010 quan aquest Parlament va fer un nou estatut. «*Y con ustedes empezó todo*», que diria aquell.

I sap que aquests èxits de Catalunya tenen doble mèrit? Perquè potser qui està en decadència és Espanya: un dels països amb l'energia més cara, amb les infraestructures més centralistes, amb un sistema judicial menys àgil, independent i eficaç, amb la taxa d'atur més elevada, amb la fiscalitat més depredadora –que els ho diguin als autònoms i ara que volen apujar la seguretat social a les empreses–, amb la qualitat institucional més baixa, i en la reforma darrera del Tribunal Constitucional han votat els diputats de Podem tapant-se el nas.

Podríem parlar de la decadència d'Espanya: l'informe de la Comissió Europea últim, el propi Banc d'Espanya ho reconeix, la premsa internacional. La inflació a Espanya està creixent més que a cap altre país d'Europa, un 5,4; a Portugal, només un 1,8. L'OCDE en el seu últim informe diu que la caiguda de la renda real, dels ingressos reals és la més alta a Espanya de tot Europa. Tot un projecte engrescador! I això que en els últims deu anys Espanya ha triplicat el deute públic –ni Felip II anava tan ràpid endeutant l'Estat–: del trenta-cinc per cent al cent vint-i-dos per cent; de 350 bilions d'euros a 1.432 bilions d'euros.

Per cert, avui a *La Vanguardia* surt: «Rècord històric del deute espanyol.» I, per cert, aquest deute espanyol en un vuitanta per cent és atribuïble a l'Estat, senyors de VOX; no a les autonomies, al Govern central.

Per tant, doncs, és l'Estat espanyol qui s'ha separat fa molt de temps dels catalans i, per tant, en conseqüència, nosaltres anem passant.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té ara la paraula, per defensar les esmenes presentades, el diputat senyor Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó Tenesa

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. En tot cas, començaria per intentar clarificar una de les afirmacions que ha fet la ponent del Partit Popular en la seva exposició. És allò de dir que la realitat, doncs, espatlla un bon titular. Parlava vostè del bo porqueria del Govern de la Generalitat, que evidentment és conseqüència del pes de l'endeutament que en estos moments arrossega el Govern de la Generalitat. Miri, això és la pàgina 25 del dossier que el Departament d'Economia ens va lliurar a tots els portaveus d'economia a l'última comissió. Aquí tenim l'endeutament del Govern de la Generalitat, primer govern independentista; Partit Socialistes - Iniciativa - Esquerra Republicana; pressupostos aprovats per Convergència i Unió i el Partit Popular, i a partir d'aquí comença el primer govern independentista en este país.

Com pot intuir, des del Grup d'Esquerra Republicana, compartim poc del que es planteja en esta moció. No compartim en absolut res de la política fiscal que es planteja i molt menys compartim la diagnosi i el mantra que repetixen i que intenten anar repetint no només el Partit Popular, sinó també VOX i Ciutadans, de que l'economia catalana es troba en estos moments en una situació decadent. Però tot i no compartir això, segurament que podem compartir també algunes de les coses que també comentava el company Ramon Tremosa: la situació econòmica de l'Estat espanyol té greus problemes de competitivitat estructurals respecte a la resta d'Europa.

De fet, la setmana passada la Comissió Europea anunciava que Espanya serà l'única economia de la Unió Europea, dels vint-i-set països de la Unió Europea,

que no recuperarà el seu producte interior brut pre pandèmia dins del 2022 –l'única. L'atur a Espanya en estos moments està en un 14,6 per cent, més del doble de la mitjana de la Unió Europea, que es troba en un 6,7. És l'economia europea, de la Unió Europea dels vint-i-set, que té un atur més elevat, per davant de Bulgària, per davant de Grècia, per davant de Romania, per davant de Lituània.

I segurament també compartim les preocupacions sobre que la seguretat social espanyola en estos moments té greus dificultats de sostenibilitat. De fet, el Govern del Partit Popular es va fondre els fons de reserva, com bé saben. I Espanya saben perfectament que és el tercer país de la Unió Europea amb un major risc de pobresa infantil, en un 31,3 per cent, només per darrere de Romania i de Bulgària, segons el darrer informe de Save the Children.

I segurament també podríem compartir que fa quaranta anys que han buidat Espanya. El 1980, Galícia, feu popular per excel·lència, tenia en aquell moment..., representava el 6,27 per cent de l'economia de l'Estat espanyol –el 6,27. En estos moments, quaranta anys després, 5,18. Galícia ha perdut el vint per cent del seu pes dins de l'economia espanyola. El mateix li ha passat a Euskadi. Fa quaranta anys representava el 7,45 per cent. Avui el sis, no arriba. També perd el vint per cent dins el pes relatiu dins l'Estat espanyol. Castella i Lleó, des de l'any 87 que governa el Partit Popular. Fa quaranta anys representava el 6,37, avui el 4,81. Ha perdut el vint-i-cint per cent del seu pes. I el mateix ha passat a Astúries, que ha perdut un trenta, Cantàbria un vint, Aragó un set i mig, País Valencià un 5,7.

Tot este decreixement no és com a conseqüència del procés català, ni molt menys; és com a conseqüència de que avui l'economia espanyola és un gran «sumider», que va tot cap a Madrid. Fa quaranta anys representava el catorze per cent, i en estos moments representa el dinou. Ha crescut un trenta-sis per cent a costelles de tothom, menys de Catalunya.

El 40,5 per cent de les mil empreses més grans d'avui de l'Estat estan a Madrid. Totes les institucions més importants estan a Madrid. A nivell de l'Estat, el vuitanta per cent dels treballadors dels ministeris estan a Madrid, el seixanta-quatre per cent de les licitacions de tot el sector públic estatal estan a Madrid. No hi ha un problema de decadència de Catalunya. Hi ha un greu problema de concentració. Hi ha un problema en el seu model d'estat dissenyat per a fer la gran Madrid i construir de retruc el gran desert econòmic al seu entorn.

I ens demana en esta moció que abandonem els discursos que generen incertesa i inseguretat jurídica. Hi estem d'acord. Deixem de fer-ho, deixem de fer i pregonar que Catalunya està en decadència, perquè és lo que pretenen. Ningú vol anar a invertir, ningú vol invertir en un país que està en decadència. I Catalunya, malgrat tot, resistim. Fa quaranta anys representàvem el dinou per cent del producte interior brut de l'Estat espanyol; fa deu anys representàvem el dinou per cent, i avui representem el dinou per cent. Malgrat el dèficit fiscal del vuit per cent, malgrat els seus reials decrets, Catalunya avui resistix.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Déu-n'hi-do, per anar passant! De fet, si féssim cas de lo dels divuit mesos ja haurien d'haver arribat. La fixació que tenen vostès amb Espanya! Es parla d'una moció sobre la situació econòmica de Catalunya, i el noranta per cent de les intervencions dels grups de Junts i Esquerra Republicana s'han centrat en la situació de l'economia espanyola. Déu-

n'hi-do la fixació que tenen vostès, que ja haurien d'haver arribat, hi insisteixo, no sé exactament a on.

En tot cas, la moció presentada pel Grup Parlamentari Popular situa el focus en la situació econòmica de Catalunya i la seva evolució. Coincidim, en el nostre cas, en bona mesura amb la diagnosi que la moció planteja. Els darrers anys no han estat uns bons anys. La darrera dècada ha estat una dècada perduda en molts àmbits: en el polític, en el social i també en l'econòmic.

La manca d'estabilitat política ha generat inseguretat i incertesa en la nostra economia, provocant, per exemple, el trasllat de milers d'empreses, les seves seves socials i les seves seves fiscals; també, de sortida precipitada de dipòsits en el període de finals del 2017 i inicis del 2018, així com la pèrdua d'inversions; també en part, i com a conseqüència d'això, s'ha produït la pèrdua del lideratge econòmic de Catalunya a Espanya des del 2018.

Hi ha hagut un retrocés en el sector industrial. Els darrers anys hi ha hagut una pèrdua d'un dos per cent de la població ocupada en aquest sector, del 19,3 al 17,5. També hi ha una caiguda de la productivitat. La productivitat total dels factors era de l'1,3 el 2010 i és del zero el 2019, baixant el 2020 per motius de la pandèmia.

No obstant això, més enllà de les dades i les estadístiques, que sempre són flexibles i interpretables, són importants també les opinions o l'estat d'ànim, que són essencials en l'economia. I recordaré l'enquesta de Pimec de l'octubre del 2017, en la que apuntava que, a més de les empreses que havien traslladat la seva seu, un 2,2 per cent de les empreses s'estava plantejant el trasllat, mentre que un 15,7 per cent deia no saber si ho faria. L'estudi llançava també dades sobre l'impacte de la incertesa financera: un onze per cent de les empreses van obrir comptes a fora, un deu van parar inversions i un nou afirmava que ho faria en un futur pròxim.

En les intervencions que m'han precedit i en la intervenció que va en nom del Govern, el conseller, a la interpellació prèvia en aquesta moció, podríem deduir que és normal. Jo entenc la seva posició: una de les seves funcions –de fet, obligacions– és vendre positivament Catalunya. Resultaria francament pertorbador veure aquí el conseller d'Economia dient que tot és un desastre.

Tanmateix, entre aquesta imatge, que resultaria pel cap baix sorprenent i probablement lesiva per a la pròpia economia, i la que ens ofereixen vostès, que poc menys que ens diu que vivim en el país de xauxa, segurament trobaríem una posició bastant més ajustada a la realitat. I faig aquesta consideració fonamentalment perquè creiem que caure en el cofoisme i creure que quan ens mirem al mirall som els més perfectes del món, ens porta inexorablement a la inacció i a mantenir determinades polítiques que no, no són positives ni per a l'economia de Catalunya ni per a Catalunya en general.

Coincidim en bona mesura amb la diagnosi de la moció, però no amb la prescripció. Considerem que les rebaixes fiscals no són la solució. Si el problema ens ve de la inestabilitat política que s'ha generat al llarg d'aquests anys, la solució ha de venir pel mateix costat, no de les rebaixes fiscals, donant, en primera instància, estabilitat política i econòmica a Catalunya, aprofitant les oportunitats i defugint el no a tot. No es tracta de no fer, sinó de fer les coses bé, i em refereixo, òbviament, a projectes com els Jocs d'hivern, el Hard Rock de Tarragona, l'aeroport, etcètera.

Mirin, en aquest Parlament, alguns tenen una gran preferència per crear blocs, per buscar sempre els cribratges en política, i, per tant, també en la societat. Però de divisòries se'n poden fer moltes. A vostès els hi agrada entre independentistes i no independentistes. Nosaltres preferim entre dreta i esquerra, o encara millor, n'hi ha una d'entre els polítics o les polítiques que generen problemes i les que generen solucions.

Aquesta, entenem, que és la manera que millor ens pot permetre superar aquesta etapa d'aquesta dècada perduda: obrir una nova etapa; no sacrificar més temps ni

més àmbits i projectes en l'economia ni en els projectes de desenvolupament del país ni en els de territoris en pro de la política de blocs.

Permetin-me, per acabar, només una dada. En debats econòmics acostumem a fer referència a dades com el PIB, les exportacions, la productivitat –jo mateix ho he fet–, però, mirin, hi ha una dada que també és economia. De fet, és la que més ens hauria de preocupar. Un 26,3 per cent de la població de Catalunya està en situació o en risc d'exclusió social.

Aquesta és la dada que ens posa davant del mirall més real i efectiu de que no, les coses no estan bé, no tot és fantàstic i meravellós i cal desenvolupar econòmicament el país per poder redistribuir riquesa.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Desde VOX compartimos la preocupación que se manifiesta en la moción de que la economía de Cataluña se encuentra en una situación muy decadente. Más de 426.000 parados, una deuda pública de más de 80.000 millones de euros y más de seis mil empresas huidas desde 2017. Pero no solo por el separatismo, sino también por las políticas industriales de los sucesivos gobiernos y por la desigualdad normativa y fiscal de las diecisiete regiones españolas, que genera una clara desigualdad, aniquila la unidad de mercado y genera competencia injusta.

Los sucesivos gobiernos han desmantelado nuestra industria para convertir España, principalmente, en un país de servicios, de turismo y de construcción. Catalunya había sido una región pionera en materia industrial, en automoción, fotografía, ascensores, menaje, pero han acabado principalmente con estas industrias por las políticas que limitan a nuestras fábricas pero facilitan la entrada de productos asiáticos, que entran en clara competencia desleal, que no respetan lo que queremos que se respete, que es el medio ambiente y nuestros derechos sociales. *(Alguns aplaudiments.)*

En Cataluña, en España tenemos formación suficiente y capacitación necesaria para poder fabricar de todo y poder generar diversos puestos de trabajo de diversa capacitación; pero si dejamos a nuestros emprendedores, a nuestros trabajadores competir en igualdad y no en condiciones de desigualdad manifiesta con empresas, por ejemplo, asiáticas. Frente a su agenda 2030 que aniquila nuestros puestos de trabajo, nuestra agenda España que protege a nuestros trabajadores.

Llevamos acumulando diversas crisis: la industrial, la financiera, la derivada de la inestabilidad del separatismo y la última, que es la mala gestión de la pandemia. Ustedes, en esta moción, se centran solo en la causa del separatismo y en una única solución, que es la tímida rebaja fiscal. Y desde VOX entendemos que para revertir la situación de crisis económica y de empleo hay que darle una vuelta a las políticas económicas y administrativas y fiscales. Económicas, defendiendo los productos nacionales frente a los productos extranjeros para proteger nuestro empleo. Administrativas y fiscales, simplificando la intervención pública e igualando las normativas en todo el territorio nacional.

Y, entrando en materia de la moción, proponen una serie de rebajas fiscales que apoyamos muchas de ellas, aunque algunas las consideramos tímidas y otras no las podemos apoyar.

Primero, en cuanto a la rebaja del tramo autonómico del IRPF y sus bonificaciones. Evidentemente, lo apoyamos. Pero negamos la mayor: no tendrían que haber diecisiete tramos autonómicos. Porque no es justa esa desigualdad entre españoles;

que en algunas regiones –que no es Catalunya– te desgraven la vivienda habitual o te desgraven el material escolar de tus hijos.

Segundo, en cuanto a la bonificación del impuesto de sucesiones y donaciones. Lo apoyamos. Si bien queremos la supresión de este impuesto en toda España. Porque recordamos que tras el pacto PP - Convergencia, depende de dónde te mueras, tus herederos pagan mucho, pagan poco o no pagan nada.

Tercero, en relación con el impuesto del CO₂ e impuestos medioambientales. Compartimos su derogación y, en general, todos los que castigan a nuestras industrias de manera injusta frente a industrias extranjeras, como hemos comentado, que luego vienen a nuestra casa, a nuestras estanterías a competir con nuestros productos de manera totalmente desleal.

Cuarto, en cuanto al ITP, el impuesto que grava, por ejemplo, la compraventa de una vivienda aquí en Catalunya un diez por ciento. Valoramos que tengan en cuenta su rebaja y valoramos que tengan en cuenta algunos colectivos como las familias numerosas, que hay que proteger y hay que potenciar.

Quinto, apoyamos también un paquete de incentivos fiscales para las empresas, si bien no entendemos que solo sea para las que se concentran y las que han pasado la crisis de la pandemia, porque hay otras crisis que venimos arrastrando.

No podemos apoyar la intensificación de las oficinas exteriores, que se han convertido en embajadores del separatismo. Podríamos apoyar el punto *j*, pero va y ustedes –no sé si el PP, Barcelona pel Canvi, o los firmantes del manifiesto o los tres juntos– acuerdan una enmienda con Junts a favor del *pacte nacional d'indústria*. Y, mire, no al *pacte nacional d'indústria*. Primero, porque creemos en la unidad de mercado, y porque la única patria y nación de los catalanes se llama España. (*Alguns aplaudiments.*)

También apoyamos un plan de choque para apoyar el tejido empresarial, sobre todo simplificando su regulación. De acuerdo con el impulso de la formación profesional.

Y, por último, en relación con la creación de la nueva oficina del Brexit. *Vade retro*. No, no queremos otro chiringuito, porque esa función la tiene que realizar el Ministerio de Industria o el Ministerio de Exteriores.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula ara la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia. Abans de començar, els hi voldria dir al Partit dels Socialistes, que estan tan encaparrats en que portem una dècada perduda..., els hi diria: sí, portem una dècada perduda; fa deu anys que vostès van impulsar una reforma constitucional aprovant l'article 135. Fa deu anys que s'està prioritzant el pagament del deute i els seus interessos a la despesa de pensions, de sanitat, d'educació, de benestar. Sí, això sí que són deu anys, una dècada perduda; una dècada perduda per garantir els drets fonamentals i els drets bàsics de molta de la població. Aquesta és la dècada perduda i aquesta és responsabilitat seva.

Anant a la moció. El Partit Popular fa un..., bé, defensa la seva doctrina clara neoliberal on ho barreja tot i fa una moció on parla de temes diversos; sobretot, malgrat que hi posen altres elements, el seu principal objectiu té a veure amb la rebaixa fiscal. Una rebaixa fiscal que emmascaren amb populisme, però que en el fons el que fa és seguir potenciant les desigualtats, seguir potenciant l'acumulació d'uns pocs, i el que fa en el fons és destruir o busca destruir els serveis públics; per tant, seguir enviant cada cop més gent als marges, per no tenir accés a la sanitat pública i a l'educació pública, perquè, com menys impostos, menys serveis públics, com

menys impostos, més sanitat privada, i això vol dir que només hi accedeix qui ho pot pagar.

I és que parlar de fiscalitat és també analitzar els drets socials i com es garanteixen els drets socials. I no ho diu la CUP ni ho diuen les esquerres. L'any 2013 l'Alt Comissionat de Drets Humans, sí, l'Oficina de l'Alt Comissionat de Drets Humans advertia, en una consulta als governs que conformen les Nacions Unides per avaluar el règim fiscal dels estats, que la política fiscal és rellevant en la consideració de les qüestions de drets humans i d'extrema pobresa. I deia: «Els baixos ingressos fiscals podrien ser un obstacle important per al compliment de l'obligació de l'Estat de garantir el desenvolupament progressiu dels drets econòmics, socials i culturals.» La fiscalitat existeix per a això, per redistribuir la riquesa.

Per tant, no és només una qüestió de sentit comú o, com deia abans, de ser d'esquerres, el que ens diu que una fiscalitat justa ens enriqueix i afavoreix el conjunt de la població; ho diuen les Nacions Unides. I, de fet, no ho deia o no ho diu només des del 2013. La petició de promoure la mobilització o la moguda de recursos vinculada als drets humans ve de molt enrere: 1966, pacte internacional de drets econòmics, socials i culturals. Ja allà es recollia l'obligació de que tots els estats membres havien de recollir el màxim de recursos per aconseguir progressivament, per tots els mitjans apropiats, inclosa l'adopció de mesures legislatives, la plena efectivitat dels drets allà recollits, els drets econòmics, socials i culturals.

Però és que és més: nombrosos estudis posen de manifest que ara mateix, després de la pandèmia, l'elevada concentració de la renda i la riquesa està en mans de la població més rica i que genera desigualtat. La crisi de la covid ha accentuat aquestes desigualtats.

I no és només Nacions Unides, la CUP o les esquerres. Fons Monetari Internacional, OCDE, posen de manifest la necessitat d'augmentar la imposició fiscal; per tant, la imposició del capital per als individus amb major capacitat econòmica. No facin demagògia ni populisme, perquè vostès, en aquest suposat intent de protegir les rendes baixes, el que fan és no garantir-los l'accés a uns serveis públics de qualitat i universals, perquè el que fan és retallar uns serveis públics que ja porten anys maltractats per dècades de polítiques neoliberals i de retallades, gràcies, entre d'altres, al seu partit.

Nosaltres, malgrat que en alguns punts podria haver-hi alguna bona intenció al darrere, votarem que no a aquesta moció, perquè la visió econòmica que destil·la és absolutament oposada a la nostra, i alhora està plena de prejudicis econòmics i de classe.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula ara el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bona tarda, no?, gairebé. Bé; no ens agrada, evidentment, la moció que ha presentat el Grup Mixt, el Partit Popular. Tot i que hi ha deu punts que els hi votarem que no, sí que n'hi han alguns que votarem que sí. Crec que són quatre punts en què votarem que sí i un parell en què ens abstindrem. Els que votarem que sí són clarament..., perquè obeeixen, diguéssim, a una lògica de política econòmica intervencionista, per canviar d'alguna manera el funcionament del model econòmic que no li satisfà. I sap el Grup Mixt, i altres grups, que a nosaltres l'intervencionisme i la regulació a favor dels canvis i de les deficiències del sistema ens agraden; ens agrada que s'intervingui des dels poders públics per millorar les coses que no funcionen.

Però evidentment als altres hi votarem en contra. Hi votarem en contra, perquè dibuixen un model econòmic caducat. Es fonamenten en un paradigma que avui jo

crec que ja està totalment superat i qüestionat arreu del món. Situar que la desfiscalització o la desregulació poden ajudar a crear major dinamisme econòmic crec que és estar fora dels temps. Precisament tots els estudis ens estan dient que per generar major dinamisme econòmic cal major lideratge del sector públic, calen entorns també econòmics i socials determinats que facilitin que hi hagi un canvi econòmic, un major dinamisme, un major creixement econòmic.

Perquè el problema del major o menor dinamisme rau en si la societat està prou cohesionada o no, dels nivells de desigualtat; rau en si és una societat saludable o no, dels sistemes de salut que s'hi generin; rau en quina és l'estructura formativa que té a veure amb l'ocupació que permeti la utilització de les tècniques que permeten la innovació –tenim una estructura formativa, la que tenim, que no s'adequa, no és funcional, d'alguna manera, pels canvis tecnològics–; rau, també, el dinamisme empresarial, amb quin és el model laboral que tens, si és un model laboral que incentiva la innovació i el canvi empresarial, o és un model laboral que facilita treball extensiu precari, barat, que desincentiva la inversió en capital físic que permetria, precisament, els elements de modernització empresarial, d'innovació tecnològica, de canvi organitzatiu i tal.

Per tant, diguéssim, prioritzar models laborals precaris..., ens porten al que ens porten: la manca d'un sector públic amb capacitat de liderar la modernització empresarial; la dimensió empresarial també és un problema que pot determinar major o menor dinamisme; el clientelisme que les administracions utilitzen en relacions amb determinades empreses, que això fa també que no es modernitzin, perquè saben que tenen mercats captius, o la corrupció, que bé coneixen els proposants de la moció.

Aquests són elements en què podríem actuar o en què hauríem d'actuar si volem, precisament, donar major dinamisme empresarial. No rau en desfiscalitzar; al contrari, necessitem exercir la pressió fiscal necessària, la justa per obtenir els recursos públics suficients, precisament per fer aquestes coses, per corregir aquests dèficits estructurals que tenim, que fa que possiblement estiguem perdent dinamisme empresarial. Perquè si perdem dinamisme empresarial és precisament perquè l'estructura econòmica i social que tenim no està prou adequada perquè les empreses es desenvolupin i es modernitzin i tal. I això, hi insisteixo, està en el viratge del sector públic, està en les condicions socials, de salut, de vida, en el model laboral, etcètera.

Per tant, no votarem a favor, diguéssim, de les propostes que estan en aquesta situació. Sí, però, que –ho repeteixo– votarem a favor d'aquelles que situen elements d'intervenció, que situen elements de lideratge del sector públic per canviar algunes d'aquestes qüestions que estan en la base dels problemes. Evidentment, liderarem..., estem a favor d'abordar una millora de la formació professional, fer-la més funcional en els canvis en el mercat de treball, i al mateix temps garantir que els joves puguin accedir-hi amb facilitat. I també, evidentment, estem a favor de que des del sector públic es lideri, es promogui la internacionalització de les nostres empreses.

Entenem que necessitem un sector públic potent, en aquest cas les oficines d'acció exterior, que ajudin a que les empreses puguin internacionalitzar-se, puguin abastir els mercats exteriors. O aquelles qüestions que també tinguin a veure, des del dinamisme del sector públic, per ajudar a dotar de major dimensió i de més capacitat d'innovació les petites i mitjanes empreses. Aquestes creiem que són necessàries, però per a aquestes, precisament, necessitem els recursos públics necessaris per fer les polítiques públiques necessàries.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

I, finalment, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bona tarda, una vegada més, senyores i senyors diputats. Bé, avui el Partit Popular ens porta una moció que, a parer nostre, és en general molt raonable. Votarem que sí a la majoria dels punts, llevat d'alguns dels punts que tenen a veure amb qüestions tributàries, no perquè no compartim l'esperit, diguem-ne, de la necessitat que té Catalunya d'una reducció dràstica dels impostos que paguem els ciutadans de Catalunya i que, en definitiva, són una forma d'impedir el desenvolupament econòmic de les classes mitjanes, el desenvolupament econòmic, en definitiva, de la nostra empresa, dels nostres autònoms, sinó perquè hi ha alguns elements molt concrets amb els quals no podem estar d'acord i, per tant, ens abstindrem en alguns dels punts. Però la immensa majoria de la moció ens sembla del tot raonable. La diagnosi que fa és absolutament assenyada.

Crec que des del punt de vista realista, la situació de Catalunya en termes econòmics ningú que tingui dos dits de front pot dir que és acceptable, ni molt menys. Per desgràcia, el que trobem sempre els que avisem d'aquesta situació que vivim a Catalunya en termes econòmics és que el Govern de la Generalitat, els partits separatistes ens diuen que no, que tot és mentida, que tot és un discurs de la por, que tot és tremendisme. I jo vull recordar, en aquest sentit, el que deia un polític germànic que es deia Karl Deutsch, que deia que el nacionalisme és la ideologia que té una major capacitat per inhibir el comportament racional de les persones que la professen en el procés de presa de decisions. I, efectivament, crec que el nacionalisme inhibeix el comportament racional en termes econòmics del Govern de la Generalitat, perquè el que fa és impedir que es facin projectes i es facin propostes, es facin presupostos, es facin polítiques econòmiques realment orientades cap al progrés econòmic de la nostra de la nostra comunitat.

Moltes instàncies internacionals han apuntat aquesta decadència econòmica de Catalunya, i recentment hem vist un estudi de la London School of Economics, que aquests dies alguns estem citant amb una certa insistència, però que apunta un element que potser no es té tan en compte i que jo vull sotmetre també a la consideració de la bancada dels partits separatistes, que és precisament –i veig aquí el conseller Giró, no l'havia vist, perdoni conseller– una qüestió que ja li comentava l'altre dia, que és la pèrdua de confiança entre..., ja no de la resta d'Espanya envers les empreses catalanes –això és un fenomen que lògicament s'està produint per la tensió separatista, per la tensió provocada pel Govern de la Generalitat–, sinó sobretot un aspecte que em preocupa molt especialment que assenyala aquest informe, aquest estudi de la London School of Economics, que és la pèrdua de confiança entre catalans.

La societat catalana, per desgràcia, està profundament dividida des del punt de vista de l'adscripció nacional, i això fa que els projectes econòmics, que la iniciativa, l'emprenedoria, la iniciativa empresarial quedi malmesa, quedi molt tocada, precisament per la malfiança, per la desconfiança que hi ha entre ciutadans catalans que professen la ideologia independentista i aquells que no la professem. És un aspecte que crec que no és menor, que sens dubte afebleix la nostra comunitat, impedeix que molts projectes que podrien ser conjunts entre empresaris de diversa ideologia, amb visions molt diferents de Catalunya, poguessin fer apostes conjuntes per millorar i per progressar, pel progrés de la nostra comunitat. És un aspecte que crec que segurament no es té prou en compte, més enllà, lògicament, dels efectes en termes d'inseguretat jurídica, en termes d'inestabilitat política, en termes de claredat i de reducció de traves burocràtiques. Això, des del punt de vista de la inversió..., de l'inversor internacional, és un aspecte fonamental. Els diners fugen de la inestabilitat; els emprenedors, la iniciativa empresarial té por dels llocs on hi ha inseguretat jurídica, allà on hi ha tensió política.

Lògicament, si algú ha de triar, ha d'escollir entre invertir en una comunitat amb una política impositiva que afavoreix l'empresa, com és la Comunitat de Madrid, o portar la seva empresa a una comunitat que, diguem-ne, es caracteritza per

la seva voracitat fiscal, doncs segurament escollirà la comunitat allà on tingui més facilitats. Ho deia fins i tot l'altre dia algú tan poc sospitos de ser de Ciutadans com el futbolista del Barça Gerard Piqué. Efectivament, molts ciutadans de Catalunya sentim enveja de la manera com funciona Madrid en termes econòmics. I sobre el seu progrés econòmic, doncs, en podem parlar molt, però és evident que Catalunya actualment està en una franca decadència, que molts lamentem i que seguirem intentant revertir.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té ara la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. A veure, jo trobo sensacional això de no tenir mai responsabilitat de res a la vida. Han de viure vostès d'una forma increïble. Tot, tot és sempre culpa dels altres. Això té un nom, és immaduresa política, i quan es governa és molt molt complicat tenir immaduresa política. Potser que es responsabilitzin d'alguna cosa. Que els partits d'esquerres no creguin en abaixar els impostos, no sorprèn. Ho estem veient; és una obvietat, forma part del seu programa polític apujar impostos. Ara, Junts per Catalunya, ja em perdonaran, eh?, no he sentit ni una sola menció ni una sola referència al que proposàvem aquí, que era la baixada impositiva. Això, senyor Tremosa, no és la moció de la decadència; al contrari, és una moció per sortir de la decadència. L'ha definit vostè bastant malament.

I té raó el Partit Socialistes de Catalunya quan ha dit una frase que m'ha semblat molt encertada, que és que portem deu anys perduts. I és veritat: portem deu anys perduts. Ens parlen del port de Tarragona. Però on eren, fa una setmana, a la cimera del corredor mediterrani? No hi eren –no hi eren. El gran pes dels actuals pressupostos són ingressos que rebran de l'Estat i que rebran de la Unió Europea. No és capacitat de gestió pròpia, els hi hauria de dir molt, això.

Molta independència, molta independència, però gràcies a Déu, donem gràcies cada dia dels fons que ens arriben, sobretot del FLA, que ens estan salvant els comptes cada any i del que ens arriba de la Unió Europea. Per favor, siguin vostès una mica més coherents. Volem sortir d'Europa, volem sortir d'Espanya, però gràcies a Déu que tenim els fons d'Espanya i tenim els fons d'Europa. Això no funciona així. Entomín ja la seva responsabilitat, si us plau, i entenguin...

No és veritat, senyors de la CUP, «menys impostos són menys serveis» –no és veritat. Els serveis van en funció de la recaptació. I avui s'ha demostrat que menys impostos és més recaptació, no menys recaptació. És al revés, és més recaptació. Per tant, no, no siguem demagogs, perquè avui el que fem és ajudar a no tancar empreses si abaixem impostos i ajudar el consum si no apugem impostos.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs, acabat el debat, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació dels punts 15 a 20 de l'ordre del dia, que corresponen a les mocions substanciades aquest matí.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el deute de la Generalitat amb el món local (continuació)

302-00049/13

Començarem amb la votació de la moció número 15, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el deute de la Generalitat amb el món local. Comencem votant els punts 2 i 9.

Comença la votació.

Aquests dos punts han estat aprovats amb 115 vots a favor, 11 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat rebutjat amb 46 vots a favor, 76 vots en contra, 9 abstencions i una persona que no vota.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 ha quedat rebutjat amb 40 vots a favor, 85 vots en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha quedat rebutjat amb 56 vots a favor, 76 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts han quedat aprovats amb 121 vots a favor i 11 vots en contra.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el finançament dels governs locals (continuació)

302-00056/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el finançament dels governs locals.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat amb 74 vots a favor i 58 vots en contra.

Votem ara els punts 2, 4.a i 4.b.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 81 vots a favor i 51 vots en contra.

Votem ara el punt 3.a.

Comença la votació.

El punt 3.a ha quedat aprovat amb 80 vots a favor, 19 vots en contra i 32 abstencions.

Votem ara el punt 3.b.

Comença la votació.

El punt 3.b ha quedat aprovat amb 113 vots a favor i 19 vots en contra.

Votem ara el punt 4.c.

Comença la votació.

El punt 4.c ha quedat aprovat amb 121 vots a favor i 10 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques socials (continuació)

302-00057/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques socials.

Votem, en primer lloc, el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha quedat rebutjat per 13 vots a favor, 113 vots en contra i tres persones que no voten.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 no ha estat aprovat. Ha obtingut 11 vots a favor, 119 vots en contra i 2 abstencions.

Votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts de la moció tampoc han estat aprovats. Han obtingut 18 vots a favor i 114 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mecanismes de control del Cos de Mossos d'Esquadra (continuació)

302-00050/13

Votarem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mecanismes de control del Cos de Mossos d'Esquadra.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha obtingut 51 vots a favor, 16 vots en contra i 65 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 no ha estat aprovat amb 40 vots a favor i 92 vots en contra.

I votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat amb 97 vots a favor, 20 vots en contra i 15 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el futur d'Europa (continuació)

302-00051/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el futur d'Europa.

Votarem, en primer lloc, els punts número 1 i número 2.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 72 vots a favor, 51 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat amb 81 vots a favor i 51 vots en contra.

Votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts de la moció han quedat aprovats amb 113 (*aplaudiments*) vots a favor i 19 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de l'economia (continuació)

302-00052/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de l'economia.

Votem en primer lloc els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Els punts 1 i 2 no han quedat aprovats amb 51 vots a favor i 81 vots en contra.

Votem ara el punt número 3, lletres *a, b, c, d, e, f* i *g*.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat amb 13 vots a favor, 113 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 3.*h*.

Comença la votació.

El punt 3.*h* ha obtingut 15 vots a favor, 79 vots en contra i 38 abstencions.

Votem ara el punt 3, lletres *i, k, n*.

Comença la votació.

Aquests punts han obtingut 47 vots a favor, 85 vots en contra.

Votem ara el punt 3 lletra *j*.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 104 vots a favor, 20 vots en contra, 7 abstencions i una persona que no vota.

Votem ara el punt 3, lletra *l*.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 51 vots a favor, 74 vots en contra i 7 abstencions.

I, finalment, votem el punt número 3, lletra *m*.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 123 vots a favor i 9 vots en contra.

Suspenem la sessió fins aquesta tarda a dos quarts de quatre.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Salut i la consellera de Drets Socials.

La presidenta

Reprenem la sessió. Si poden ocupar els seus escons...

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques previstes per a afrontar les conseqüències del canvi climàtic i la crisi energètica

302-00053/13

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques previstes per afrontar les conseqüències del canvi climàtic i la crisi energètica; presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, consellera. Primer de tot, doncs, donar les gràcies a la representació, als negociadors i negociadores dels grups parlamen-

taris del PSC, Esquerra i Junts, per les esmenes i transaccions que hem arribat a pactar i a incloure en aquest text definitiu. Em sap greu, perquè sí que és veritat que són unes esmenes o transaccions menors, que, de fet, als punts importants, no?, els punts, doncs, que parlen de model de país, novament no ha estat possible arribar a un consens. Però bé, la realitat és la que és. Tenim posicions oposades amb els Jocs Olímpics o l'aeroport o d'altres temes; senzillament sap greu, però sí que cal remarcar que en els altres temes ens hem entès.

Bé, ahir vam començar a parlar de la COP26 i avui els hi torno a treure el tema, vinculat amb aquesta moció. Perquè, com ahir ja vam dir, es van prendre uns acords per nosaltres totalment insuficients. I aquesta COP26 només ha servit per constatar, al nostre entendre, tres temes claus importantíssims i compartits per la majoria de països, entitats, etcètera, assistents a aquesta cimera. Primer, és un agreujament constant de la crisi climàtica, no?, vinculada evidentment al ritme de creixement de molts països i amb el conseqüent augment de les emissions que ens porten cap a un escenari de pujada mínima d'1,5 graus en qüestió de pocs anys. En segon lloc, també va quedar clara la perpetuació de les diferències entre el sud global i els països que marquen el ritme de la política internacional i que també són els màxims responsables d'aquesta emergència climàtica. I en tercer lloc, i molt greu, la incapacitat política de fer avançar la lluita contra aquesta crisi mundial amb acords vinculants per frenar-la, entre els diferents països. I és trista, aquesta situació, no?

I a Catalunya tampoc no ens n'escapem. Aquí en aquest Parlament sovint parlem de l'espoli fiscal, perquè és una realitat que vivim –perfecte. Però també cal que comencem a parlar amb nous termes, com, per exemple, l'espoli mediambiental extractivista que fem com a país a la resta del planeta. Per exemple, saben que a Catalunya consumim tots els recursos naturals que el planeta pot generar en un any, a principis del mes de juny, i que cada vegada anem avançant aquesta data? I d'això se'n diu «deute ecològic».

I saben per què aquí a Catalunya –i a d'altres països, evidentment– ens podem permetre aquest deute? Perquè ens l'estan pagant d'altres. Bàsicament, ens el paguen el vuitanta per cent de la població mundial que viu en pobresa extrema i a la misèria. Ens el paguen, també, tots aquests pobles sense estat, com el nostre; per exemple, posaré un exemple de l'agrupació de pobles indígenes, la Minga *indígena*, que veuen i viuen, dia rere dia, la destrucció del seu territori per l'extractivisme capitalista que serveix per abastir de materials països rics com el nostre.

La consellera ens deia, fa poc, que hem perdut la lluita contra el canvi climàtic. I potser sí que l'hem perduda. Si més no, les primeres lluites. Però en cap cas la final. Com a país responsable també d'aquesta crisi, entenem que encara som a temps de fer canvis, canvis importants, per mitigar i intentar revertir-la. I per això hem de tenir clar que calen canvis importants i que no podem continuar negant l'evidència, que projectes com els Jocs Olímpics, o l'aeroport, o les terminals de creuers al port, etcètera, això és negacionisme climàtic i no veure la realitat.

Per això presentem avui aquesta moció, on demanem el marc estratègic de mitigació, l'assemblea climàtica ciutadana, l'estudi científic de la petjada ecològica i climàtica de Catalunya, l'informe multidisciplinari sobre el canvi climàtic. També demanem una alta autoritat sobre seguretat climàtica, un pla de cooperació de justícia climàtica, revisar el pla d'estalvi i eficiència energètica i desplegar els impostos de la llei catalana del canvi climàtic, que encara avui estan pendants.

En fi, amb aquesta moció els presentem, ja ho veuen, un mínim de mínims, un punt de partida per posar a Catalunya la primera línia de lluita contra l'emergència climàtica.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Sílvia Paneque.

Sílvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera... Senyor Cornellà, no se li pot negar que aquesta moció és clarament de la CUP, que porta segell polític de la CUP. No només pel llenguatge, que també, sinó per dos principis ideològics que vostès van declinant en diferents documents, en diferents manifestacions, quan parlen del canvi climàtic i de la transició energètica. Per un costat, que el canvi climàtic a Catalunya s'ha d'aturar per mitjà d'un procés conservador de retrocés econòmic. I un segon, que és el combat contra el sistema: el «no a tot», o l'«així no». Amb la qual cosa, jo li preguntaria, si així no, així com? Perquè ja li dic que alguns dels seus postulats que defensa només es poden defensar amb posicions de domini econòmic i social.

Tot i així –i vostè també ho deia– en alguns punts ens hem pogut posar d'acord; com per exemple, en situar renovables en espais antropitzats, en donar suport a l'assemblea ciutadana pel clima com a òrgan de participació ciutadana, o alguns documents necessaris per a la ruta contra el canvi climàtic. En aquests punts nosaltres hi donarem suport. Ara bé, que els arbres no ens deixin veure el bosc: sobre antropitzats, en renovables, no podem ocultar la realitat ni podem portar la ciutadania a engany. Les dades pròpies de la Generalitat, a través dels diferents escenaris del Proencat, ens indiquen de manera molt clara que en espais urbans només podem aconseguir generar, com a màxim –com a màxim–, 21,3 gigawatts. Però, en canvi, vostès saben tan bé com nosaltres i els documents del Proencat així ho indiquen, en necessitem seixanta-tres, a Catalunya.

Per tant, o renovables o dependència energètica, pèrdua de milers de llocs de treball i línies de molt alta tensió. O una cosa, o l'altra. I insisteixo que els objectius fixats són el 2030; per tant, d'aquí a vuit anys, i ens quedem ja sense temps.

Sobre els documents. Miri, sobre documents, taules i comissions, jo crec que ho tenim més que definit: el marc estratègic de referència de mitigació, per actualitzar l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic, l'Escacc; presentar al Parlament el pacte nacional per a la transició energètica a Catalunya; el pla d'energia i el canvi climàtic; el programa d'infraestructures verdes. Tots aquests documents, taules, comissions, o estan pendents d'aprovar des de fa alguns anys, alguns, o estan caducats també, alguns, des de fa alguns anys. I l'hi continuo: desplegar la llei 16/2017; o el Decret 16/2019, o l'actual que està en vigor, 24/2021; o les mocions 6, 67, 103, 104, 119 i 145, de la dotzena legislatura, o la Resolució 546, també, de la legislatura dotzena, per citar-li alguns exemples de la quantitat de textos i textos que anem aprovant.

Per tant, jo crec que de papers, taules, comissions, anem tan sobrecarregats que el que ens preocupa és que no hàgim aprovat punts contradictoris o, fins i tot, entramats funcionals doblats. I tot això succeeix al costat d'una acció de govern nul·la –nul·la. Fins al moment, nul·la. Un aerogenerador en deu anys. Estem amb el noranta per cent de l'energia final fòssil, a Catalunya. Estem encallats en els 1.270 megawatts de renovables en deu anys, que haurien de ser o s'haurien de multiplicar per deu. I això no ho diem els socialistes, no ho dic jo; ho diu el propi Decret 16/2019, i la pròpia consellera, que ha admès sincerament que avui estem exactament en el mateix punt que l'any 2019.

Per tant, en aquest escenari tenim un govern que dubta entre la posició radical de la CUP, que opta per aturar tots els motors econòmics de Catalunya; o bé entendre que el canvi climàtic –així ho entenem nosaltres– exigeix canvi, exigeix transformació i més progrés verd, en lloc de menys.

I vostè citava l'aeroport. Miri, qualsevol govern seriós pensem que no es permetria ni mitja broma sobre l'aeroport, que ha de representar o representaria un dos per cent d'augment del PIB català. Només en facturació. Només en facturació directa. I la seva moció vol aturar –i ho cito textualment– «qualsevol tipus d'ampliació». Però hi ha un altre camí alternatiu, el subscrit per dues-centes entitats catalanes que demanen tot el potencial per a aquesta infraestructura i no renunciar a convertir-la en un node de progrés.

Per tant, la posició de la CUP és radical en el sentit de que vostès no opten per descarbonitzar l'economia; vostès opten per destruir l'economia. I aquí hi ha una proposta, la del PSC, que és moderada i progressista, i que té en compte el repte climàtic com a mode d'inversió, de transformació, de creació de llocs de treball i d'oportunitats, sobretot, per a les classes treballadores.

Per tant, el Govern ha de decidir quin camí ha d'escollir. El d'aquesta moció, el d'aturar els motors com l'aeroport o el port, els Pirineus, els Jocs d'hivern, o bé situar-se al costat de les solucions, que des del nostre punt de vista passen per millorar l'economia i entendre que els criteris europeus i internacionals són renovables, i sobretot fonamentats en fotovoltaiques i eòliques.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, presidenta. Diputats, consellera... Moció de la CUP sobre acció climàtica, amb catorze punts; no sé quants temes barrejats que, al final, no sé ben bé si és un objectiu pretès o una mica d'eslògan de campanya. Però estan en el seu dret.

A veure, des de Junts per Catalunya, resposta. La nostra resposta serà un sí. Un sí al pla de mitigació de l'emergència climàtica; un sí a l'assemblea climàtica ciutadana; un sí a publicar la petjada ecològica i climàtica de Catalunya; un sí a dotar de les eines necessàries al comitè d'experts per fer les tasques que la llei catalana del canvi climàtic li va assignar i que encara no s'han efectuat; un sí a un aeroport sostenible; un sí a un *hub* internacional que connecti Catalunya amb el talent d'arreu del planeta, que doni les millors oportunitats a les empreses catalanes, que obri la porta a més multinacionals per situar els seus *hubs* tecnològics a Catalunya; sí a una Catalunya que sigui una veritable societat del coneixement. *(Aplaudiments.)*

Sí..., seguim amb el sí, que em deixareu sense temps. Sí a demanar a l'Estat que inverteixi en rodalies tot allò que s'ha demanat una i una altra vegada, que no ho demanen vostès, que ho demanem des d'aquí i que ho demanem directament al Govern espanyol. I anava a dir sí a un port, perquè han posat aquí un punt que posa contra l'ampliació del port de Barcelona. Si vostès s'estan referint a la connexió amb el ferrocarril, que és un mitjà de transport sostenible i no contamina, no acabem d'entendre què buscaven en aquest punt. I, per acabar, sí a totes les mesures que garanteixin que Catalunya complirà amb les directives europees del 2030.

Mirin, si a Junts per Catalunya haguéssim de dur una samarreta en aquest faristol, en portaríem una que posés un sí. I ens agradaria fer-los venir una mica cap a casa, cap a aquest sí, perquè a mi aquestes samarretes..., que jo m'he apuntat algunes de les coses que porten aquí sempre, que sempre és «No a», «Stop», «Aturem el», «No permetrem», «Lluitarem contra». El no és immobilisme, és deixar les coses tal com estan. És seguir cremant fòssils, és no lluitar contra la crisi climàtica, és no defensar el transport col·lectiu per via marítima o aèria, és no al desenvolupament de les terres dels Pirineus. És un no a la Catalunya del 2030.

Des d'aquest Parlament, hem fet una llei contra el canvi climàtic; hem declarat l'emergència climàtica; hem fet una moratòria contra les incineradores que va per-

metre que no tirés endavant la incineradora del Berguedà, de Cercs; hem convalidat un decret d'energies renovables. Per tant, els volem al costat d'aquest sí, perquè la idea és que tot això que aprova aquest Parlament s'acabi complint. I aquí els necessitem a tots.

Bé, vostès ara venen de Glasgow i ja ho han vist. Per més que posem plaques solars a tots els terrats de Catalunya i dos molins de vent per població, no hi arribem. No arribem als objectius. Necessitem pobles i ciutats plenes de teulats solars i d'horts solars. Necessitem tants molins allà on hi hagi aire per fer possible els objectius de la llei catalana del canvi climàtic i per al pacte nacional per a la transició energètica de Catalunya, que són objectius per fer una millor vida, una vida més digna per als ciutadans d'aquest món i també per al futur dels nostres fills.

I sí, no ens enganyem, modificarem el paisatge; però modificarem el paisatge perquè hi segueixi havent paisatge. Crec que necessitem pedagogia, necessitem sensibilitat i necessitem responsabilitat de tots vostès, perquè caldrà fer veure a la ciutadania que aquest també és el seu projecte, perquè és un projecte de futur per a ells i per a tots.

Ens agradaria que ens hi sumessin, a aquest projecte, perquè creiem que, al final, anar fent pedagogia del que no es pot fer –aquí placa solar no, allà un molí tampoc– crec que no ajuda a arribar a aquests objectius del 2030.

I vaig acabant. Dues coses. Una pregunta. Vostè estava parlant de responsabilitat, de com ha anat a Glasgow, i abans –si em permet fer una mica la broma– li he preguntat com havia anat a Glasgow, perquè la majoria d'activistes hi han anat en tren, sobretot aquells que hi poden arribar, i vostè m'ha dit que hi havien anat amb un avió; amb un avió sostenible, però al final des de l'aeroport de Barcelona.

Mirin, jo vaig créixer en una Barcelona trista, gris, insegura, que probablement els hi recordarà la Barcelona que ens deixarà de llegat Ada Colau. Però aquesta Barcelona..., ens agradaria que compartissin només per un moment amb tots els barcelonins què van significar aquells Jocs Olímpics per a nosaltres. Perquè aquells Jocs Olímpics van posar Barcelona, Banyoles, la Seu d'Urgell i també el català i Catalunya al centre del món, i al final es tractava d'esport i de fer a casa nostra uns jocs que havien inventat els grecs, no nosaltres.

A veure, ja per acabar. Vostès que són assemblearis –ho dic molt ràpid–, guanyen les majories. Portin aquestes majories al territori i deixem preguntar a les terres del Pirineu si ells volen o no volen aquesta il·lusió.

Benvinguts al món del sí. Esperem.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Eugeni Villalbí. *(Remor de veus.)* Silenci, si us plau.

Eugeni Villalbí i Godes

Va, després de l'ovació, som-hi. Presidenta, consellera, diputats, diputades... Diputat Cornellà, jo li vull agrair de veritat que després de la interpellació de la setmana passada puguem discutir, o debatre, aquesta moció al Ple, perquè crec que, fruit d'altres debats que altres grups han anat plantejant a la cambra, a poc a poc el que estem aconseguint és que a la cambra parlamentària, al Parlament de Catalunya, la lluita contra el canvi climàtic, la defensa del medi ambient i de la sostenibilitat estigui agafant una centralitat que és la que li pertoca. Progressivament s'està situant al centre de la política catalana, com també ho està fent gràcies a que el Govern, quan es constitueix, crea la conselleria d'Acció Climàtica, i com també ho està fent la consellera Jordà, que, si no m'equivoco amb els dies, amb cent vuitanta dies més o menys que està al capdavant de la conselleria, s'ha posat al capdavant del timó, prement l'accelerador, amb ganes de desenvolupar tot allò que portem temps

esperant que acabi passant; en concret, amb el desplegament de la llei del canvi climàtic, que recordo que, malgrat que estem en emergència climàtica, quedava pendent de desplegar des de l'any 2017; la modificació..., ho estem veient amb modificació del decret de renovables, amb el Plater, amb la llei de transició energètica, amb la llei de biodiversitat, amb la moratòria d'incineradores, la llei de residus, el desplegament de mesures fiscals pendents a desenvolupar o l'energètica pública en són alguns exemples.

Vostès han parlat de la COP26 i seria un altre exemple de com alguns continuen amb idees d'esglésies verdes i de negacionisme climàtic. El món s'està centrant al voltant del canvi climàtic.

Abans s'esmentava, la moció són un total de catorze punts. Molt llarg, extens. Hem presentat esmenes en molts punts; vostès saben que amb una voluntat d'entesa. Hem pogut arribar a força acords –li n'agraeixo la predisposició–: el marc estratègic de mitigació del canvi climàtic, la creació i la convocatòria de l'assemblea ciutadana pel clima, l'estudi de la petjada ecològica a Catalunya o el quart informe del canvi climàtic, entre altres. I li agraeixo aquesta bona voluntat, en altres casos no ha estat possible. Quan es presenten esmenes i transaccions, a vegades ja passa.

Però hi han tres casos en els quals m'agradaria fer una esmena específica, perquè crec que no hem arribat a un acord, no perquè no hi hagi possibilitat d'acord, sinó que vostès han volgut fer una voluntat manifesta de desmarcatge polític i de posicionament de partit legítim –és totalment legítim–, però que no ens ajuda a constituir aquests consensos que creiem que estem amb la voluntat de presentar. I l'hi dic, perquè crec que les esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana i la voluntat que hem tingut ha sigut de mà estesa i de voluntat de consens.

Altres grups han decidit presentar, com el PSC, esmenes directament de supressió d'aquells punts que sabien que per a vostès eren més importants, i, en canvi, nosaltres hem intentat buscar uns consensos, que el que li vull traslladar és que és important que els construïm, perquè els de sempre no es mouran d'on han estat sempre mentre hi hagi majories que els hi reforcin els seus posicionaments. I, per tant, nosaltres hem de poder buscar els punts en comú, que, encara que ens permetin avançar poc, ens permetin construir majories alternatives.

Aquests tres punts..., eren tres, i intentaré anar ràpid perquè se m'acabarà el temps. D'una banda, el port. Hem volgut buscar quins són aquests projectes d'ampliació i no els hem trobat. Els hi presentàvem una esmena a on parlàvem d'exigir al port que, si m'ho permeten dir, d'una punyetera vegada presenti un pla calendaritzat d'electrificació dels molls i un pla de reducció d'emissions a Barcelona. Creiem que era bo per als ciutadans de Barcelona i l'àrea metropolitana, però no ha estat possible pactar-ho amb vostès.

D'altra banda, els Jocs Olímpics. Jo crec que vostès han entès..., s'han agafat l'esmena que presentàvem com una renúncia. Jo crec que en cap cas era una renúncia –cap ni una–; el que els hi plantejàvem era una esmena, en la línia del que tenim acordat en el pacte d'investidura, i el que conjuntament amb el Grup de Junts vam aprovar el 14 d'octubre a la Comissió d'Afers Institucionals, que era plantejar abans que res una consulta i després defensar cadascú el que legítimament creiem. I el seu no i el dels comuns és totalment legítim, però primer hem de fer una consulta si el que volem és donar la veu als ciutadans; si no, potser estarem decidint abans de consultar.

I el tercer punt, l'aeroport, que és l'etern debat inexistent, al meu parer, però que veig que l'anirem trobant de tant en tant. I els hi vam plantejar una esmena, que era el text que vam pactar amb una moció dels comuns, fa uns mesos, i que, de fet, ha estat el text que major consens ha aconseguit aquí al Parlament. Un text que va aconseguir 105 vots a favor de 135, i ni oferint el màxim consens ha sigut possible tampoc transaccionar res amb vostès.

Soc conscient que hi han més temes, no em queda temps. Simplement vull tancar agraïnt-li de nou el bon to, la predisposició i la voluntat d'entesa en allò a què hem pogut arribar i en allò que no, fins i tot hi ha hagut un bon diàleg. I només traslladar-li que estic segur, estic convençut que, malgrat el soroll i el context polític que avui no ha fet possible que arribem a acordar aquests punts..., estic convençut que, quan el soroll hagi passat, ens seguirem entenent i arribant, com ho hem fet sempre, a acords, perquè compartim tant el punt de sortida com una gran part del camí a recórrer i, sobretot, compartim la meta, el destí, que és la lluita contra el canvi climàtic.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat senyor Antonio Ramón López.

Antonio Ramón López Gómez

Buenas tardes, presidenta. Señores diputados, la moción que nos presenta la CUP podría ser perfectamente el guion de una mala película apocalíptica. En sus delirios comunistas, nos presentan una propuesta que es un verdadero castigo para los catalanes, aunque según cómo se mire también podría ser la película *El retorno de las brujas*, ya que ustedes se atreven a pronosticar que en 2030 –o sea, de aquí a nueve años– no habrá nieve por el cambio climático. Miren, yo, cuando leo estas cosas, no sé si reír o llorar. Lo que sí tengo seguro es que es una pena que los presupuestos de la Generalitat dependan de un grupo totalitario y que encima ahora se piensen que están en un tarot. De verdad, dejen las bolas de cristal y su discurso apocalíptico.

Seamos sinceros, a ustedes la nieve les importa un pepino, y si algo les importa es para ir a esquiar, que todos nos conocemos a la izquerdita caviar. (*Alguns aplaudiments.*) Están más pendientes de contentar a los jefes de las religiones feministas y «ecolojetas» que de ayudar a las familias que peor lo están pasando y realmente lo necesitan. Proponen unas medidas dirigidas a empobrecer nuestra economía al alejar cualquier tipo de inversión significativa para Cataluña; encima pretenden asfixiarnos por la vía de más impuestos climáticos, como si no tuviésemos suficiente con el impuesto sobre el CO₂, entre otros. Por cierto, España solo es responsable del veintisiete por ciento de las emisiones de todo el planeta. Si el porcentaje de España es mínimo, no le quiero ni contar lo que supone el porcentaje de Cataluña.

Pero ustedes siguen con sus delirios apocalípticos que solo pretenden arruinarlos, destruyendo industrias y acabando con miles de empleos. En definitiva, su conocida filosofía del decrecimiento y sus propuestas pretenden imponer una transformación del modelo económico, social y familiar que lleva al empobrecimiento de las clases medias y trabajadoras para disminuir su poder adquisitivo, su calidad de vida, y de esa manera sean más dominables ante las élites globalistas que financian sus tinglados.

Las soluciones que proponen pasan por la creación de más superestructuras inútiles –dicho de otra manera, más chiringuitos–, como la creación de una alta autoridad sobre el clima para ver cuánto contamina o deja de contaminar Cataluña. Igual es que no tenemos ningún chiringuito sobre el cambio climático, pero si no recuerdo mal hay unos cuantos, como, por ejemplo, la Oficina Catalana del Cambio Climático, la Comisión Interdepartamental del Cambio Climático, el Comitè d'Experts sobre el Canvi Climàtic y la Taula Social del Canvi Climàtic.

Ustedes, los de la CUP, son los señores del no: no a la ampliación del aeropuerto, no a los Juegos Olímpicos de invierno, no a la ampliación del puerto... En definitiva, no a la riqueza y la prosperidad de los catalanes. Miren, se lo diré en cuatro palabras: CUP igual a ruina.

Obviamente, VOX votará en contra de esta moción. Solo analizaremos propuestas relacionadas con ayudar de verdad a nuestros agricultores, ganaderos o a la Cataluña vaciada que tanta inversión necesita. Son ustedes un lastre para los catalanes. Con nosotros no cuenten. Siempre nos tendrán enfrente de sus políticas para hundir Cataluña. Y, como siempre, les recuerdo: tengan por seguro que más pronto que tarde lo conseguiremos y recuperaremos para Cataluña el gran proyecto nacional que es España.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, la veritat és que escoltant els discursos..., ja inclús no menciona l'últim per no fer paral·lismes, però els discursos de Junts per Catalunya, del PSC, i dels que seguiran després, de Ciutadans i del PP, hi ha com un mantra segons el qual l'ecologisme..., la intervenció social el que genera és pobresa. Seria graciós si no fos contraintuïtiu, perquè en realitat el que estan dient vostès és profundament fonamentalista.

Portem deu anys desregulant l'economia, deu anys retallant impostos a qui més té, i portem deu anys incrementant la pobresa, incrementant les desigualtats a casa nostra. I és profundament fonamentalista seguir venint avui aquí a exigir que es segueixi posant en el centre els aeroports, construir Las Vegas a Catalunya... Però algú, de veritat, amb cinc dits de front, considera que construir una parafernàlia com la ciutat de Las Vegas a Catalunya és un projecte seriós i de futur? De futur per a vostès, que no estaran allà servint copes i que no estaran allà fent les tasques que fan les «kellys» en aquest país, que fan els cambrers i les cambreres de pis; de futur per a qui vengui els terrenys, per a qui cobri el tres per cent de comissions, com ho heu fet tota la vida. Però, per a la resta del país, això no és futur.

Ara els Jocs Olímpics d'hivern són el futur. I el *pufo* dels Jocs Olímpics del Mediterrani, aquest qui el paga? Com és que ara no hi ha grans discursos sobre els Jocs Olímpics del Mediterrani? Perquè van ser un *pufo*, i ho sabeu tots –i ho sabeu tots. Mira si ho sabeu, que heu perdut fins i tot l'alcaldia de Tarragona. Mira si ho sabeu –mira si ho sabeu. I el problema és aquest.

Fa poc s'ha celebrat la cimera de Glasgow. I on estem? En el compromís de reduir un quaranta-cinc per cent les emissions el 2030 i de tenir un balanç net d'emissions el 2050. Per què? Per no incrementar més d'un grau i mig l'increment de temperatura abans de que s'acabi el segle, que és un compromís molt precari, però que es segueix mantenint a les cimeres climàtiques.

I on estem? En que ja han augmentat 1,2 graus la temperatura mitjana del planeta i que si seguim així augmentarà entre dos graus i mig - 2,7, i quatre graus i mig en el pitjor escenari que ha plantejat l'IPCC.

Hi ha un discurs que és molt autocomplaent, que és dir: «La COP26 no funciona perquè els grans líders mundials no tenen cap tipus de compromís en el futur del planeta.» I és veritat, hi estem tots d'acord. Però, i els petits líders regionals com la Generalitat de Catalunya, quin compromís tenen amb el planeta? Perquè Catalunya està com està en els seus compromisos amb el canvi climàtic: no estem ni al deu per cent d'energies renovables; hem perdut el vint-i-cinc per cent de la biodiversitat des de l'any 2000 fins avui; hem augmentat un tretze per cent les emissions respecte al 1990; en matèria de residus, el reciclatge està estancat, la reutilització no només no està estancada, sinó que cada cop reutilitzem menys i utilitzem més envasos d'un sol ús. No hi ha cap pla de reducció de residus en origen mínimament ambiciós i, per tant, el problema dels residus segueix sent cada any més gran.

I podríem seguir amb tots i cadascun dels reptes que tenim per afrontar com a Catalunya per estar a l'altura dels compromisos que exigim en matèria de canvi climàtic. Estem amb tots igual o pitjor del que estàvem fa deu anys, igual o pitjor del que estàvem quan aquest tema no estava sobre la taula. I, per tant, crec que sí que podem parlar de deu anys perduts, però crec que també hem de parlar de com hem d'accelerar el pas en la lluita contra el canvi climàtic per no perdre els propers deu i per recuperar tots els anys perduts.

I, per tant, toca accelerar. I és evident que toca accelerar en el desplegament de les energies renovables a Catalunya, en el desplegament de la llei de canvi climàtic. Cal seguir desplegant fiscalitat verda per ser capaços d'aplicar no només el principi de qui contamina paga, de mobilitzar recursos per mitigar els efectes del canvi climàtic en el nostre país per forçar procediments i per concertar procediments de reindustrialització a casa nostra, de reindustrialització verda, d'alternatives en energies renovables també en el món de la indústria. I sobretot per repensar el futur de Catalunya.

Avui he fet roda de premsa a l'Hospitalet de Llobregat, perquè la justícia ha tomat el PDU de Gran Via. I quin és el problema? Que a la llei d'acompanyament de pressupostos hi ha un Govern que diu: «Bé, si perdem això als tribunals, arrabassem la competència als ajuntaments i a l'àrea metropolitana i ho fem per la porta del darrere.»

Senyora consellera, l'hi vaig dir una vegada: pot tenir Esquerra Republicana la conselleria d'Acció Climàtica, però si segueix permetent que la «sociovergència» li construeixi el país per la porta del darrere, no només no avançarem, sinó que seguirem retrocedint.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Consejera, diputados, diputadas, esta moción sobre transición energética y sobre cambio climático nos permite, pues, de nuevo, volver a dejar claro en esta tribuna cuál es la posición del Grupo Parlamentario de Ciudadanos sobre esta cuestión. Y nos permite también recordar —que no está mal recordarlo de vez en cuando— que a este Govern le encanta llenarse la boca con las palabras «acción climática», palabras bonitas, «lucha contra el cambio climático», con tener la primera ley, con ser los primeros en declarar la emergencia, pero luego, en el fondo, no tiene ningún plan.

Y aquí ya hemos visto que hay algunos que están en el sí, otros que están en el no, pero los queremos traer al sí, otros que no sabemos muy bien dónde están sobre algunas cuestiones, y el resumen es que, entre unos y otros, pues, la realidad —y en eso yo creo que estamos absolutamente todos de acuerdo— es que no se avanza.

Bien, en cuanto a nuestra posición, en Ciudadanos lo hemos dicho muchas veces, tenemos como uno de nuestros objetivos principales, uno de nuestros objetivos esenciales, avanzar hacia una sociedad en la que todos nosotros, cada uno de nosotros, podamos desarrollar nuestro proyecto de vida de la forma que cada uno elijamos, de la forma en la que cada uno nos dé la gana, de la forma en la que cada uno queramos. Y en nuestros principios está también que podamos hacerlo con igualdad de oportunidades, que podamos hacerlo en las mismas condiciones, con la única limitación de no condicionar o no interferir en las libertades de los demás de una forma injustificable.

Ese principio, que está en nuestro ADN, que lo llevamos a rajatabla, tiene también una proyección intergeneracional con las generaciones futuras. Esa proyección

intergeneracional exige que en nuestras actuaciones, que en nuestra forma de actuar respetemos también esa necesidad de que las generaciones futuras tengan igualdad de oportunidades en cuanto a nuestro entorno, en cuanto a nuestros recursos naturales, en cuanto a nuestro medio ambiente, en cuanto al clima.

De esa forma, no hace falta que les diga que la preservación del medio ambiente, que la lucha contra el cambio climático, pues, desde luego es algo que en nuestro partido es primordial y es fundamental para nosotros. Por eso votaremos favorablemente a los poquitos puntos que se pueden salvar en esta moción y que hablan de esa lucha, de esa necesidad, de esa lucha contra el cambio climático y del aprovechamiento de los recursos de una forma más sostenible.

Ahora bien, la posición del grupo proponente no es tanto la de avanzar hacia modelos energéticos más sostenibles, como sencillamente la de no avanzar; como sencillamente la de no avanzar hacia nada, o más bien incluso yo diría como retroceder. Es una opción como cualquier otra, yo no digo que no, y al menos a ustedes se les puede reconocer que lo dicen abiertamente. Aquí en el hemiciclo tenemos otros grupos que no sabemos muchas veces dónde están.

Les leo algunas de cuáles son sus propuestas progresistas para avanzar hacia una sociedad más sostenible: desistir de cualquier ampliación del aeropuerto del Prat –ahora con la excusa de las emisiones, antes era con la excusa de la Ricarda–; retirar el proyecto de la ampliación del puerto –por lo mismo, ahora es con la excusa de las emisiones, otras veces es con la excusa de los turistas–; renunciar a la candidatura olímpica de Barcelona-Pirineus 2030 –ahora ya no se sabe ni con qué excusa, con la nieve, ponen ahora–, o crear impuestos. Esas son las únicas alternativas de progreso que tienen.

Decía el compañero Ferro que aquí muchos de nosotros –y hablaba ya de las intervenciones que vendrán después– decimos o asociamos que el ecologismo genera pobreza. Pues, nada... Sí, sí, me está escuchando. Pues nada más lejos de la realidad. Señores, yo creo que los países que son líderes en energías renovables, yo creo que los países que tienen las tecnologías más avanzadas, las más eficientes, son precisamente, hoy en día, pues países que son líderes también en desarrollo en general. Y por eso yo les digo que las propuestas de lucha contra el cambio climático no pueden ser desistir de cualquier actuación, no pueden ser pararlo todo, no pueden ser llevarnos al pasado, sino todo lo contrario. Tiene que ser desbloquear la implantación de energías renovables en Cataluña; tiene que ser invertir en innovación para tener fuentes de energía más limpias, como podría ser el hidrógeno; tiene que ser que, en vez de plantarle la guerra al sector del automóvil, pues, generemos aquellos incentivos para que la industria del automóvil que tenemos en nuestra región pueda desarrollar tecnologías más limpias. Y tiene que ser..., y esto sí que lo tiene que enmarcar todo y no habrá región en el mundo que pueda avanzar en innovación, en inversiones de transformación, que no cuente con seguridad jurídica.

En resumen, para cumplir con nuestro compromiso como región en la lucha contra el cambio climático, este Govern tendría que trabajar justo por lo contrario a lo que esta moción propone.

Gracias.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tots. Jo la veritat és que és llegir la moció i pensar que hem de tornar a les caveres. És que vostès ens proposen renunciar a tot. Hem de renunciar a l'aeroport, hem de renunciar al port, hem de renunciar als Jocs Olímpics, i no ens han posat que hem de renunciar als mòbils, a les *tablets* i als ordinadors, perquè, clar, seria una mica estrany veient-los aquí a tots utilitzant objectes contaminants, no?

Sembla que vulguin renunciar al progrés econòmic i social. I jo crec que ens equivoquem. No hem de decreïxer, el que hem de fer és créixer bé, créixer millor. Si decreïxem no generarem els recursos necessaris per finançar els canvis necessaris, que és cert que són necessaris.

Jo no sé si vostès han quantificat tot això que demanen aquí: demanen més organismes; demanen més informes externs... Suposo que per això també demanen més impostos, per poder finançar tot això. I, no ho sé, deuen pensar que el Govern i la conselleria en qüestió són uns inútils integrals, perquè, clar, tot s'externalitza, tots els estudis s'han de fer fora, tot s'ha de contractar fora.

Jo crec que anem molt, molt equivocats. No enfrontem protecció del medi ambient amb progrés i creixement, perquè és que, si no, de debò que ens equivocarem.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Bé, amb dos minuts poca cosa, però ho intentaré. Mirin, com a comunista evidentment assumeixo cada dia moltíssimes contradiccions, perquè vivim en un sistema capitalista, que no és el meu, i vivim en un estat espanyol que tampoc no és el meu.

I espero que vostès, de Junts, també comparteixin amb mi que viuen amb contradiccions. Diuen que són independentistes i estan aquí en un parlament autonòmic i volent aprovar un pressupost autonòmic. Per tant, no ens acusin de... Nosaltres assumim totalment les contradiccions que tenim, només faltaria.

Però bé, si vostès només es volen posar, doncs, amb el tema de l'avió, que és un exemple ben «tonto»..., i evidentment que n'assumim la contradicció, com n'assumeixo, per desgràcia, centenars cada dia. Assumeixin també el que els hi dic a vostès i no vagin tant a pidolar a Madrid o a governar amb el PSC a la diputació, que hi han moltes alternatives. Assumeixin, doncs, també aquestes contradiccions.

I nosaltres no, no considerem que la Terra sigui plana ni infinita. No –no, no–, no som terraplanistes. Nosaltres, com espero que la majoria de partits que estan aquí, sabem que la Terra és rodona i finita, i que això no pot continuar així de cap manera. I que «créixer bé»... Què vol dir créixer bé? Créixer bé vol dir continuar consumint, vol dir continuar destruint com fa molts anys que ho estem fent. I això és evident que s'acabarà tard o d'hora, i no perquè ho digui la CUP, perquè siguem, sí, comunistes, que no passa re, sinó perquè és una realitat, perquè tot és finit. Nosaltres volem decreïxer, evidentment, de tot allò que destrueix, que és molt, com aquests projectes que ens presenten, i de tot allò que genera precarietat, que també representen aquests projectes, doncs, que ens posen sobre la taula, no?, com Las Vegas a Catalunya, un projecte gens arrelat al territori i que evidentment no volem.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el vint-i-tresè punt de l'ordre del dia.

Passem, doncs, al vint-i-dosè punt... *(Eva Parera i Escrichs demana per parlar.)* Sí, senyora Parera?

Eva Parera i Escrichs

Per demanar votació separada...

La presidenta

Sí.

Eva Parera i Escrichs

...del punt 1, i després els punts 12 i 14, que podrien anar junts.

La presidenta

D'acord. Perfecte.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'accés als serveis a la Catalunya poc poblada

302-00055/13

Passem al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'accés als serveis a la Catalunya poc poblada; presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bé, presentem amb aquesta moció una sèrie de propostes, de mesures concretes, per fer front a les desigualtats territorials que són manifestes entre la Catalunya metropolitana, densament poblada, i la Catalunya rural, és a dir, aquella Catalunya amb baixa densitat de població, aquella Catalunya que s'està buidant, aquella Catalunya que és fortament envellida i que a la vegada presenta una forta infradotació d'infraestructures i de serveis, i que justament per això és també la Catalunya amb menors nivells de productivitat i amb menors nivells de renda familiar disponible.

Enfront d'aquesta realitat, nosaltres hi contraposem el concepte d'equitat territorial, és a dir, que, visquis on visquis del país, puguis tenir accés als mateixos nivells de renda i als mateixos nivells de serveis. És per això que volem que en aquesta legislatura aprovem en aquesta cambra una llei d'equitat territorial que faci tres coses: la primera, garantir l'equitat territorial com un dret; la segona, que ens doti d'instruments de planificació territorial per garantir aquest dret des de la Generalitat de Catalunya, i la tercera, que creï un fons per finançar projectes d'intervenció integral per al desenvolupament territorial de les àrees rurals vulnerables.

I és en aquesta línia que va el primer punt de la nostra moció, a través del qual, doncs, el que plantejem és que el Govern tingui eines per planificar territorialment les inversions i les mesures que hauran de dur a terme els diferents departaments de la Generalitat de forma transversal per avançar cap a aquesta equitat territorial.

En la moció plantejem, però, també tota una sèrie de propostes, de mesures, adreçades a afrontar els dèficits que té avui la Catalunya poc poblada pel que fa a diferents serveis.

En primer lloc, proposem habilitar l'Institut Català de Finances com una banca pública comercial, que, entre d'altres coses, garanteixi la prestació de serveis bancaris de forma estable als petits municipis. Publicava *El 9 Nou*, l'altre dia, que a les comarques d'Osona i el Ripollès en els darrers vint anys s'ha reduït en més de la meitat el nombre d'oficines bancàries. Així, per exemple, Alpens, Gombrèn, Lluçà, Molló, Oristà, Perafita o Santa Maria de Besora són municipis que avui ja no tenen oficina bancària i n'havien tingut. Però és que a ciutats com Manlleu s'ha passat de setze oficines l'any 2001 a només quatre oficines l'any 2021.

Similar és la situació de les farmàcies. I aquí proposem també mesures, incentius per a l'establiment de farmàcies a les àrees rurals i poc poblades del país: la creació d'un fons de compensació específic, la remuneració de les guàrdies, la reduïda de la càrrega fiscal, ajuts per al pagament de lloguers o l'avançament de les ajudes en serien alguns exemples.

Proposem també mesures en l'àmbit de la salut, que és essencial: reobrir els consultoris que s'han tancat durant la pandèmia, recuperar les especialitats i garantir

una assistència presencial adequada de metgesses i infermeres. També millores laborals per al personal sanitari, adreçades a atreure talent en aquestes àrees, o garantir un servei d'ambulàncies vint-i-quatre hores i un servei de transport sanitari a la demanda per a professionals i per a pacients.

En l'àmbit de la cultura, també plantejem una sèrie de mesures per fer factible la cultura, l'accés a la cultura a tot el país: des de biblioteques fins a cinemes i el foment de les arts escèniques.

I, finalment, en l'actual context postpandèmic i d'emergència climàtica, nosaltres creiem que Catalunya necessita un pacte nacional per a la mobilitat sostenible. Hem d'avançar cap a un país en el qual ens moguem menys i que a la vegada tinguem garantit el dret a l'accés al transport públic arreu. Per això cal una veritable revolució en el model de transport, per fer de Catalunya un veritable país de trens. I això vol dir invertir en ferrocarril fora de l'àrea metropolitana de Barcelona. El tren-tram del Bages, del Camp de Tarragona o de la Costa Brava serien alguns exemples en aquesta direcció. Però és obvi que el ferrocarril no arribarà a tot arreu. I, per tant, el que cal és garantir l'accés al transport públic des de tots els municipis. Per això és essencial redissenar el sistema d'autobusos que tenim avui mateix a casa nostra i impulsar nous sistemes, com el transport a la demanda.

I acabo. Per moure'ns menys i al mateix temps repoblar el territori i arrelar, hi ha una qüestió que és primordial avui en dia, que és el foment del teletreball, i això vol dir fer arribar la fibra òptica, garantir la telefonia mòbil arreu i una regulació favorable per a aquest teletreball.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat senyor Pau Juvillà.

Pau Juvillà Ballester

Bé; companys i companyes dels comuns, donarem suport a la immensa majoria del que proposeu en la vostra moció. Entenem que les mesures que proposeu són pilars bàsics per tenir una vida digna en qualsevol lloc i perquè hi ha hagut un buidament sistemàtic de la possibilitat de supervivència als pobles per convertir-los en espais funcionals per a la vida urbana. Defensem uns Països Catalans cohesionats, amb equilibri territorial, que qualsevol persona que visqui a qualsevol racó del Pirineu o de les Terres de l'Ebre tingui els mateixos serveis i drets que qualsevol que habiti en l'àrea metropolitana. I aquesta moció entenem que va en aquest sentit.

Uns punts –cal dir-ho també– que venen recollits en l'agenda rural, una part d'aquests punts venen recollits en l'agenda rural de Catalunya, que és un procés participat, construït de baix cap dalt, que nosaltres veiem molt positivament.

Per tant, és per aquest motiu que només ens abstindrem en un punt, que és el punt on parla del pla d'equitat territorial per al desenvolupament de les àrees rurals, perquè ja tenim aquesta agenda rural en tràmit i aquesta recull una part de la diagnosi de la part propositiva.

I una petita puntualització –petita, no hem dit res ni en farem esmena–: estem d'acord amb el que proposeu, però –en el tema del punt 9, eh?– no creiem que faci falta crear espais físics de biblioteca a cada poble si no tenim dinamitzadores per a aquest. Segurament nosaltres apostem més perquè hi hagin biblioteques..., les biblioteques comarcals es descentralitzin, dotant-les de personal que pugui fer itinerància pels pobles fomentant la lectura amb «L'hora del conte», clubs de lectura, o especialitzant catàlegs amb aportacions d'usuaris i usuàries.

Dit això, nosaltres vam plantejar dos esmenes que consideràvem imprescindibles per evitar aquest despoblament. Una de les quals s'ha incorporat i us ho agraïm; és l'esmena del punt 14, que diu: «Rebutjar la candidatura dels Jocs Olímpics del

Pirineu que suposa aprofundir en el monocultiu turístic i la precarietat laboral i per la seva inviabilitat en un context de crisi climàtica.» (*Alguns aplaudiments.*) Agraïts, doncs, que facin aquest canvi. Vostès, al juliol, es van abstenir en una part d'aquesta moció que parlava precisament d'això; ara s'hi incorporen. Nosaltres estem molt contents i compartim aquesta voluntat de que no es facin aquests jocs, perquè entenem que és un despropòsit que aquesta candidatura, inserida en el fenomen global que és el capitalisme extractivista, forma part d'aquest capitalisme extractivista que causa també aquest despoblament; d'aquest acaparament de terres, d'aquests megaparcs eòlics, d'aquestes moltes formes que estan fent un capitalisme extractivista.

Uns jocs olímpics que aprofundeixen en el monocultiu del turisme, que genera estacionalitat i precarietat. Un monocultiu que fa, per exemple, que la Vall d'Aran tingui, segons una publicació que ha editat *La directa* –molt interessant, senyor López, l'hi recomano ara, perquè parla precisament d'això que deia vostè, de dades sobre el canvi climàtic que crec que són interessants que llegeixi, estudis científics–, doncs que parla, per exemple, que el setanta-nou per cent del PIB de la Vall d'Aran depèn del sector terciari. I d'aquest setanta-nou per cent, un vint-i-quatre per cent depèn directament de l'hostaleria. O que, per exemple, a l'Urgell, un setanta-set per cent del PIB depèn del sector terciari i un dotze per cent directament de l'hostaleria.

Per tant, això genera estacionalitat i genera precarietat. Una precarietat que té incidència directa sobre aquest despoblament i fa, com deia fa pocs dies el regidor de la CUP de la Seu d'Urgell, Bernat Lavaquiol, que quan la gent jove del Pirineu acaba l'ESO o el Batxillerat, si vol continuar estudiant fora de casa ha de baixar a Lleida o a Barcelona. I fa que, un cop acabats els estudis, sigui difícil tornar al Pirineu a desenvolupar el seu projecte perquè la majoria de feines són temporals i precàries, lligades al sector de l'hostaleria. La precarietat laboral del sector turístic, la manca de serveis bàsics i l'augment del preu de la vida, principalment de l'habitatge, que generen, com diu ell, un còctel perfecte perquè siguin moltes les joves que emprenen un camí sense retorn a la ciutat.

La defensa d'un territori equilibrat, amb igualtat de condicions per a totes i tots, és també la lluita contra aquests Jocs Olímpics, construïts en un moment d'emergència climàtica. No llegiré l'estudi de la Universitat de Grenoble, que parla d'aquest augment de la temperatura i de la inviabilitat de les estacions d'esquí, però és interessant llegir-lo per veure que, evidentment, aquests Jocs Olímpics són inviables en un context d'emergència climàtica, que es volen celebrar en un entorn rural envellit i abandonat, i que són uns jocs que reforçaran el Pirineu com un parc temàtic de l'àrea metropolitana i que tensaran més el model socioeconòmic cap a un monocultiu turístic que empeny el jovent cap a un èxode rural.

Finalment, vam proposar-los una darrera esmena que no s'ha acceptat –amb la primera ja estem contents–, però sí que la voldria llegir. És la de «deslocalitzar els equipaments de la Generalitat de Catalunya, tot garantint-ne la seva distribució territorial. La Generalitat» –vam afegir també– «iniciarà accions determinades per tancar definitivament l'Acadèmia General de Suboficiales de Talarn i posar-hi en el seu lloc un equipament cultural i educatiu». Perquè rehabilitar és també crear alternatives, com albergar la universitat dels Pirineus, una eina bàsica per teixir la unitat territorial d'aquest territori amb un equipament que no hauria de ser de cap manera per a usos militars. Però, bé, nosaltres, ja ho saben, som tossuts i tossuts, i tornarem i traurem l'Acadèmia General Bàsica de Suboficiales de Talarn.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera... Hem debatut i, de ben segur, seguirem debatent sobre la cohesió territorial, sobre la pèrdua de població d'alguns entorns i sobre la sobrepoblació o el guany de població en d'altres comarques de manera desordenada i que fa que els serveis públics estiguin totalment col·lapsats.

A Catalunya, ho hem dit, tenim deu comarques que perden població, i en les que no en perden trobem realitats molt diferents entre les capitals de la comarca, les poblacions més grans, i els pobles més petits. Segur que convindríem que hem arribat fins aquí per diferents factors, començant per l'abandonament de les explotacions agràries, per la impossibilitat de guanyar-se la vida dignament amb una renda agrària suficient, però també per la dificultat d'accés a determinats serveis bàsics, essencials o no, de les persones que viuen en l'entorn rural i que acaben buscant entorns o que aquest accés sigui més fàcil.

La realitat present és preocupant, però ho és molt més el futur que alguns experts apunten. Per exemple, l'estudi que de vegades ja hem anomenat dels professors Al·domà i Mòdol, que apunta que dos-cents municipis de Catalunya estan en risc de desaparèixer. Davant d'això és, sens dubte, necessari que tots prenguem consciència i sobretot que actuem els qui tenim la responsabilitat de fer-ho. Això és el que ens demanen els moviments que s'han autoorganitzat. Alguns, de fet, han portat a terme un treball per delegació del mateix departament del Govern de la Generalitat, que és el cas d'Arca, per exemple, que està fent tot el treball de l'agenda rural. Però també altres iniciatives, com les eines de repoblament rural.

En qualsevol cas, uns i altres ens diuen que el diagnòstic ja està fet. Podríem dir que estem hiperdiagnosticats. És el moment, doncs, de passar de les paraules als fets. El nostre grup ho ha dit diverses vegades: a Catalunya anem tard i, a més a més, aprovem lleis, però no tirem endavant mesures concretes per afrontar la cohesió territorial. I, per cert, per fer-ho calen recursos i no hem sabut veure, en aquest projecte de pressupostos, els recursos necessaris per tirar endavant aquestes polítiques de cohesió territorial necessàries, com sí que ho han fet altres comunitats.

En qualsevol cas, centrant-nos en la moció que ens presenta el grup dels comuns, entenem que va en la línia del que dèiem, de propostes concretes sobre diferents àmbits que tenen una incidència important en l'àmbit rural. Ja els avancem que recol·litzarem bona part de la moció; hi ha algun punt que no el podem votar a favor. I hem presentat esmenes, doncs, sobretot, en l'àmbit cultural i també fent-ne una lectura de tots els punts en clau de gènere. Agrair-li al diputat Parés la predisposició per poder-ne parlar i per poder arribar a acords.

Al primer punt, vostès parlen de desenvolupar un pla d'equitat territorial per al desenvolupament de les àrees rurals, que ha de partir dels treballs de l'agenda rural i que tindrà caràcter de pla territorial sectorial. Si els som sincers, no estem segurs que aquest sigui el millor format pel que implica de temps d'elaboració, però sí que és cert que, mentre s'elabora aquest pla, es poden anar desenvolupant accions com les que més endavant vostès en la moció exposen i, per tant, actuar en allò que la majoria estem d'acord, que hi ha un ampli consens.

No podem votar a favor, en canvi, del segon punt. No som partidaris de convertir en una banca pública l'ICF. I, de fet, aquest servei necessari que vostès apunten –i és cert, eh?–, de pèrdua, doncs, de serveis bancaris en els municipis més petits, entenem que ja hi ha una part d'aquest servei que s'ha assumit per part de Correus.

Sí que estem a favor de tots els punts que fan referència a la salut; de fet, el nostre grup ja ho ha posat de manifest en diverses ocasions. I respecte a aquelles mesures de caire cultural, els hem proposat esmenes que creiem que milloren i completen el text. I en el punt desè hem pogut arribar a una transacció.

També recol·litzarem la iniciativa de transport a demanda. Creiem que la millora de la mobilitat és la gran assignatura pendent del nostre país, i en especial de les zones rurals, i que té una incidència molt gran a l'hora d'accedir a serveis públics essen-

cials. I evidentment, també, la imprescindible connexió de la fibra òptica, perquè, sense aquesta connexió, viure i treballar a les zones rurals al segle XXI és complicat, per no dir impossible.

I, per últim, votarem en contra del punt que han incorporat per l'esmena de la CUP sobre rebutjar la candidatura dels Jocs Olímpics d'hivern, que creiem que són una oportunitat per al Pirineu. Nosaltres creiem que són una oportunitat per al Pirineu.

I aquí volia fer referència al senyor Ferro, que abans ha tingut per bé parlar de Tarragona. Més que res, per explicar-li que qui va guanyar les eleccions municipals de Tarragona van ser els socialistes, eh?, i que jo ja entenc que el seu grup, doncs, no l'hagi pogut informar, perquè amb el desori que han tingut, amb trànsfugues inclosos, és bastant complicat. (*Remor de veus i aplaudiments.*) En tot cas, moltes gràcies, seguirem treballant per les zones rurals.

Gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada senyora Isabel Lázaro.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, presidenta. Diputados, *consellera*, buenas tardes a todos. El Grupo Parlamentario En Comú Podem presenta una moción que insta al Govern de la Generalitat a llevar a cabo trece propuestas y acciones consistentes en prestar servicios básicos de los que carece el mundo rural, la Cataluña despoblada. Para nuestro grupo parlamentario, para VOX, el mundo rural es absolutamente primordial. Aprovecho para mostrar nuestro respeto y admiración a todos los catalanes que, a pesar de las dificultades y el abandono que sufren, siguen cultivando la tierra, cuidando el ganado, pescando, perseverando y luchando para que todos tengamos productos en los mercados. (*Aplaudiments.*) Por supuesto que apoyaremos cualquier medida que sirva para mejorar la vida de nuestros compatriotas del mundo rural, que sufren un déficit histórico en cuanto a inversiones, infraestructuras y servicios.

El éxodo del mundo rural está siendo especialmente agonizante en la última década. En Cataluña existen 336 micropueblos que representan un treinta y cinco por ciento del territorio y un treinta y cinco por ciento de los municipios, pero en el que solo vive un dos por ciento de la población. Estamos ante un riesgo de despoblación que requiere profundos cambios sociales y económicos. El mundo rural está agonizando. Y está agonizando por esas políticas que se han llevado a cabo durante décadas en las que se ha gobernado poniendo al campo palos y más palos.

Los hombres y mujeres del campo están pidiendo dignidad; dignidad que les ha sido arrebatada gracias a la burocracia europea transformada en fórmulas legislativas que han asfixiado a los habitantes rurales obligándoles a vender en ocasiones por debajo del coste de producción. Para VOX, los usos tradicionales del mundo rural garantizan el relevo generacional y fijan las poblaciones en nuestro campo, algo que las políticas autonómicas se están cargando –sí, las políticas autonómicas–: suprimiendo escuelas, eliminado médicos y otros servicios esenciales, dejando a las pequeñas poblaciones y los medios rurales sin asistencia. Ustedes han puesto de moda la Cataluña despoblada, vaciada por ustedes, por los ganaderos de salón, esos que pasean por los despachos con sus zapatos brillantes, pero que no saben distinguir entre una perdiz y una torcaz. Ustedes y los ecologistas urbanitos son los responsables de la despoblación de nuestros pueblos.

Centrándonos en la moción que nos ocupa: señor Parés, nos presentan trece propuestas que *a priori* son asumibles y coherentes, teniendo en cuenta que, como ya he manifestado, para VOX el mundo rural es una de nuestras prioridades. A pesar de ello, nos vemos obligados a votar en contra algunos de los puntos con cierto tufillo a comunismo y otros porque hablan de un país que no existe. Y como ya dije en este

misma a tril en mi última intervención, nosotros llamamos a las cosas por su nombre. No aceptaremos el término «país» para referirse a una región, a una comunidad autónoma de un gran país que se llama España. (*Aplaudiments.*)

En cambio, estaremos de acuerdo y apoyaremos todo aquello que sea bueno para Cataluña y los catalanes, máxime cuando se encuentran en situación vulnerable, injusta y en condiciones de desigualdad, como es el caso del mundo rural. Para VOX, lo importante son las personas, las familias y el progreso, y por esos motivos solicitaremos el voto por separado.

Como me queda un poquito de tiempo, señora *consellera*, quiero matizar que lo que he dicho no son palabras vacías; lo que está vacía es la Cataluña..., nuestros pueblos, treinta y cinco por ciento de nuestros pueblos. Pero los presupuestos del Govern castigan de nuevo a la Cataluña despoblada. Los detalles se tratarán en comisiones y en próximos plenos, pero el gasto baja un ochenta y cinco por ciento en algunas comarcas de Lleida y de Tarragona. Como ayer le recordó la diputada señora Ibarra: señora Jordà, el sur también existe.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu.

Anna Feliu Moragues

Molt bé; gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputats, diputades... Gràcies, diputat Parés, per haver posat sobre la taula la manca d'accés a diversos serveis que hauria de tenir tothom a l'abast. Ho conec prou bé; soc de l'Albi, municipi de les Garrigues, d'on tinc l'honor també de ser-ne l'alcalde. El despoblament, de manera silenciosa, resta habitants als nostres pobles, on es mor més gent que no pas en neix i d'on en marxen més que no pas en venen. I el que passa a les Garrigues és extrapolable també a d'altres comarques i territoris d'Europa.

Els governs han d'afrontar el despoblament com una prioritat. Altrament, tindrem un país territorialment desequilibrat, socialment injust, amb dèficits severs i amb desigualtat de drets. Cal saber i reconèixer que els que hi vivim cuidem el país, el seu paisatge i hàbitats, cultivem els camps i generem aliments. En definitiva, mantenim viu més del seixanta per cent del territori català.

La preocupació hi és arreu. El Comitè de les Regions de la Unió Europea ha elaborat un pla d'acció rural; el Govern de Catalunya, a través de l'agenda rural, també ha posat fil a l'agulla per afrontar els grans reptes conseqüència de la globalització, la urbanització i l'envelliment, i els alcaldes i alcaldesses trebalem cada dia amb iniciatives que permetin revertir la situació. A aquestes grans tendències s'hi sumen factors que també tenen una incidència directa, com ara la deficiència en infraestructures viàries i digitals, la menor creació de llocs de treball o l'accés limitat a serveis.

I cal corregir-ho amb urgència, amb polítiques públiques que s'hi adrecin tot posant l'agenda rural al centre de l'acció de govern, amb mesures de discriminació positiva dirigides a millorar els serveis i facilitar el repoblament. La moció n'anomena unes quantes. Revertir el tancament de sucursals bancàries, ja sigui amb acords amb les entitats o a través de l'Institut Català de Finances, si s'aconsegueix que pugui esdevenir una banca pròpiament pública, que és la voluntat del Govern; però que amb la voluntat del Govern no n'hi ha prou, perquè el que fa falta és precisament l'autorització del banc espanyol i també del Govern espanyol, i precisament la diputada socialista també ha dit que això ells no hi donaven suport. Oferir també mesures atractives per al personal sanitari que motivin anar a treballar en zones rurals. Continuar millorant el transport públic, amb el transport a demanda. O garantir la connectivitat digital a tot el territori amb fibra òptica.

Però, bé, no sé si saben que a hores d'ara totes les capitals de comarca de Catalunya estan ja connectades a la fibra òptica de la Generalitat de Catalunya, excepte una: el Pont de Suert, capital de l'Alta Ribagorça. I per què? Doncs perquè per arribar el cablejat al Pont de Suert s'ha de fer per la nacional 230, i a hores d'ara, després de mesos i mesos, el Govern espanyol encara no ha donat el permís per poder fer aquest cablejat. Per tant, home, el Govern que es diu tan progressista sembla que està aturant el progrés. *(Aplaudiments.)*

I, per cert, també un altre revés a les zones rurals, des del Ministerio, aquest cop, de Universidades –que, de fet, el seu partit dirigeix a Madrid–, que ha retallat un trenta-sis per cent les beques Erasmus a 293 alumnes de la Universitat de Lleida, fet que suposa un greuge per a la formació dels alumnes de la universitat de les Terres de Ponent.

I podem seguir amb tot un seguit de temes importants reflectits en els pressupostos, com l'escola rural, millores en la salut, el programa de rehabilitació d'habitatges en municipis petits, serveis per envellir dignament, i també ajudes per a aquells que creen riquesa i oportunitats al medi rural, com ara els joves emprenedors, els empresaris, el sector del turisme o els pagesos i ramaders, amb cadenes de valor justes i fomentant, això també, el relleu generacional.

En definitiva, mesures perquè els que hi vivim ho puguem seguir fent amb dignitat, amb perspectives de futur i amb igualtat de drets i oportunitats.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en aquest primer apartat de defensa de les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Antoni Flores.

Antoni Flores i Ardiaca

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller i consellera, diputats i diputades. Com recordo sovint, jo vinc del Pallars, de l'Alt Pirineu, on la densitat de població és de les més baixes de Catalunya. Coneixem gairebé de memòria els centres d'assistència primària i les farmàcies de cada comarca; podem veure com els serveis bancaris i postals van desapareixent; coneixem les dificultats de molts dels nens i nenes de disposar de serveis educatius relativament a prop de casa. I si analitzem la difusió, i ja no diguem la creació de projectes culturals, això ja és gairebé una utopia. I, per desgràcia, la pandèmia encara ho ha complicat més.

Qualsevol posicionament, com aquesta moció, que lluiti contra les amenaces de sobreenvelliment, de despoblament i d'abandonament del món rural, trobarà al costat el meu grup. Volem reconèixer la importància del món rural per al conjunt del país; un món rural que necessita infraestructures clau i necessita tots els serveis que mereixen les persones i els territoris. La Catalunya més densament poblada ha de tenir en compte la resta del país, no només quan necessita planificar el model agroalimentari o l'energia, sinó sempre i per a tot, i tenint en compte la diversitat territorial; una diversitat i un món rural que necessiten cuidar aquells factors que incideixen quan una persona decideix viure al medi rural en un poble petit.

A Catalunya, hi ha 488 municipis de menys de mil habitants, el 51,1 per cent dels pobles concentren només el 2,5 per cent de la població. S'ha d'acabar amb la mirada centralista quan es regula i s'ordena el país. Cal una mirada que tingui en compte la diversitat territorial, que situï els territoris rurals al centre del debat. I això és el que s'està fent especialment des del Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural. Volem un medi rural viu i sostenible, i això vol dir fer inversions i garantir serveis.

I, com deia, estem a favor de la moció. Hem acordat la majoria de punts i agraeixo la bona tasca i disposició del diputat Marc Parés per a la transacció de diferents

esmenes. L'entesa és àmplia en els punts sobre serveis bancaris, cultura, transport, connectivitat, i és molt àmplia en els punts relatius a la salut. A més d'això, cal ajudar a una gestió forestal sostenible; cal millorar la competitivitat del teixit empresarial rural. I segurament encara ens calen més coses. Per exemple, és cabdal establir sistemes de governança que tinguin en compte tota la diversitat, que donin veu al territori. I aquí precisament ens sorprèn que s'hagi acceptat l'esmena de la CUP contra la celebració dels Jocs Olímpics, quan el màxim consens d'aquest Parlament era precisament fer una consulta prèvia.

El territori del Pirineu necessita tenir veu pròpia. Necessita un projecte de país, un projecte global per al Pirineu que defineixi què és bo a futur, perquè els serveis i inversions no depenguin en cap cas de la celebració d'aquests Jocs Olímpics.

Pel que fa al punt del teletreball, la Generalitat garantirà la no discriminació i assegurarà la qualitat del servei públic. Actualment està regulat per decret i creiem que no cal modificar-lo.

Un punt i a part mereix el primer punt. Fa poc més d'un mes, la diputada Meritxell Serret presentava una moció que reivindicava l'agenda rural i la seva necessitat d'aprovació i execució. L'agenda ha de vetllar per la Catalunya poc poblada, per les seves necessitats, pel repte demogràfic, pel relleu generacional i per unes economies socials arrelades al territori. És un treball participat per la gent i el món rural. A la fase d'aportacions es van rebre cinc mil propostes, sumat a la bona feina d'Arca, Micropobles, ACM i Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible.

L'agenda rural és el pla per a l'acció al món rural, i el millor pla possible per a l'equitat territorial. La seva pròpia essència la defineix així.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament i per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, senyores i senyors diputats, estem davant d'una de les típiques mocions llençol que sembla que ho vulguin arreglar tot d'una tacada. La veritat és que hi ha molt a arreglar en el món rural, però també és molt habitual de Podem que es veu amb cor de plantejar solucions –en ocasions ho ha fet–, solucions màgiques per a tot i tot de cop. Res a dir, almenys respecte al fet que vulguin intentar que el Govern executi el seu programa, el de Podem vull dir, no pas el del Govern. Però ja els hi dic, i ho saben prou bé, pot ser molt ben intencionat, però les garanties d'èxit són molt poques, per no dir gairebé nul·les.

Que el Govern de la Generalitat –aquest desgovern continuat que patim al llarg de l'última dècada– faci cas a l'oposició, al que se li planteja des de l'oposició; que aquest Govern esdevingut desgovern faci seu el mandat democràtic d'aquest Parlament, més encara quan aquest mandat emana d'un grup aliè a la majoria que els ha donat la investidura, això sí que seria notícia. De fet, seria la notícia. Però vostès, senyor Parés, ja ho saben, com ho sabem tots els grups de l'oposició des de fa ja massa temps: el Govern veu el Parlament, en el qual ha obtingut una majoria suficient amb el suport sistemàtic dels que anomenem «antisistema», com un apèndix del propi Govern, i els grups parlamentaris que li donen suport pràcticament no mouen fitxa sense el vistiplau o fins i tot la proposta concreta del Govern de la Generalitat.

Ens hem queixat molt, almenys des del Grup Parlamentari de Ciutadans, de la manca de respecte del Govern envers el Parlament. Ho estem veient aquests dies. I podríem arribar a la convicció que és un mal generalitzat, si més no tenint present què està passant aquests dies i des de fa mesos a les Corts Generals, per exemple, amb el guinyol de la renovació dels òrgans constitucionals, com ara el Tribunal

Constitucional. Per cert, en aquesta qüestió, Ciutadans, a diferència de la coalició de partits que és la matriu d'En Comú Podem, no ens hem bellugat ni un mil·límetre de la nostra convicció democràtica, a diferència de vostès que, un cop han trepitjat la moqueta governamental, s'han apuntat a la festa sense cap mena de pudor. Però ja se sap, els penells som nosaltres, eh? les «veletes» som nosaltres; nosaltres, els que mai hem abdicat dels nostres valors fundacionals, de les nostres conviccions liberals. A ulls interessats de molts, som els que canviem de parer contínuament; fins i tot els que fa quatre dies es miraven la disbauxa de la política catalana des del sofà de casa seva, amb el comandament a distància a la mà, i que sembla que encara no han aterrat en aquest Parlament, s'han atrevit a dir-ho en seu parlamentària i en alguns mitjans de comunicació.

Per tal que quedi ben clar, Ciutadans ni ha abaixat, ni abaixa, ni abaixarà mai el cap de la defensa dels drets de ciutadania dels catalans sense cap mena de complex i sense gens de caspa. Ai, si Adam aixequés el cap! Quin país!

Però bé, tornem al llençol. Miri, senyor Parés, vostè sap, perquè li he dit, que donarem suport a bona part de la seva moció. I ho farem, tot i que no compartim al cent per cent la literalitat d'alguns punts en què vostès fan una referència a la paraula «país», que per a nosaltres de ben segur té un significat molt diferent al que vostès segurament li donen.

Mirin, per tal que quedi clar: Catalunya és una comunitat autònoma dins d'un gran país, en el sentit polític de la paraula, que es diu Espanya. Som una comunitat autònoma dins d'una de les nacions més importants de la Unió Europea, d'Europa i del món. I Catalunya, la nostra comunitat autònoma, té un estat, un estat social i democràtic de dret del que tots nosaltres en formem part, del qual aquest Parlament en forma part i que se'n diu Estat espanyol.

Nosaltres –no pas ara, sempre– tenim molt clara la diferència entre Espanya i Estat espanyol, com tenim molt clara la importància de Catalunya dins d'Espanya i la pertinença plena i democràtica de les institucions de la Generalitat, totes –el Govern i el Parlament també–, a l'Estat espanyol. També som conscients de que el grup parlamentari proponent i d'altres grups d'aquest Parlament –per descomptat que els separatistes declarats, però no només– tenen una visió diferent.

En el cas del grup proponent sabem que estan còmodes amb relativitzar conceptes polítics i democràtics que són fonamentals. Suposo que és per això que els sentim parlar, potser massa sovint, de «país» referint-se a Catalunya. Però, mirin, senyores i senyors de Podem, les propostes que plantegen per mirar de mantenir l'arrelament al món rural i, fins i tot, omplir la Catalunya buidada són prou importants per votar-los a favor. Els ciutadans del món rural no han de pagar els plats trencats d'una interpretació lexicològica, que sempre pot estar sotmesa a discussió i que, des del punt de vista polític, nosaltres la tenim molt diferent al seu grup i a d'altres grups d'aquesta cambra, fins i tot dins de l'àmbit, diguem-ne, constitucionalista.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, presidenta. A veure, a nosaltres aquesta moció ens sembla una mica un brindis al sol, perquè tracta els temes molt molt per sobre, no? Per parlar, jo crec, de serveis necessaris en zones poc poblades, primer cal conèixer bé aquestes zones poc poblades. Hem de saber quina és la seva densitat i quines són les seves característiques demogràfiques, no? No és el mateix una regió amb població més envellida, on calen serveis més d'atenció a les cures o a la salut, o zones amb població més jove, on calen més serveis educatius, de lleure o d'oci, no? La veritat és que no s'analitza gaire en profunditat res, és a dir, es fan moltes propostes així que es llancen a l'aire. I que nosaltres no hi votarem en contra, però és que tampoc... Farem

una abstenció, ja aviso, en la majoria dels punts, perquè sembla com que no acabem d'entrar de debò en com es pot solucionar aquest problema, malgrat que les propostes sonen i semblen interessants.

Després, hi ha un seguit de punts en què proposen millorar condicions laborals. Parlen del tema de flexibilització d'horaris, de complements salarials, però, clar, això s'ha de veure com s'articula, perquè no és tan senzill fer segons quines diferències amb drets laborals així com així. Bé, jo no ho sé. Ho veuen molt fàcil, no? Un metge, segons..., allà cobra més o cobra menys; personal de la Generalitat té més flexibilitat horària. Per què només de la Generalitat i no d'altres administracions? No ho sé, crec que s'ha de ser una mica més curós i més rigorós quan parlem d'aquests temes.

Després, sí que hi han dos punts en què ja avanço que votarem en contra, que és el tema de la banca pública i el tema de la renúncia als Jocs Olímpics. Vull dir, això ha sorgit aquí com un bolet. Jo crec que aprofiten i fan una vinculació un pèl estranya per entrar dos temes que res tenen a veure amb la Catalunya poc poblada, francament, i que, bé, jo crec que és molt oportunista, molt polític, molt ideològic posar això aquí, i que nosaltres hi farem un vot en contra.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, volia agrair als diputats i diputades dels grups que han presentat i transaccionat esmenes la seva bona predisposició, la mirada de gènere que han aportat les esmenes del PSC. Després, posar en valor també..., ara ens deia la diputada Parera que no concretàvem. Home, jo crec que hi ha algunes mesures molt concretes i, de fet, d'algunes de les quals estem orgullosos de que es puguin tirar endavant, tot i que no acabem d'entendre que el PSC les voti en contra. Concretament, doncs, habilitar l'ICF com a banca pública comercial per poder prestar uns serveis que la banca privada no és capaç de prestar en el món rural. Per tant, des del sector públic, creiem que és interessant poder cobrir, en aquest cas amb una banca pública, un servei que ara mateix el món rural en molts municipis està perdent.

Un altre element de debat que hi ha hagut, eh?, la figura del pla territorial que nosaltres plantejem *versus* l'agenda rural. Creiem que no són incompatibles, és a dir, l'agenda rural, sap la consellera que nosaltres hi estem perfectament d'acord, que és un pla estratègic, participatiu. El que nosaltres plantejem és que, conjuntament amb aquest pla o derivat d'aquest pla, hi pugui haver un pla territorial, que és norma d'obligat compliment, i que permeti planificar les inversions del Govern i, per tant, que obligui a tots els departaments del Govern.

La diputada Feliu. Clar, ens parla vostè de les beques Erasmus a la Universitat de Lleida. Miri, sap vostè perfectament, perquè els hi hem explicat, a més a més, als seus diputats, doncs, que el ministeri ha fet un augment del trenta-tres per cent de les beques Erasmus –això són 40 milions– i que la problemàtica que hi ha hagut a la Universitat de Lleida amb aquest trenta-sis per cent al que vostè fa referència és conseqüència d'un error de gestió de la Universitat de Lleida, no de la reducció de recursos del ministeri, que saben vostès que no ha estat així. Igual com saben també que la fibra òptica arribarà al Pont de Suert, que s'està treballant en el permís per fer-ho possible.

Però, en qualsevol cas, sembla que vostès, com sempre, ho fan tot bé; els altres ho fan tot malament. Nosaltres el que posem aquí sobre la taula és que vostès porten anys governant i fent-ho tot bé, però la Catalunya rural continua perdent població.

I, per tant, el que demanem i el que proposem són propostes concretes per donar solució a aquesta realitat que té el nostre país.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació es produirà un cop substanciat el punt 23 de l'ordre del dia. *(Raúl Moreno Montaña demana per parlar.)* Sí, senyor Moreno?

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Només per demanar la lectura en veu alta del punt 14 d'aquesta moció que acabem de substanciar, abans de la seva votació.

La presidenta

Molt bé. Moltes gràcies. *(Joan Garriga Doménech demana per parlar.)* Senyor Garriga?

Joan Garriga Doménech

La votació separada dels punts 5 i 6, que pot ser conjunta.

La presidenta

Dels punts, perdó?

Joan Garriga Doménech

5 i 6.

La presidenta

5 i 6, molt bé. Perfecte.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema sanitari

302-00054/13

Passem al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema sanitari; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Diputats, bé, ja hi tornem a ser. El cas dels nens greument malalts que han estat derivats a institucions mèdiques de diversos països europeus per rebre tractament de «protonteràpia», quan haurien pogut ser atesos a hospitals de Madrid, ens va servir per posar de manifest una manca de coneixement mutu i de coordinació entre l'Administració sanitària catalana, les administracions sanitàries de la resta de comunitats autònomes i el Ministeri de Sanitat.

No és d'estranyar que sigui així, atès que des de fa massa anys els responsables del Departament de Salut han practicat la nefasta política de la cadira buida, absentant-se a les reunions del Consejo Interterritorial del Sistema Nacional de Salud. El resultat de l'aïllament de l'Administració sanitària catalana l'han pagat les famílies dels nens catalans, que han hagut de desplaçar-se a molts quilòmetres de casa seva i abordar un llarg tractament lluny del seu ambient, en un entorn que els és desconegut i del qual molt sovint desconeixen la llengua i que els obliga a afrontar despeses elevades.

Aquesta situació també és indicativa de l'abandonament del sistema sanitari català que ha fet la Generalitat de Catalunya al llarg dels últims deu anys, que ha deixat la sanitat pública catalana, tant d'atenció primària com d'atenció especialitzada,

en un estat de postració que l'ha allunyada del lloc capdavanter que sempre havia tingut. Quién te ha visto y quién te ve.

Per tot això, hem confegit aquesta moció, per la qual demanem al Parlament de Catalunya que insti el Govern de la Generalitat a: punt número 1, garantir la solució terapèutica de la «protonteràpia» a Catalunya i donar prioritat, en cas que sigui necessari segons criteri clínic, a la derivació cap a hospitals d'altres comunitats autònomes acreditats amb solvència tècnica contrastada, i que només recorrerà a la derivació cap a l'estranger com a última opció. En aquest punt, tinc l'honor de dir que hem acceptat una esmena d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya.

Punt número 2, en el cas que el pacient hagi de ser derivat a una altra comunitat autònoma o a l'estranger per rebre un tractament que no pugui ser ofert per qualsevol raó a Catalunya, el Departament de Salut haurà de cobrir totes les despeses d'estada i manteniment del pacient i dos familiars, en cas de ser el pacient menor d'edat, i d'un familiar en cas de ser el pacient major d'edat. Aquí hem acceptat una esmena de VOX.

Punt número 3, obrir un procés en el marc del Consell Interterritorial del Sistema Nacional de Salut per trobar la millor solució per compartir tant la història clínica compartida a Catalunya amb la història clínica digital d'Espanya, com l'ús d'una targeta sanitària vàlida per a totes les comunitats autònomes. Aquí hem acceptat una esmena del Grup Socialistes.

Punt número 4, publicar les dades econòmiques de tots els proveïdors de salut a la central de balanços del Servei Català de Salut, pel que fa als ingressos provinents de la concertació pública i penjar-les a la web per avançar la transparència i l'accessibilitat de les dades per part de tots els ciutadans. Això no s'ha atrevit a esmenar-ho ningú.

Cinc, augmentar la despesa sanitària pública en els pressupostos de la Generalitat per al 2022 fins arribar al 5,6 per cent del PIB català, xifra equivalent a la mitjana de despesa sanitària pública a tot Espanya. Sense esmenes.

I finalment afegim un nou fruit, fruit d'una esmena dels comuns, que diu: «Dotar el pressupost de la Generalitat per al 2022 per al desplegament de la llei de salut bucodental.»

Bé, senyors i senyores, quina alegria, tantes esmenes de tanta gent. No es veu cada dia, només ens ha faltat la CUP. Si les coses no es torcen i no ensopeguen —que ja se sap que el que no passa en un any passa en un instant—, d'aquí a una estona hauríem d'assistir a un extraordinari esforç de la majoria de grups representats en aquesta cambra per reconèixer que un seguit de coses que s'han fet malament es podrien fer millor, i no passa res per admetre-ho i mirar d'arreglar-ho.

Ja que hem fet, diguem-ne, aquesta varietat d'esmenes, no vull que ningú es pensi que ho hem fet al «poti-poti» o al «pito-pito». M'agradaria explicar-ho una mica, molt breument, el temps que em queda.

Junts i Esquerra, de fet, ens havien presentat un ramat d'esmenes. La majoria hem considerat que tendien a igualar la moció, o sigui, a treure-li..., o sigui, a convertir-la en el que no era, però si que ens ha semblat interessant la primera i per això l'hem acceptat de tot cor i sense recança.

Les dues esmenes presentades pel Grup Socialistes, la veritat és que la primera era molt concurrent amb la que han presentat vostès. Llavors, per simplificar, hem preferit acceptar la segona esmena del Grup Socialistes, que ens sembla que està ben tirada i que planteja, doncs, el tema del Consell Interterritorial del Sistema Nacional de Salut d'una manera més diplomàtica del que presentava, per exemple, una transacció de VOX, que, bé, tot i que ens pot semblar que té més *rock and roll* i més sentiment, doncs ens semblava més difícil acceptar-la.

Als comuns: doncs la llei de salut bucodental, per què no?, en l'objectiu de l'esmena, no ve mai malament.

I, bé, en el cas de VOX, ens sembla que la seva esmena millorava substantivament la nostra.

Your call.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula, per defensar les esmenes proposades, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Bé; moltes gràcies, presidenta. Jo voldria fer tres apunts sobre la moció, que nosaltres compartim. Sí que és cert que votarem majoritàriament a favor de tots els punts. Hi ha un punt que ja li anuncio que hi votarem en contra, perquè segurament és un matís que tenim entre vostès i nosaltres que és important, que nosaltres no votem textos de l'extrema dreta. *(Alguns aplaudiments.)* De fet, és el que fan els lliberals europeus, que no pacten amb l'extrema dreta. Vostès que sempre es reivindiquen de la cultura lliberal, doncs estaria bé també que prenguessin apunts del que fan els lliberals, per exemple, al Parlament Europeu, o del que fan els lliberals, per exemple, a Alemanya, que no pacten res ni mai amb l'extrema dreta.

Per tant, quan algú reivindica algunes tradicions polítiques, estaria bé també que les apliqués no només a aquelles coses dolentes, que nosaltres hi ha moltes coses que no compartim amb els lliberals europeus, però algunes coses que fan bé, doncs, estaria bé que també les fessin aquí, no?

Hi ha una qüestió fonamental que hi té a veure i que també nosaltres hi estem d'acord. Parlen de publicar les dades econòmiques de tots els proveïdors –per tant, de transparència amb el que té a veure amb la concertació pública– i que les puguem conèixer. Jo crec que això és positiu. Però també ho sap el conseller i també ho saben vostès, que tenim també diferències de model. Jo crec que aquí també ens passa.

És veritat que la concertació publicoprivada, en aquest cas de la sanitat catalana, ve des de fa molt de temps. Nosaltres creiem que, a més, malauradament, ha anat augmentant. És a dir, s'han anat produint, durant els darrers anys –no ara, no amb aquest conseller, però sí en etapes anteriors–, processos d'externalització de molts tipus. Podem parlar del servei de la neteja. Podríem parlar, en el seu moment, del transport sanitari, que ara en aquests moments també està a debat sobre això, i que ha reproduït ineficiències. Moltes vegades, ineficiències en els serveis i moltes vegades, també, ineficiències en els processos de contractació, que costa molt saber si realment la Generalitat, quan fa aquests processos de concertació publicoprivada, realment està pagant el que toca o algú està fent molts quartos o molts diners amb el que representen..., el que hauria de ser un servei públic.

I per això nosaltres creiem que hi han determinats serveis que formen part del que és la sanitat pública que hauria de ser millor o seria desitjable que els prestés directament, en aquest cas, l'Administració. I, per tant, per això la nostra posició sobre el 061 i la seva internalització, per això la nostra posició sobre la internalització del 112 o sobre el transport sanitari, que és també... Va haver-hi una vaga de cinc mesos del conjunt del transport sanitari de Catalunya, que reclamaven, entre altres coses, l'equiparació salarial, però també, en aquest cas, poder tindre'n la qualificació i també que fos un servei prestat directament per part de la Generalitat.

L'altre és augmentar la despesa sanitària. Nosaltres hi estem d'acord. De fet, bé, a la xifra del 5,6 per cent del PIB nosaltres hi votarem a favor. Però bé, si agafem les dades, estaríem parlant al voltant d'uns 13.000 i escaig milions d'euros. És veritat que l'executat del 2020, que va ser excepcional perquè hi havien els fons covid..., però eren ja 13.216 milions d'euros. Per tant, jo crec que si realment volem reforçar la nostra sanitat pública..., progressivament, evidentment això no ho resoldrem..., a poc a poc i es necessiten més recursos i el conseller sap que en això nosaltres també hi som; però necessitem anar més enllà de, hipotèticament, aquests 13.000 milions

d'euros. En el seu moment, el conseller va dir que aquest any seria desitjable que n'hi haguessin uns 12.000, però que això ha d'anar creixent en els propers anys, i teòricament el Govern s'ha compromès a augmentar –si no vaig errat– 5.000 milions d'euros el pressupost de Salut. Veurem si això és així.

I, finalment, donar-li les gràcies també, perquè nosaltres hem fet una esmena perquè per a nosaltres també és important ampliar la cartera de serveis públics. Sap que aquests dies nosaltres també estem parlant de la prestació del servei del psicòleg públic. Però és que, a més a més, en el que fa referència a l'atenció bucodental, vam aprovar una llei en aquest Parlament..., que sempre vull tindre un record per a la nostra diputada, la Marta Ribas, d'En Comú Podem, que va liderar aquest projecte de llei. I aquest projecte de llei el que situava és que, un cop aprovat, en el proper pressupost que s'aprovés havia d'haver-hi previst el seu desplegament. I nosaltres no ho hem trobat en el pressupost o no..., com a mínim, no ho hem trobat singularitzat. I, per tant, creiem que si volem complir..., allò, no? Sempre es parla de la sobirania del Parlament de Catalunya. Doncs nosaltres també reclamem aquesta sobirania del Parlament de Catalunya per complir les lleis que aprova i, en aquest cas, que molta gent d'arreu del conjunt de Catalunya que no pot pagar-se el dentista o no pot accedir a la salut bucodental, que la Generalitat, igual que ho està fent l'Ajuntament de Barcelona, tot i no tenir-ne la competència..., que també ho puguem fer i, per tant, també poder accedir a la salut bucodental.

De nou, moltes gràcies per acceptar l'esmena i, per tant, votarem favorablement a aquest punt.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller, diputats, diputades. Bé, el nostre grup comparteix bona part de la motivació d'aquesta moció. Ser coneixedors d'un greuge cap a un sol ciutadà ens obre sempre una oportunitat de treballar per assolir els mecanismes per corregir-ho. Ara bé, només un apunt: no hem de confondre mai l'oportunitat amb l'oportunisme; en ocasions, els separa una línia molt molt prima. I menys encara quan del que parlem és de la salut dels infants i del patiment que comporta per a les seves famílies.

Però bé, tot i que aquesta moció té una mica de cada, nosaltres, per la nostra part no restarà que aprofitem l'oportunitat que se'ns presenta per millorar la relació dels ciutadans amb el sistema sanitari i de la defensa dels seus drets. En aquest sentit, tal com vam exposar a la presentació dels pressupostos, ens sembla apropiat i necessari demanar un increment de recursos en Salut. És necessari incrementar la despesa a un percentatge més adequat del PIB? Sí. Sí, i aquí sempre trobaran el nostre grup. De fet, el Grup Socialistes ha aprovat en aquest plenari mocions que reclamen que el pes de la despesa sanitària tendeixi cap al set per cent del producte interior brut, sent conscients de l'infrafinançament, però també de la responsabilitat del Govern a l'hora d'establir les seves prioritats.

En aquest projecte de pressupostos, Salut representa el vint-i-nou per cent del total del pressupost; una bona mossegada del pressupost, sí, ho reconeixem. Però quan encara estem tan lluny d'arribar al tan reclamat vint-i-cinc per cent a l'atenció primària, és objectiu dir que resulta insuficient. Per tant, sí, votarem a favor d'aquest nou punt cinquè, on reclamem una millora en el pressupost de Salut.

També votarem a favor del punt quart, a favor de més transparència, perquè considerem essencial donar a conèixer en què i com ho gastem. És una qüestió de responsabilitat i de respecte envers la ciutadania.

I, abans de referir-me als punts següents de la moció, on el nostre grup ha presentat esmenes, voldria fer dues apreciacions molt breus. La primera, el sistema sanitari està descentralitzat i això no ho qüestionem. I la segona, una de les tantes lliçons que ens està deixant la pandèmia és la del treball compartit, les decisions compartides entre comunitats autònomes, l'Estat i també Europa. El paper del consell interterritorial ha estat el d'un model d'èxit. I aquí ja escombro cap a casa: és un model d'èxit de gestió federal.

Ara bé, considerem necessari millorar la transmissibilitat de dades entre comunitats autònomes. En el moment en el que vivim, on els desplaçaments de ciutadans entre territoris és una constant diària, ja sigui per motius laborals o d'oci, la història clínica dels pacients ha de poder ser consultada pels facultatius de totes les comunitats autònomes.

En aquest sentit, nosaltres hem proposat ajuntar els punts 3 i 4, perquè sigui el propi consell interterritorial qui estableixi les millores per poder-ho fer possible, així com també que la targeta sanitària sigui vàlida arreu del territori. I agraïm al Grup de Ciutadans que hagin acceptat la nostra esmena.

I, per acabar, sobre el primer punt, tot i que no ha estat acceptada la nostra esmena i pensem que perfectament es podria haver transaccionat amb l'esmena que han proposat els partits que donen suport al Govern, celebrem que es pugui incloure en aquesta moció la garantia de la solució terapèutica de la «protonteràpia» a Catalunya, compromís que va adquirir el conseller també a la comissió de pressupostos, entenent que si el tractament es pot fer al territori sempre serà millor per a la família i també per al pacient.

Però ara, en la situació en la que ens trobem, considerem que prioritàriament s'ha d'atendre el criteri clínic, el coneixement de què és el millor i on es fa millor, perquè, no ens n'oblidem, el nostre fi sempre ha de ser vetllar perquè s'atengui en les millors condicions possibles.

Per tant, al nostre entendre dues consideracions: criteri clínic i major benestar dels pacients com a base per prendre qualsevol decisió, no sigui pas que en el moment de prendre qualsevol decisió ens emboliquem mirant el color d'una bandera o d'una altra i al final perdem de vista lo important, que és que hi ha una persona malalta que cal atendre i, en aquests casos, infants.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada senyora María Elisa García.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Señor Argimon, parece inconcebible que el sectarismo coloque por encima del bienestar de las personas en una escala de valores de alguien intelectualmente sano..., aún más si ese sectarismo afecta a un niño enfermo, un niño que está sufriendo, y aún más si quien lo ejerce son los consejeros de sanidad.

Niños y jóvenes desplazados a Suiza y Alemania, con una carga económica imposible de asumir para muchas familias y una carga emocional añadida, inmoral, que se apoya únicamente en el odio que el Govern viene profesando a España y en la posibilidad de que el Gobierno central corra con los gastos para poder enviar ese capital, ahorrado a costa de la salud de los niños catalanes enfermos, a Waterloo o enviarlo a algún programa de TV3 dedicado a enfrentar a nuestra sociedad.

El día 30 de noviembre del 2020 se hizo público un acuerdo en la Comisión de Prestaciones, Aseguramiento y Financiación sobre diversas consideraciones acerca de la técnica de protonterapia, que incluía la recomendación de establecer una comisión interdisciplinar en cada comunidad autónoma, pautas y criterios generales,

indicaciones terapéuticas y compromiso de seguimiento, según la ministra de Sanidad.

Desde esa fecha, hemos comprobado que todas las comunidades autónomas han remitido a los pacientes que necesitaban este tratamiento a Madrid. Curiosamente, Cataluña es la única comunidad autónoma de toda España que continúa derivando al extranjero.

En el año 2020, según la Fundación Columbus, desde Cataluña se derivaron a Alemania o a Suiza ocho niños. En lo que llevamos de año 2021 ya se han derivado diez, y dos están pendientes de derivar del Hospital Vall d'Hebron en las próximas semanas, si son aceptados en los centros de Suiza. Súmenles los niños que no pasaron por la fundación, teniendo conocimiento de otros dos solo en este año. Catorce niños, con sus respectivas familias, derivados a Suiza por capricho de la Generalitat.

La dejación de funciones que ha venido ejerciendo la consejería de Salud en los últimos años está por encima de toda lógica y mesura, y ahonda en lo moralmente censurable. La responsabilidad del Departamento de Salud es garantizar el acceso a las prestaciones sanitarias de todos los catalanes sin excepción, teniendo siempre en cuenta qué es lo mejor para el paciente y qué es lo más cómodo.

Lamentablemente, desde luego, tenemos que escuchar en comisiones cómo voces de Junts y Esquerra izan la bandera de la Cataluña rural y la necesidad de acercar los servicios sanitarios a las zonas más alejadas, con el fin de que todos los ciudadanos tengan acceso a ellos sin requisito de desplazarse. Qué gracia, ¿no? Y deciden enviar a un niño enfermo a miles de kilómetros, con gastos de desplazamiento, estancias, manutención, intérpretes, alejados de sus casas, de sus costumbres, de su familia, por motivos puramente ideológicos, añadiendo a sus vidas y a las de sus padres más incertidumbre y desesperación, a cambio de unos cuantos euros que se meterán en la hucha del separatismo, ya que de ese tratamiento se hará cargo el Gobierno de España.

Señor Argimon, ¿quién tiene que dar la orden al Hospital Vall d'Hebron para que estos niños sean derivados a los centros de Madrid concertados por la seguridad social? Usted es el máximo responsable en Cataluña. Y no, no nos diga que eso es decisión del oncólogo pediátrico, porque cualquier profesional que haya ejercido en Cataluña sabe que los centros de derivación están no solamente acotados, sino bastante bien determinados, y que no contentos con esto están todos codificados, lo que significa que ni son aleatorios ni son elección del profesional.

¿A qué espera para ayudar a esas familias? ¿Tendremos que volver a hablar aquí de esto en enero, porque finalmente esos dos niños pendientes de derivar en las próximas semanas serán derivados a Suiza en vez de a Madrid? En tal caso estaremos aquí, señor Argimon, para pedir su dimisión, la suya y la reprobación de la *ex-consellera* Vergés.

Por descontado que votaremos a favor de esta moción. Y decirle al grupo que nos ha denominado de extrema derecha –a ver si es capaz de encender las entendederas, que las lleva apagadas durante toda la legislatura– que nosotros votaremos a favor de cualquier propuesta que mejore la vida de los catalanes. Carecemos del sectarismo que a usted le caracteriza.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

Gracias, señora presidente.

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Pep Riera.

Josep Riera i Font

Gràcies, presidenta. Conseller... Davant d'aquesta moció teníem dues opcions: o ens la miràvem des d'un punt de vista més polític, posant-hi un accent més parti-

distà, com ha fet la proponent, o ens la miràvem des d'un punt de vista més mèdic, més de servei públic, més atenent al contingut, que és el que va fer el conseller Argimon en la interpellació. Vam optar per veure-hi més el vessant de servei públic, per seguir la línia que va marcar el conseller, perquè creïem que valia la pena tractar i aprovar una moció sobre una qüestió tan poc coneguda com la «protonteràpia», indicada en oncologia pediàtrica i, en casos molt específics, en adults.

Ha estat en aquest sentit que vam presentar una sèrie d'esmenes, amb la intenció de millorar el text a partir de l'expertesa que hi ha en el Departament de Salut sobre aquesta qüestió i la seva aplicació. Al final, només han acceptat la nostra esmena en el punt 1, però en la resta de la moció sembla que han jugat a satisfer tothom –una mica per a cada un. Han preferit això abans que apropar-se a la realitat. Per tant, no donarem suport als punts on no s'han acceptat les nostres esmenes, i, evidentment, no a la de VOX.

Sobre el contingut, com va dir el conseller, fa molts anys que a Catalunya s'aplica la «protonteràpia», i que s'ha fet derivant els pacients als centres on es podien fer aquests tractaments, principalment a l'estranger, amb Alemanya i França al capdavant, que és on hi ha més expertesa des de fa molts anys. I durant quinze anys també ho han fet altres sistemes sanitaris de l'Estat; de fet, Catalunya va ser la pionera a fer-ho. I sí que és cert que el 2020 la «protonteràpia» entra a la cartera de serveis estatal, i ho fa paral·lelament a l'obertura de dos centres situats a Madrid, on, efectivament, ja es deriven pacients, també, des de Catalunya. Aquesta és la realitat.

I és important que se sàpiga –i ho va dir el conseller– que Catalunya disposarà, esperem que ben aviat, de dos d'aquests dispositius, que s'instal·laran al Parc Sanitari Pere Virgili. I en el projecte ja s'està treballant en el pla funcional, en el pla material i, fins i tot, en el model organitzatiu.

I, com que té a veure amb la mobilitat dels pacients dins l'Estat, que es tracta en altres punts, també unes dades de derivacions de pacients per tractaments ambulatoris o amb ingrés hospitalari. Des de Catalunya, l'any 2020 es van derivar 193 pacients, entre els quals 46 a la Comunitat de Madrid, 32 al País Valencià i 27 a Andalusia. I, en contrast, durant el mateix 2020 es van atendre 6.515 pacients d'altres comunitats autònomes a centres del Siscat –193 i 6.515. I tot aquest procés de derivació i prestació d'assistència està registrat al Sifco, que és el sistema dels fons de cohesió estatals que ho regula. Perquè ho tinguin en compte quan parlen d'abandonament del sistema sanitari català. (*Alguns aplaudiments.*)

Pel que fa a les prestacions als malalts i els seus familiars, en el cas d'aquestes derivacions la Comissió d'Assistència Sanitària per a Convenis Internacionals i Prestacions Excepcionals valora cada cas. I, així, des del CatSalut es proporcionen ajudes per dietes d'estada i manutenció dels ciutadans i familiars que s'han hagut de desplaçar per rebre tractaments. Dades: any 2019, 464 sol·licituds, que van comportar una despesa de 302.301 euros; any 2020, 323 sol·licituds, una despesa de 267.648 euros. I aquí cal tenir..., la reducció de mobilitat causada per les restriccions per la covid.

Pel que fa a la història clínica i la mobilitat territorial, tant a escala estatal com europea és una necessitat òbvia que s'està perfeccionant tecnològicament perquè es puguin accedir a les dades de l'historial dels pacients, però que, alhora, es preservin els seus drets sobre seguretat i confidencialitat de la informació disponible. Això és molt important.

En relació amb el nou punt 4, només dir-li que les xifres de la concertació del CatSalut amb els centres, a part de la Central de Balanços, també estan disponibles al Registre de convenis i contractes.

I, sobre els últims punts, el pressupost del 2022 ja té una partida per a salut bucodental.

I, sobre el pressupost, fem números. Els 11.244 milions d'euros suposen un 4,9 per cent del PIB. Si hi sumem els 1.600 milions de fons covid que ahir es van aprovar

al Congrés gràcies a l'esmena de Junts, ja seríem al 5,6 per cent que demanen. Per tant, no bloquegin aquesta partida i ja ho tindríem. *(Alguns aplaudiments.)* I ja sabem tots que mai serà suficient, però quan siguem un estat independent segur que encara podrem arribar a més. En la reivindicació de la plena sobirania política i fiscal hi són tots benvinguts.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Ángeles Llive.

Ángeles Llive Cruz

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades, conseller. La moció que tractem és sobre el funcionament del sistema sanitari. És evident que la pandèmia del coronavirus va tensionar el seu funcionament, però va saber estar a l'alçada. En aquest punt, aprofito la meva primera intervenció des del faristol sobre salut per reconèixer i agrair tota la gran feina feta per la consellera Alba Vergés i tots els professionals de l'àmbit sanitari, que van estar al peu del canó en un moment tan complicat.

Certament, el sistema sanitari públic de Catalunya va patir unes greus conseqüències arran de la pandèmia, i necessita més recursos. Més recursos que s'obtin- dran si s'aproven els pressupostos per al 2022, dels quals un de cada tres euros d'in- crement pressupostari va dirigit només a salut.

M'agradaria apuntar que només una de les cinc esmenes presentades ha estat acceptada. En concret, en el primer punt posem en relleu que a Catalunya ja està en marxa poder disposar de la teràpia amb protons al Parc Sanitari Pere Virgili, una tècnica innovadora de diagnòstic i de tractament oncològic pediàtric. Per tant, aquest punt el votarem a favor.

Vostès parlen de manera alarmista dels desplaçaments que han de fer algunes famílies i els seus fills amb malalties greus, i el Departament de Salut, si no té més eines necessàries, ja realitza aquestes desviacions.

Aquest darrer any 2020 s'han produït només setanta-un desviaments, desvia- cions que estan cobertes amb les prestacions regulades per la Llei 16, del 2003, a través del Sifco, que autoritza les peticions d'assistència entre comunitats autòno- mes. Tot el que els estem dient està protocol·litzat. En cas que no hi hagi cap altra opció que derivar una persona a un altre estat membre de la Unió Europea per ser atesa, sàpiguen que tots els casos de teràpia amb protons estan aprovats, amb les aju- des corresponents als desplaçaments i estada.

En el que nosaltres no estem d'acord és en la uniformitat de les targetes sanità- ries –la uniformitat, un concepte sobre el que vostès sempre prediquen, avui amb les targetes sanitàries, altres dies amb altres coses. Nosaltres apostem per la diversi- tat de sistemes de salut, i el que cal és que siguin tots operatius arreu dels territoris, de la mateixa manera que la informació clínica dels pacients és compartida amb la història clínica digital del Sistema Nacional de Salut del ministeri, que facilita que persones que són ateses en un altre territori i fora de l'àmbit residencial puguin rebre l'assistència sanitària requerida.

Ens abstindrem en el punt cinquè. Avui la millor garantia d'augmentar la despesa en sanitat és aprovar els pressupostos de la Generalitat. Si volen anar més enllà, hau- ríem de fer cas al que ens va proposar la consellera Vergés en el seu dia: una alian- ça per forçar l'Estat a revertir l'infrafinançament sanitari. La Generalitat fa els seus deures; cal exigir que l'Estat els faci, també.

Votarem a favor del nou punt 6, sobre la dotació pressupostària per al desplega- ment de la llei de salut bucodental. El pressupost presentat pel departament ja con- templa una partida de 10 milions d'euros per iniciar el seu desplegament. Per tant, ja avancem en aquesta direcció.

La resta de punts els votarem en contra, per l'acord antifeixista del punt 2, perquè, en lloc de cercar mecanismes de millora a l'accés al sistema de salut, es queden en la uniformitat patriotera, com sempre.

En resum, és evident que la ciutadania necessita inversions públiques, com dèiem, per disposar de teràpies innovadores o de diagnòstics moleculars més precisos per a l'oncologia que siguin accessibles per a tothom. Nosaltres, com a servidors públics, hem de vetllar perquè això sigui així, posant sobre la taula un sistema de salut integral i universal centrat en les persones, amb especial atenció als col·lectius més vulnerables, i que vetlli pels drets i deures dels pacients.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I, després de la defensa de les esmenes presentades, a continuació té la paraula, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, primer de tot, una observació general de la moció: és una moció que, efectivament, aborda el debat del sistema sanitari, les llistes d'espera i la necessitat de garantir-hi l'accés universal, però obvia que el moll de l'os del problema està en la construcció del sistema sanitari català.

La llei d'ordenació sanitària de Catalunya aprovada l'any 90 pel Parlament va representar la creació d'un nou model mixt publicoprivat per gestionar el sistema sanitari públic. Des de llavors, manés Convergència, el tripartit o l'aliança d'Esquerra Republicana i Junts per Catalunya, el cas és que el sistema ha evolucionat cap a una major presència dels interessos privats a la sanitat pública. I els resultats els coneixem totes: llistes d'espera eternes, competència entre els centres sanitaris públics, retallada dels serveis i els drets laborals de les professionals, sobrecàrrega de les treballadores...

Alguns d'aquests elements els hem vist clarament en la gestió de la pandèmia, amb els impactes nefastos que ha tingut aquest model de gestió en el sistema sanitari quan han vingut mal dades. Tot han sigut descoordinacions, limitacions i excuses, perquè el cas és que en l'actual marc autonomista no hi ha marge per transformar aquest sistema: l'infrafinançament per part de l'Estat amb la complicitat de la Generalitat, el consens de la «sociovergència» per protegir els interessos privats a dins de la sanitat, les limitacions legals impossibles de l'Estat –que impossibilita la creació d'un únic sistema sanitari universal i equitatiu per a totes les usuàries i les treballadores, i que, per tant, sigui de titularitat, provisió i gestió cent per cent pública...

L'única sortida, doncs, és un procés d'independència que ens permeti construir, sense hipoteques ni interessos privats, un nou model de sistema sanitari públic.

Per tant, és per això que no podem donar suport a la majoria d'aquests punts, perquè l'autonomisme no permet ni tan sols posar pedaços al sistema.

Tot i així, sí que donarem suport a un parell de punts que considerem que ja haurien d'estar aplicant-se. Per una banda, el punt 4, sobre la transparència del sistema sanitari del Servei Català de la Salut, que ha patit sempre mancances, i, per tant, estem d'acord que cal que les dades estiguin a l'abast de totes per assegurar que la necessària tasca de fiscalització no es converteixi en una quimera. I, per una altra banda, el punt 6, sobre la salut bucodental, que, efectivament, és una de les moltes mancances que té el sistema sanitari català, i, de fet, no garantir l'accés universal aquest servei té impactes en molts altres àmbits de la nostra salut.

A més, amb el no desplegament de la llei de salut bucodental es torna a veure com massa sovint, ja, el Parlament aprova lleis, mocions i resolucions que sí que donen resposta a les necessitats de les classes populars, i que els governs sistemàtica-

ment les ignoren, assegurant així que res canvia i que no existeix cap transformació que vagi a l'arrel de la qüestió i serveixi per avançar en la garantia dels drets per a totes.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Simplement, per traslladar molt telegràficament que donarem suport a una moció que, al cap i a la fi, el que trasllada són tres idees que compartim.

Primer, mesures de racionalització de la despesa, de suport a les famílies... No només amb el text inicial, sinó sobretot amb les esmenes, que compartim, i que tenen a veure amb la proximitat, amb un fet evident, i és que, quan tens un familiar malalt, poder anar a un lloc on comparteixes llengua i no només distància, sinó fins i tot llaços emocionals..., les coses són més fàcils.

També una idea bàsica, que per desgràcia veig que no ha quedat erradicada amb les explicacions que s'han fet aquí, que és barrejar prejudicis ideològics amb la salut de les persones. Hi ha gent que veig que encara prefereix la seva ideologia a la salut de les persones –arguments absolutament ridículs.

I l'únic que diríem és que ens abstindrem en el punt 4, que és el de publicar les dades econòmiques, perquè crec que s'hauria de redactar millor. I s'hauria de redactar millor, i ens hi abstindrem, perquè creiem que tal com està redactat deixa oberta la porta a la competència deslleial; és a dir, a conèixer dades que després puguin servir, doncs, perquè determinats operadors que ja coneixem perfectament tots i que, a més, estan associats a partits d'esquerra –s'ha de dir– acabin fent servir aquesta qüestió. No és que digui que qui ha fet aquesta esmena la faci al servei d'aquesta idea, però sí que hi deixa la porta oberta.

Per tant, donarem suport a tota la moció excepte al punt número 4, que ens hi abstindrem.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Diputats... Ante todo, señor Alejandro Fernández... Perdón, antes me había olvidado de usted; cuando he citado a los grupos que no habían enmendado, me había olvidado del PP. Perdón, ha sido un lapsus. Como nos vemos poco, últimamente... Enmiendo mi olvido y le agradezco que vote..., lo que pueda. Para compensar, me olvidaré de la CUP y también me limitaré a decir que..., *gràcies per votar el que puguin, i ja està*.

Bé. Un diputat d'un dels grups majoritaris –no diré qui– em va trucar fa un parell de dies per anunciar-me les seves esmenes a aquesta moció –que l'hi agraïm–, i me les va anunciar amb unes paraules que, bé, les tinc apuntades aquí. Mirin. Diu: «Bon dia, Anna» –l'Anna soc jo–; «respecte de la moció de la “protonteràpia”, et volia demanar que acceptis les nostres esmenes. De manera general, juntament amb el departament, hem volgut prioritzar la lectura mèdica de la moció més que la política.» Si prioritzéssim això, difícilment s'aprovaria, perquè la CUP també s'afegiria a tombar-la.

«Per això preferim poder aprovar la moció amb el màxim consens possible. Per ajudar-t'hi, ja que tu has tingut la iniciativa de presentar aquesta qüestió important i

poc coneguda, hem fet unes esmenes molt constructives i adequades a la realitat del que ja s'està treballant des del Departament de Salut en relació amb la "protonteràpia", que bàsicament ja va en la línia del que proposes: portar els pacients al més a prop possible, i de moment són els dos centres de Madrid. També s'està treballant per poder tenir atenció de "protonteràpia" a Catalunya. Les nostres esmenes no desvirtuen la redacció dels teus punts, i, a més, són assumibles per altres grups. Bé, com ho veus?» (*Remor de veus.*)

La presidenta

Silenci, si us plau.

Anna Grau Arias

Doncs mirin... Com ho veig? Que això val, doncs, si val per a les esmenes de tot-hom, i si es posa el servei públic per damunt del sectarisme.

Nosaltres, Ciutadans, confrontem quan creiem que hem de confrontar i pactem quan creiem que hem de pactar. No acceptem, òbviament, lliçons de liberalisme dels comuns ni d'oportunisme dels socialistes ni d'onanisme de Junts i d'Esquerra. De fet, si nosaltres no acceptéssim esmenes de l'extrema dreta, no n'acceptaríem cap, de vostès.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Sí, senyor Riera. Per què em demana la paraula?

Josep Riera i Font

Sí, per al·lusions directes. Perquè no ha volgut dir el meu nom, però el missatge, evidentment, era meu. Jo no sé si aquí es poden llegir missatges privats entre diputats...

La presidenta

Li corresponia d'haver fet la defensa de les esmenes, tal com..., després de la intervenció dels grups parlamentaris, i no, en qualsevol cas, llegir missatges privats, efectivament. (*Remor de veus.*) Sí, senyora Grau? Per què em demana la paraula?

Anna Grau Arias

No, no, un moment. Lo primer és lo primer. Volia demanar que, quan votem el punt 2 d'aquesta moció..., si us plau, si es pot llegir, el punt 2, abans de votar-lo.

I, respecte al comentari que s'acaba de fer aquí, jo no he citat pel nom a ningú. Ara, qui se senti al·ludit...

La presidenta

No, senyora Grau. (*Remor de veus.*) Bé, no entrarem en la qüestió. Ja està. Deixem-ho aquí.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques previstes per a afrontar les conseqüències del canvi climàtic i la crisi energètica (continuació)

302-00053/13

Acabat aquest debat i la resta de debats de les mocions prèvies, passarem a continuació a la votació dels punts 21 fins al 23 de l'ordre del dia, que corresponen a les mocions substanciades aquesta tarda.

Comencem votant la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques previstes per afrontar les conseqüències del canvi climàtic i la crisi energètica.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat, amb 118 vots a favor, 11 vots en contra, 2 abstencions i una persona que no vota.

Votarem ara els punts 2, 3, 4 i 4 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats, amb 119 vots a favor i 13 vots en contra.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 no ha quedat aprovat, amb 16 vots a favor, 84 vots en contra i 32 abstencions.

Votem ara els punts 7, 8 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts no han quedat aprovats, amb 16 vots a favor i 116 vots en contra.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 no ha quedat aprovat, amb 16 vots a favor, 83 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 no ha quedat aprovat, amb 16 vots a favor, 52 vots en contra i 64 abstencions.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

El punt 11 no ha quedat aprovat, amb 15 vots a favor, 116 vots en contra i una persona que no vota.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

El punt número 12 ha quedat aprovat, amb 121 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt número 13.

Comença la votació.

El punt número 13 ha quedat aprovat, amb 81 vots a favor, 19 vots en contra i 32 abstencions.

I, finalment, votem el punt número 14.

Comença la votació.

El punt 14 ha obtingut 18 vots a favor, 12 vots en contra i 102 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'accés als serveis a la Catalunya poc poblada (continuació)

302-00055/13

Passem a la votació de la moció 22, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'accés als serveis a la Catalunya poc poblada.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 47 vots a favor, 73 vots en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat aprovat, amb 81 vots a favor i 51 vots en contra.

Votem ara els punts 3, 9 i 9 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 54 vots a favor, 12 vots en contra i 66 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt no ha estat aprovat, amb 54 vots a favor, 75 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 47 vots a favor, 76 vots en contra i 9 abstencions.

Procedirem ara a la lectura..., li demano al secretari quart que faci la lectura del punt número 14, abans de la votació.

El secretari quart

«Rebutjar la candidatura dels Jocs Olímpics d'hivern al Pirineu, atès que suposa aprofundir en el monocultiu turístic i la precarietat laboral, i per la seva inviabilitat en un context de canvi climàtic.»

La presidenta

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 16 vots a favor, 114 vots en contra i una abstenció.

I, finalment, votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts han quedat aprovats, amb 119 vots a favor, cap vot en contra, 12 abstencions i una persona que no vota.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema sanitari (continuació)

302-00054/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el funcionament del sistema sanitari, la número 23.

Votem, en primer lloc, el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha quedat aprovat, amb 124 vots a favor i 8 vots en contra.

Li demano al secretari primer que faci la lectura del punt número 2, abans de la votació.

El secretari primer

«En el cas que el pacient hagi de ser derivat a una altra comunitat autònoma o a l'estranger per rebre un tractament que no pugui ser ofert per qualsevol raó a Catalunya, el Departament de Salut haurà de cobrir totes les despeses d'estada i manteniment del pacient i dels familiars, en cas de ser, el pacient, menor d'edat, i d'un familiar, en cas de ser, el pacient, major d'edat.»

La presidenta

Comença la votació.

Aquest punt no ha estat aprovat, amb 19 vots a favor i 113 vots en contra.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 51 vots a favor, 74 vots en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha obtingut 65 vots a favor i 66 abstencions –cap vot en contra.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha obtingut 58 vots a favor i 74 abstencions –cap vot en contra.

Votem ara el punt número 6.
Comença la votació.
El punt número 6 ha estat aprovat, amb 132 vots a favor.

Interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

300-00067/13

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Susanna Segovia. (*Remor de veus.*)

Susanna Segovia Sánchez

Ens quedarem en la intimitat... (*L'oradora riu.*)

La presidenta

Si us plau, demano als diputats que hagin d'abandonar l'hemicicle que ho facin amb rapidesa i silenci, si us plau.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Doncs ara ja sí, amb una mica més d'intimitat, acabem el Ple amb aquestes interpellacions. Consellera, nosaltres ja vam fer una interpellació sobre el tema de l'habitatge el mes de juny. No la vam poder fer amb vostè perquè era en aquell moment que el Govern encara no sabia què fer amb les polítiques d'habitatge. Ens va contestar el vicepresident Puigneró. Després l'habitatge va passar a la conselleria de Drets Socials, però l'Incasòl s'ha quedat a Territori... Comprendrà que això també fa com una mica difícil d'entendre quina és la coherència i la consistència de les polítiques d'habitatge de la Generalitat.

Ja s'han fet diverses interpellacions, efectivament, tan nostres com d'altres grups. Fa molt de temps que estem veient el context de quina és l'emergència habitacional que està vivint Catalunya; per tant, crec que no cal entrar una altra vegada en les xifres. I també hem parlat molt de la inacció, nosaltres considerem, de la Generalitat de Catalunya a l'hora d'exercir les seves competències en habitatge i en garantir el dret a l'habitatge a Catalunya.

Al juliol també vam presentar una moció al Parlament on es posava a votació destinar un mínim de 1.000 milions al pressupost del 2022 per a polítiques d'habitatge, donant seguiment a l'acord signat per Esquerra Republicana i la CUP per a la investidura. També ho vam votar al debat de política general. El Parlament ho va aprovar en les dues ocasions. Però hem vist que finalment –ara ja tenim els pressupostos del 2022–, doncs, no ha prevalgut ni l'acord amb la CUP ni el que vota el Parlament, sinó –entenem– l'acord d'Esquerra amb Junts per Catalunya, que parlava d'arribar a 1.000 milions en acabar la legislatura. Venim de fer molt poc, venim molt tard i encara estem quedant curts.

Llavors, estem quedant curts perquè, a més, el pressupost que ara mateix està sobre la taula només suposa l'1,5 per cent del pressupost total de la Generalitat. I això encara està més lluny del que diu l'informe del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, en el seu informe sobre el dret a l'habitatge, recomanacions de maig d'aquest any, que diu que per anar bé s'hauria d'arribar a l'u per cent del PIB; per tant, a 2.200 milions d'euros. Encara n'estem més lluny. És un informe fet per tècnics, fet per experts. Que sembla ser que a Junts per Catalunya només li agraden els informes i els experts quan diuen el que volen sentir; quan diuen el que no volen sentir, no els hi fan el mateix cas.

Hi ha 410 milions d'augment al pressupost en habitatge, que dius: «Uau», no?, gairebé doblem el pressupost d'habitatge. Però, clar, entrem a veure'n la lletra petita, o els números petits, en aquest cas. Tots els recursos venen de fons europeus. I d'aquests 410, 387 milions són per a rehabilitació –fons europeus–, i 80 milions, a

més a més, són també de fons europeus per a construcció. Vull dir, si fem la suma dels fons que venen dels fons europeus, que són 467 milions, i si fem la resta amb els 410 que augmenta el pressupost d'habitatge, el que ens surt és que la Generalitat hi posa menys diners ara, de recursos propis, que el 2020. És a dir, no només no creix el pressupost amb els recursos propis que hi posa la Generalitat –és una suma i una resta, fàcils–, sinó que, a més a més, baixa.

A més a més, amb polítiques continuïstes, gens transformadores, que no acaben d'entomar la responsabilitat de la Generalitat de garantir un parc públic d'habitatge a Catalunya que estigui al nivell de la Unió Europea, que és encara molt lluny del que diu la Llei 18/2007, del dret a l'habitatge, que parla que tots els municipis de cinc mil habitants i de les capitals de comarca han de tenir com a mínim un quinze per cent d'habitatge destinat a polítiques socials. D'això, n'estem molt lluny.

I en el pressupost que ens han presentat i que vam tenir ja l'oportunitat de parlar-ne a la Comissió de Drets Socials de la setmana passada..., doncs, com dèiem, els números no ens agraden. No ens agraden, perquè 387 milions per a rehabilitació..., sense cap condicionant. Per tant, no sabem on aniran a parar, aquests milions de rehabilitació. No sabem si això servirà perquè, per exemple, Blackstone rehabiliti els edificis que ha comprat al Raval o a alguns centres de ciutats que estan en mal estat perquè després es converteixin en pisos de luxe, i, per tant, els puguin vendre al triple o al quàdruple del preu que els han comprat. L'agència catalana de l'habitatge només augmenta en 1.300 pisos, molt lluny dels cinc mil que ja estaven també als acords d'investidura.

Els habitatges que compren per tanteig i retracte –i també ho van parlar..., el 2020 van preveure comprar-ne 700, es van quedar en 376, i ara només esperen comprar-ne 450, que és absolutament poc significatiu, per donar resposta a la situació d'emergència d'habitatge.

Hi ha un concepte curiós, que és el de «nombre d'habitatges produïts per l'Incasòl»; «produïts» no sabem exactament què vol dir –si és que vol dir finalitzats, si és que vol dir que s'estan fent en aquests moments–, però, al final, són només 690 el 2022. O el nombre d'habitatges iniciats directament per la Generalitat, que entenem que això sí que és iniciativa de construcció pública del Govern de la Generalitat, que són 166 el 2022. I són xifres agafades de la memòria del programa d'habitatge del projecte de pressupostos que estem ara mateix tramitant i debatent, i que es votarà el proper dilluns..., les esmenes a la totalitat. Els ajuts de pagament al lloguer pugen una miqueta, en 4.500 unitats de convivència –no és ni un vuit per cent.

Per tant, consellera, són uns pressupostos que no són ambiciosos, que no transformen el model d'habitatge i que no donen resposta a la situació d'emergència de l'habitatge.

I això era un dels grans temes que li volíem comentar avui, que ens digui si realment creu que amb aquests pressupostos és suficient, si la Generalitat està fent prou esforços... Ja sé que em sortirà després amb tot el que el Govern de l'Estat hauria de fer i que no fa, i que no hi han diners, i que ens deuen diners, però, al final, jo el que li pregunto és què és el que pot fer la Generalitat de Catalunya, i el que fa és poc.

Però és que, relacionat amb els pressupostos, també, tenim, per fi, l'aprovació inicial, una altra vegada, del pla territorial sectorial de l'habitatge. Un pla que hauria d'haver estat el 2009 –que anem amb molt de retard–, que ja en teníem un aprovat inicialment el 2019 que s'ha passat dos mesos congelat –la pàgina web posava «actualitzada el març del 2019», crec que era–, i ara tornem a tenir un altre pla que està en procés d'aprovació inicial.

Un pla que és fonamental, perquè ha d'establir quines són les necessitats i els déficits d'habitatge de Catalunya, com s'han de planificar les polítiques, quin és el percentatge d'habitatge protegit, les reserves necessàries que s'han de fer, quines són les zones concretes per a tanteig i retracte, les mesures contra habitatges buits, l'infrahabitatge... És a dir, és la principal eina de planificació que té el Govern de la Ge-

neralitat de Catalunya, que arriba amb dotze anys de retard i que, a més a més, arriba sense pressupost –no en diu re, dels diners. I, de fet, vam veure als mitjans que, quan li van preguntar a la conselleria de Drets Socials d'on traurien els diners per fer tots els habitatges que diuen que ha de fer el pla territorial sectorial de l'habitatge, la resposta va ser: «No en tenim ni idea.» És a dir, sabem que s'ha de fer habitatge públic, però no sabem com ho farem ni quan ho farem.

Però és que, a més a més, el pla el que fa és baixar de l'objectiu original que teníem, que era arribar al quinze per cent d'habitatge social –que és el que marca la llei– el 2030..., doncs ara ens n'estem anant ja al 2042. Amb el que ja assumim aquests dotze anys de retard que porta el pla..., doncs ja ho traslladem a dotze anys més de retard que tindrem per realment donar una mica de sentit i de significat a que aquesta eina sigui útil.

I aquesta eina només serà útil si té pressupost, si té realment un compromís que vagi més enllà de posar negre sobre blanc coses. Que no diem que no sigui important i que fa dotze anys que s'hauria d'haver fet, però és que, a més a més, el que demostra el pla..., que, per exemple, segueix apostant per la construcció d'habitatge de protecció oficial de compravenda, quan ja portem anys i anys d'invertir recursos públics en habitatge de protecció oficial de compravenda que no ha servit per a res, perquè és un habitatge que finalment ha passat al mercat, i, per tant, ja no forma part de la borsa d'habitatge públic ni de la borsa d'habitatge protegit, però es continua insistint en l'habitatge de protecció oficial de compravenda. Creiem que el pla territorial, consellera, és necessari, és urgent, però no l'entendem sense que tingui una planificació pressupostària que vagi de la mà d'aquest pla.

I un aspecte, ja més concret, que volia aprofitar també per comentar-li ara, en acabar la interpellació..., és sobre el Reallotgem, no?, que és un dels projectes estrella que el seu departament va anunciar per poder evitar desnonaments, que bàsicament consisteix –i vostè ho va explicar a bastament i segurament ara en podrà donar més detalls– en arribar a acords amb els propietaris dels habitatges per no desnonar les famílies a canvi d'un lloguer social.

Però, després de mesos d'aplicació, el que sí que veiem és que, per una banda, els recursos que s'hi van destinar no eren suficients –eren 20 milions d'euros, que tampoc és que siguin molts–, però, a més a més, li volíem preguntar si vostè creu que ha donat els resultats esperats, fent una avaluació el més honesta possible. És a dir, creu que ha donat els resultats...? Perquè potser, si no ha donat els resultats, hem de repensar-lo i hem de pensar com ho fem.

Quins eren els objectius? Aturar desnonaments, mantenir la família en el mateix habitatge i reduir l'increment de casos pendents de resoldre a les meses d'emergència, evitant que n'hi arribin més. Nosaltres creiem que va ser una iniciativa que no es va consultar prou, que en algun moment es va pensar que era una bona iniciativa i es va posar en marxa. Jo els reconec que nosaltres la vam valorar positivament, quan es va anunciar. Vam creure que per fi es destinaven uns recursos a una mesura que podia funcionar, però no ha acabat de funcionar.

A Barcelona, com a mínim, el vuitanta-tres per cent de les famílies que estaven en un desnonament n'han quedat fora; dels quatre-cents desnonaments que ha aturat la unitat antidesnonaments, només disset han pogut canalitzar-se. I les dades de Catalunya tampoc són massa millors. Les dades que vostès mateixos han donat són que el tretze per cent del total dels desnonaments han pogut accedir a acollir-se en aquest programa.

Per tant, nosaltres creiem que s'han de modificar les condicions. I una de les coses que li volíem plantejar..., per exemple, invertir més en prevenció i en mediació, i intervenir abans que s'iniciï el procés de desnonament –per tant, quan comencen els primers impagaments; això podria ajudar els petits propietaris–; treure l'obligació de tenir un desnonament en trenta dies, que és una de les condicions que es posen; que les famílies que s'han emparat en la moratòria de desnonaments s'hi puguin acollir.

I ara ja..., en la següent intervenció ho podrem detallar una mica més, però ens agradaria saber la seva valoració honesta d'aquest programa.

Gràcies, consellera.

La presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula la consellera de Drets Socials, senyora Violant Cervera.

La consellera de Drets Socials (Violant Cervera i Gòdia)

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, moltíssimes gràcies per aquesta interpellació. De fet, fa pocs dies que vam fer aquí al Parlament, doncs, a la comissió, també l'explicació de quins havien de ser aquests pressupostos. I crec que vam explicar a bastament quines eren les prioritats del Govern de la Generalitat en matèria d'habitatge.

En primer lloc, vostè em parlava de si considerava que aquests diners eren suficients. Jo no li parlaré del tema de la manca de finançament que tenim a la Generalitat de Catalunya, perquè jo crec que..., fins i tot estic convençuda que vostès també ho comparteixen, i és de tots conegut que realment a la Generalitat de Catalunya li fan falta diners, i li fan falta diners per poder executar, justament, aquelles coses de les quals en té competència, que és, justament, lluitar per les persones que estan en major dificultat i més desfavorides.

Per tant, si vostè em pregunta: «Vostè creu que el pressupost en matèria d'habitatge és suficient?», li diré que no, com també penso que és insuficient el pressupost que tenim en matèria de drets socials, com crec que és insuficient el pressupost que tenim en matèria d'ensenyament, i com crec que és insuficient, en general, el pressupost que tenim de la Generalitat de Catalunya. És insuficient perquè ens falten diners i perquè tenim un dèficit de 20.000 milions d'euros. I això és el que ens fa no poder fer les polítiques que a nosaltres ens agradarien.

Cada vegada que vostès parlen d'habitatge..., i, de fet, jo ho comparteixo, i tots ho compartim, Catalunya té un dèficit d'habitatge dedicat al lloguer, i dedicat al lloguer social. Això és una dada que és així, és real i la compartim, i no seré pas jo la que li discuteixi. El que passa és que en aquests moments que estem... Vostè deia: «No cal parlar d'emergència habitacional.» Doncs jo sí que n'hi parlaré, d'emergència habitacional. Entre altres coses, perquè el pressupost que fins ara tenia l'agència catalana de l'habitatge..., ja estava més del seixanta per cent del seu pressupost, justament, en aquesta emergència habitacional, donant diners a ajuts al lloguer. I d'això sembla que vostès no en parlin mai, que, a banda de la construcció de l'habitatge, tenim una necessitat de donar diners a ajuts al lloguer. I en aquests moments hi destinem en el pressupost fins a 114 milions d'euros, 14 milions d'euros més del que hi destinàvem en els pressupostos anteriors.

Sembla que ens diuen sempre que nosaltres no fem res, en matèria d'habitatge. Només recordar-li algunes dades. L'any 2020 el nombre d'unitats de convivència que han rebut ajuts a pagament de lloguer han sigut més de 55.000 unitats. El nombre de persones a les quals hem pagat ajuts a lloguer i a hipoteca per evitar desnonaments han sigut més de 1.350 persones. El nombre d'ajuts d'urgència a ens locals per finançar els fons d'habitatge destinats a polítiques socials també han sigut més de 1.330 persones.

Per tant, nosaltres dediquem diners també, justament, a evitar aquests desnonaments, sent-ne conscients, com tothom sap. I per això l'Estat fa les moratòries, que les va ampliant. I vostè parlava de desnonaments, i a mi també m'agradaria saber com és possible que hi continuï havent desnonaments, tenint en compte que tenim aquestes moratòries que haurien d'evitar aquests desnonaments.

Però les polítiques d'habitatge també volem ampliar-les i fer-les amb altres col·lectius; per exemple, per evitar el despoblament en les zones rurals; per exemple,

també la promoció d'habitatges per poder..., l'emancipació juvenil o perquè les persones grans puguin estar en un altre tipus d'habitatge.

Vostè critica que..., sorprenentment, s'han criticat bastant els pressupostos de la Generalitat perquè hi ha una injecció molt important de fons europeus, però aquests diners se suposa que ens toquen. És com si els hi fes ràbia poder dir que destinarem una part de diners molt important justament dedicats a la construcció i a la rehabilitació d'habitatges. Doncs miri, els 160 milions d'euros, en dos anualitats, que dedicarem a la construcció d'habitatge, els dedicarem a la construcció d'habitatge dedicat a lloguer social en sòl públic. I això és el que està previst en els pressupostos de la Generalitat aquest any; als pressupostos d'aquest any, doncs, els 80 milions d'euros corresponents.

Altres polítiques d'habitatge? Doncs els diners que destinarem, justament, a la rehabilitació. Tots sabem que a Catalunya hi ha habitatges... Vostès parlen dels grans habitatges, però també tenim habitatges en unes condicions no massa bones, construïts en unes èpoques determinades. I nosaltres el que farem serà convocatòries d'habitatges..., convocatòries perquè els ciutadans puguin fer rehabilitacions d'habitatges o es puguin fer també rehabilitacions d'edificis i també rehabilitacions de barris. I en breu sortirà publicada la convocatòria perquè els ciutadans de Catalunya es puguin presentar en aquestes rehabilitacions.

Em parlava també del programa Reallotgem. Jo sí que estic contenta del programa Reallotgem. I n'estic contenta de debò, vull dir, no és tampoc..., ni un tipus de façana. Que en podrien ser, les dades, millors? Doncs no ho sé. Vull dir, el programa es va presentar al juliol, i jo n'hi donaré les dades des del setembre fins al novembre. En aquests moments, són 36 les adhesions dels grans tenidors en només dos mesos. S'han evitat 328 desnonaments dels 570 previstos per al setembre, i 78 casos amb adhesió ja signada. Per tant, des del setembre, 78 casos que ja estan solucionats pel programa Reallotgem.

Que segurament hi hem de donar més publicitat? Doncs sí. I iniciem una campanya, justament, de publicitat per animar els ciutadans perquè posin a disposició, també, els pisos buits per poder-los dedicar a lloguer social. Tots sabem que hi ha una mancança d'habitatge. I només tenim dos maneres per tenir més habitatge: la construcció –que, evidentment, no és immediata– i la compra dels habitatges a través dels mecanismes que tenim, a través del mecanisme de tanteig i retracte, que és el que està fent i el que ha fet el Govern de la Generalitat.

Unes dades, només. Des de l'any 2015, la Generalitat ha comprat 3.287 habitatges; s'ha gastat fins a 175 milions d'euros per poder comprar aquests habitatges. La construcció d'habitatges? Barcelona ha construït habitatges, ha construït uns nou-cents habitatges en aquest últim període, però també es van construir habitatges des de l'any 2011 al 2015, on Barcelona va construir mil habitatges. I per què li parlo de l'exemple de l'Ajuntament de Barcelona? Perquè la construcció dels habitatges..., no és només de la Generalitat de Catalunya; la competència també és municipal –la competència de la construcció d'habitatges.

Per tant, jo crec que el que hem de fer és, les diferents administracions, treballar de la mà per poder construir aquests habitatges. I nosaltres ja ens vam posar a disposició dels ajuntaments perquè busquin sòl públic per poder construir habitatges. Entre altres coses, perquè el programa per a la construcció d'habitatges que ens permeten els fons europeus..., ha de ser en sòl públic. Per tant, necessitem aquest sòl públic dels diferents ajuntaments.

No m'ha parlat de la taula d'emergència. A mi sí que m'agradaria donar unes dades sobre les taules d'emergència. La Generalitat... Quan parlava del problema habitacional i del problema dels ajuts al lloguer... La Generalitat de Catalunya, en aquests moments, té a les seves taules d'emergència fins a nou-centes persones apuntades. Però no només la Generalitat de Catalunya; l'Ajuntament de Barcelona en té 645, i la resta d'ajuntaments –que fins a deu taules diferents d'emergència tenim, a

tot Catalunya–, unes nou-centes més. Per tant, en aquests moments, per desgràcia, tenim 1.800 casos pendents de les taules d'emergència.

Com ho solucionarem, a banda del que hem comentat sobre la construcció o bé sobre la compra a través del tanteig i retracte? Doncs, a través d'aquests fons europeus, la voluntat és la de poder construir tres mil habitatges amb cada una de les dues anualitats; per tant, sis mil habitatges. Que segurament no és suficient? No, segurament no és..., segur, no és suficient.

Per tant, el que també demanem és que –i tampoc no és un mantra–..., també lo que demanem és que el *plan de vivienda* que l'Estat proporcionava a la Generalitat de Catalunya, de 120 milions d'euros, i que ara en aquests moments està en 50 milions d'euros..., doncs que ens ajudin –a través de..., ja que són socis, bé, que formen part del Govern de l'Estat– perquè aquestes ajudes tornin al seu punt inicial.

Per tant, nosaltres estem contents amb el pressupost. És evident que tots els pressupostos podrien ser millors, especialment si tinguéssim, doncs, tots els recursos que ens pertocuen o si tinguéssim un estat propi –també deixin-m'ho dir–, perquè així també ho podríem decidir nosaltres. Però, en qualsevol cas, nosaltres treballarem en la línia en que ho hem estat fent fins ara. I satisfets amb el pressupost que hem presentat.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Té la paraula ara, en el torn de rèplica, la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, consellera. M'hagués anat bé que els minuts que li han sobrat els pogués utilitzar jo, perquè no em donarà temps..., perquè al final semblava que la interpellació me la feia vostè a mi, en lloc de al revés.

Jo l'hi explico. El tema dels ajuts al lloguer..., és cert que és el seixanta per cent del que hi destinen. Ens ha dit..., ha parlat de 114 milions. Pel que sabem, per al proper any n'estan previstos 100. Per tant, ja estan disminuint aquesta partida.

En el tema de les prioritats i dels ingressos, que els ingressos són insuficients... Hi han maneres de fer, també, i de generar més ingressos. Ens pot parlar de reforma fiscal, que, pel que tenim entès, no volen parlar en aquests nous pressupostos de reforma fiscal per aconseguir més ingressos. Es pot reformar l'impost de pisos buits i inclou-hi les persones físiques, també, grans tenidores en l'impost de pisos buits.

Ens pot parlar també de com podem aconseguir més habitatge, perquè vostè ha parlat només de dues maneres, i n'hi han d'altres, de maneres d'aconseguir habitatge. Perquè, per exemple, hi ha tota una sèrie de mesures previstes a la 24/2015, de mobilització de pisos buits, que passen també per les sancions a aquells que tenen pisos buits. No sabem quantes n'ha posat, la Generalitat –diríem que cap–, en tot aquest temps. I hi ha també fins i tot la possibilitat d'iniciar expedients expropiatoris a aquells que segueixen tenint habitatges buits.

Per tant, hi han moltes més maneres, a banda de posar recursos per a la compra i per a la construcció, per aconseguir més habitatge.

En el tema de rehabilitació, no és que li critiquem que tingui recursos. Evidentment que és bo tenir recursos. Creiem que, a més a més, des del Govern de l'Estat s'ha fet una bona feina per aconseguir aquests recursos extres de la Unió Europea. El que critiquem és que només ho augmentin amb els recursos que els hi venen de fora, que no hi hagi un augment per part seva per fer polítiques d'habitatge.

I que, a més a més, els ajuts a la rehabilitació de que vostè parlava no siguin condicionats al bé social i a la funció social de l'habitatge. Perquè no és que estiguem parlant de grans habitatges, no; estem parlant de grans tenidors d'habitatge, que és com..., una mica diferent.

Que poden haver-hi comunitats de veïns i persones que necessitin aquest ajut a la rehabilitació amb l'eficiència energètica? És una de les línies de treball de la nostra llei de barris verds. Per tant, no és que hi estiguem en contra, en absolut. El que sí que creiem que es pot fer –i es fa en alguns llocs– és condicionar aquests ajuts a que després això no acabi repercutint en un augment especulatiu del preu de l'habitatge, i que això no es pugui repercutir després en augmentar el preu de l'habitatge, en generar més bombolla de l'habitatge.

Per tant, hi han moltes maneres de poder donar resposta i de poder canalitzar aquests recursos que no serveixin per fer encara més especulació i més gentrificació.

Consellera, el Reallotgem. Vostè n'està contenta. Ens sembla interessant que n'estigui contenta, però nosaltres considerem que les xifres no són bones. I li hem fet propostes concretes de com es podria millorar. Com, per exemple, doncs, això, no haver d'esperar a que hi hagi una ordre de desnonament o a que faltin trenta dies per al desnonament, amb l'angoixa que això genera a les famílies. Es pot intervenir abans. Des del moment que un petit tenidor deixa de tenir ingressos per al lloguer, ja es podria activar aquesta mediació i formar part del programa Reallotgem.

O, per exemple, doncs, això, que les famílies que s'han acollit a la moratòria..., que en queden fora. És a dir, s'acullen a una moratòria per no ser desnonades, i això els impedeix ser després beneficiàries del programa Reallotgem. Això són coses que no s'entenen.

I sí que li voldria parlar una mica del tema... Jo crec que vostè venia pensant: «Els comuns ja sé què faran: em compararan amb l'Ajuntament de Barcelona», i ja tenia com la bateria preparada, de respostes. I jo no li he parlat de l'Ajuntament de Barcelona, perquè justament crec que s'ha de poder parlar de quines són les competències que té la Generalitat de Catalunya.

Però és que vostè ha dit algunes coses que són més que..., és que clamen al cel. O sigui, quants habitatges...? Vostè ha parlat dels habitatges que va construir el Govern Trias en la seva època, dels que s'estan construint ara –no són nou-cents, ara mateix n'hi ha dos mil en construcció, més altres que ja s'han acabat–, però és que la pregunta és quants n'ha fet la Generalitat en aquest període. És que n'estan fent trenta-dos, a la ciutat de Barcelona, que és la ciutat que més dèficit en habitatge té.

Per tant, la pregunta ja no és tant –em sap greu– què ha de fer l'Ajuntament de Barcelona per l'habitatge, sinó què fa la Generalitat per l'habitatge a Barcelona i a l'àrea metropolitana. A Barcelona s'ha llançat a l'àrea metropolitana l'operador metropolità, que construirà 4.500 habitatges de lloguer protegit. Per tant, què està fent la Generalitat de Catalunya amb això?

És que ha parlat de quantes són les persones que estan a la llista d'espera de l'Ajuntament de Barcelona. No, consellera, del Consorci de l'Habitatge, on la Generalitat té el seixanta per cent, i que no hi posa els habitatges que li toquen, per aquest seixanta per cent. Si la Generalitat els hi posés, no hi haurien aquestes sis-centes persones en llista d'espera. Per tant, no es tregui de sobre la responsabilitat. Mal que li pesi, el problema de l'habitatge a Barcelona també és un problema de la Generalitat de Catalunya, i no hi està donant resposta.

I, en el tema de les despeses, si li falten diners, els hi faig una proposta: no destinin diners a compensar els grans tenidors per oferir lloguer social, que és el que estan plantejant amb les esmenes que han presentat a la llei per a l'habitatge. Segurament així s'estalviarien uns quants diners que podrien destinar a habitatge públic o a ajuts al lloguer. Però vostès el que volen és compensar els grans tenidors per la seva corresponsabilitat necessària a l'hora d'oferir lloguer social. Deixin de fer això i ja veurà com hi hauran uns quants calerons que podrà destinar a habitatge públic.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula, per fer la rèplica, la consellera Violant Cervera.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. Miri, jo li he parlat de l'Ajuntament de Barcelona perquè ha estat vostè, la primera que m'ha parlat de l'Ajuntament de Barcelona, quan... (*Veus de fons.*) I tant, quan m'ha ficat l'exemple del Reallotgem. Vostè m'ha posat l'exemple del Reallotgem... (*Veus de fons.*) I tant. M'ha posat l'exemple del Reallotgem, i jo, evidentment, he agafat l'Ajuntament de Barcelona no per res, eh?, sinó perquè, de fet, és veritat que és l'ajuntament més gran que té Catalunya, i, per tant, segurament té moltíssimes dificultats.

Hi insisteixo, la competència de la creació d'habitatges no només és de la Generalitat, sinó que també és dels ajuntaments. I la Generalitat, en aquest cas..., és veritat, l'Agència de l'Habitatge, doncs, està conjuntament amb la Generalitat de Catalunya.

Parlaven de les meses. És que les meses d'emergència són unes de la Generalitat i les altres de deu municipis grans de Catalunya. I jo li he reconegut les persones que estan a la mesa d'emergència de la Generalitat de Catalunya i li he dit que fins a arribar..., que el doble estan, bàsicament, en els grans ajuntaments de Catalunya. No passa res. Vull dir, no només és a l'Ajuntament de Barcelona; és a l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament de Lleida, l'Ajuntament de Sabadell, l'Ajuntament d'Hospitalet –entre tots, per desgràcia.

I hi insisteixo, vull dir, en aquesta conselleria trobaran la mà oberta, per desgràcia... Sí, ja reconec el dèficit d'habitatge que tenim a Catalunya. Per tant, jo el que crec és que hem de poder treballar conjuntament.

Miri, quan parlem de... Abans m'ha fet un comentari. Jo no hi tenia tampoc massa interès, perquè sempre he dit que, amb el problema de les esmenes a la proposició de llei d'habitatge que està tramitant-se aquí al Parlament, jo parlo com a govern de la Generalitat. I vull ser molt curiosa perquè els grups parlamentaris parlin dintre dels grups parlamentaris, a veure com s'acaben definint les diferents esmenes a les diferents lleis.

Només, no obstant, li faré un comentari, que és el que sí que m'afecta a mi com a Generalitat de Catalunya. El fet que el decret llei que es va aprovar a Madrid, el 37/2020, deia que en les suspensions de desnonaments s'han de compensar tots els propietaris –tots, inclosos també tot tipus de propietaris: bancs i fons d'inversió–..., una llei que, quan després es va convalidar al Congrés dels Diputats, van votar conjuntament Esquerra, els comuns, el PSOE i la CUP. Això ha suposat que a la Generalitat de Catalunya hi ha hagut una petició de fins a 500.000 euros per compensar aquest tipus de propietaris.

Això també és el que ens ha afectat a nosaltres (*aplaudiments*), a la Generalitat de Catalunya, per una llei que vostès van aprovar al Congrés dels Diputats que afecta la Generalitat de Catalunya. Ei, que no passa res; l'únic que estic dient és que per què allà fan un discurs i aquí, per exemple, en fan un altre.

Però, hi insisteixo, jo, que crec que en la separació de poders..., vull dir, un tema és el que fem nosaltres com a govern de la Generalitat, i l'altre, les lleis que s'aproven al Parlament de Catalunya. Per tant, aquest tema, doncs, el debaten en les comissions i en les seves respectives sessions, per poder debatre com ha d'acabar aquest projecte de llei.

Insisteixo una altra vegada en el programa Reallotgem. Sí, estem contents amb el programa Reallotgem. Però, bàsicament, també estem contents perquè hem trobat una bona acollida, doncs, de bancs, d'advocats... I totes les persones amb les quals estem parlant creuen que el programa Reallotgem pot ser una bona eina per poder tenir a disposició pisos que en aquests moments estan ocupant ciutadans, i que, per tant, no han de buscar altres pisos, sinó que, senzillament, utilitzen aquests pisos.

I el programa Reallotgem, per als que no saben com funciona..., doncs senzillament la Generalitat el que fa és posar-se en contacte amb aquests propietaris, paguem fins a cinc anys del deute del lloguer, i la Generalitat és la que fa el contracte de lloguer amb el propietari. Per tant, nosaltres creiem que és una bona eina, és una gran eina. El que passa és que ens l'hem de creure tots: se l'ha de creure la Generalitat, se l'han de creure els propietaris i també se l'han de creure els ajuntaments, perquè insistim que és una gran eina per evitar els desnonaments.

La moratòria acabarà també en breu. Esperem que aquesta moratòria continuï. I, quan acabi, si el programa Reallotgem l'hem d'ampliar, ja l'ampliarem. Però ara, en aquests moments, se suposa que hi ha una moratòria que el que ha d'impedir és que hi hagi desnonaments. Per tant, treballem en el que tenim, que és una moratòria i un programa Reallotgem que ens permet anar treballant amb els propietaris i també amb els ciutadans.

I el que demano és això: treballem totes les administracions d'una manera conjunta. I estic convençuda que, si treballem de la mà i treballem conjuntament, ens en sortirem. Segurament no tenim tots los recursos que necessitem; però, dels que tindrem, segur, segur, segur que farem els possibles perquè arribin a la majoria dels ciutadans.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'infància

300-00073/13

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre les polítiques d'infància, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, la diputada senyora Irene Negre.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades... La societat avança ràpidament, i el dia a dia ens engoleix en una rutina que molts cops ens fa posar en segon pla algunes necessitats secundàries dels nostres fills i filles. Necessiten el nostre acompanyament, el suport, l'amor, però també els valors i l'educació, i que els ajudem a construir els pilars que aguantaran la seva vida.

Durant la seva infància aprendran i recopilaran la majoria d'informació que hauran de fer servir per afrontar l'etapa de maduració; una etapa, l'adolescència, que no serà gens fàcil ni per a ells ni per als pares. Si en aquest procés de fer-se gran hi sumes tots els problemes externs causats per l'entorn o per la societat, tenim uns infants exposats a molts riscos, donada la seva alta vulnerabilitat.

Per aquest i altres motius, des del departament es va crear la Secretaria d'Infància, Adolescència i Joventut, que ha de treballar de manera transversal amb la resta de departaments per vetllar per aquestes polítiques d'afectació als nostres menuts i al nostre jovent. Una secretaria que ha de poder donar una visió del conjunt de tot el col·lectiu d'infants, adolescents i joves de Catalunya, entenent-lo com un dels cicles de la vida.

La política del Govern passa per seguir avançant en els criteris de la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, una llei d'ara fa onze anys, i per això és una prioritat seguir desplegant-la.

Com he dit en començar la meva intervenció, la societat avança ràpidament, i això fa que haguem d'anar adaptant els marcs legals, amb flexibilitat i rigor, a les noves circumstàncies i sensibilitats del nostre entorn sociocultural. A partir de l'aprovació de la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de l'infant, del 20 de

novembre de 1989, la sensibilitat social envers la població infantil i adolescent ha anat canviant de manera diversa, però molt notòriament en alguns aspectes, a tots els països industrialitzats.

En el context europeu, hem pogut observar dinàmiques que promouien un respecte més decidit dels drets dels infants i els adolescents, sobretot en la línia d'intensificar les actuacions contra qualsevol forma de maltractament. Al mateix temps, també hem assistit al desplegament de nombroses iniciatives per aconseguir una major responsabilització social dels infants i els adolescents, sobretot per la via d'incrementar llur participació social.

Així, l'esmentada Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de l'infant estableix que en totes les mesures que s'adoptin en les institucions públiques o privades de benestar social, els tribunals, les autoritats administratives o els òrgans legislatius, aquests hauran d'entendre amb una consideració primordial l'interès superior de l'infant.

Es tracta d'assumir que tenim una responsabilitat social envers el conjunt de la població infantil i adolescent a Catalunya, perquè aspirem a una societat millor, i que cal fer prevenció, fer actuacions proactives que donin oportunitats a l'infant i a l'adolescent fins ara no pensades. Les actuacions socials preventives constitueixen nous reptes per a les polítiques socials i per als programes d'intervenció social en l'àmbit de la infància i l'adolescència, ja que comporten actuacions sobre probabilitats, no sobre fets inqüestionables.

És per això que cal facilitar instruments, fins i tot instruments legislatius, per tal de disminuir les probabilitats genèriques d'esdeveniments que incideixin negativament en la població infantil o adolescent, i a fi de potenciar actuacions que garanteixin un augment del benestar social a tota la població.

El Consell d'Europa assegura que la pobresa i l'exclusió social dels infants poden abordar-se amb major eficàcia mitjançant els sistemes integrals que incorporen mesures preventives de recolzament familiar, d'educació i atenció a la primera infància, de drets socials, d'educació i de polítiques d'habitatge.

La crisi econòmica ha tingut repercussions també en els nens i nenes, fins al punt que infants i adolescents són el grup d'edat amb major incidència de les taxes de pobresa o d'exclusió social. El 2020 a Catalunya la taxa de risc de pobresa infantil es situava en el 33,4 per cent.

Aquestes situacions de vulnerabilitat impacten directament en el desenvolupament personal i social dels infants, i els situen en perilloses dinàmiques de desavantatge. Unes dinàmiques que, tal com afirma el Consell d'Europa, poden produir el risc de construir una generació perduda, formada per persones desil·lusionades, amb possibles conseqüències molt negatives en termes de cohesió social i estabilitat política.

La Xarxa Europea de Tutela ha rebut l'encàrrec de l'Agència de Drets Fonamentals de la Unió Europea d'elaborar una estratègia comuna d'atenció als joves que migren sols, que compta amb les aportacions de Catalunya i el seu sistema de protecció a la infància. Aquesta i la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència de la Generalitat col·laboren des del 2019, i, en concret, la xarxa europea s'ha interessat per la capacitat de Catalunya, el nostre país, d'afrontar aquest repte migratori mitjançant el desplegament de l'estratègia catalana per a l'acollida i la inclusió dels joves emigrats sols.

No voldria acabar la meua intervenció sense posar en valor la feina de la consellera Cervera i el seu departament, i, en especial, de la DGAIA, que vetlla pel benestar i la seguretat de 7.590 infants i adolescents amb mesura protectora fora del nucli familiar per haver viscut una situació de desemparament –el cinquanta-tres per cent d'ells acollits en centres residencials i el quaranta-set per cent acollits en família extensa o aliena.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials, senyora Violant Cervera.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, moltíssimes gràcies per aquesta interpellació; una interpellació per parlar de les polítiques d'infància i de les polítiques d'infància que fem des de la Secretaria d'Infància, Adolescència i Joventut, des del Departament de Drets Socials.

Miri, vostè ha comentat també algunes dades; permeti'm que també les pugui ampliar una mica. A Catalunya hi ha 1.400.000 infants i adolescents –per tant, menors d'edat–; d'aquests, el 48,5 per cent són noies, i el 15,7 per cent són de nacionalitat estrangera. Els infants i adolescents a Catalunya, per tant, representen el divuit per cent de la població. El nombre d'infants i adolescents en situació de risc són 20.781 infants, dels quals 6.636 estan en expedient de risc greu. Per tant, a Catalunya tenim 27.417 infants i adolescents que es troben en una situació de risc, de desprotecció.

El Departament de Drets Socials té entre les seves funcions les polítiques d'infància, adolescència i joventut. I, tot i que són moltes, jo voldria agrupar-les en quatre, principalment: la tutela –la tutela dels nens especialment desemparats–, la protecció, la participació –hem de fomentar la participació entre els més petits– i la coordinació interdepartamental. No totes les polítiques d'infància que es fan a la Generalitat de Catalunya es fan al Departament de Drets Socials, sinó que cada departament, doncs, té les seves.

Referent a la tutela i a la protecció dels nens i els adolescents desemparats, només algunes dades. Cada any la DGAIA rep al voltant de quinze mil notificacions de situació que poden ser susceptibles de situació de desemparament. Entre l'1 de gener i l'1 de novembre del 2021, el telèfon d'Infància Respon va rebre 9.500 trucades, i la Udepmi ha obert més de 2.200 expedients nous, dels quals el setanta-quatre per cent han estat expedients de desemparament. Cada any l'EAIA fa un seguiment a vint mil infants. A més a més, de mitjana anual aquests equips realitzen fins a 1.500 estudis i fan uns dos mil assessoraments als serveis socials.

Per què l'hi dic, tot això? Perquè una de les principals funcions que té la DGAIA, justament, és la de protecció de tots aquests nens i nenes i adolescents que es troben en aquest risc de desemparament. I aquests nens, quan passen a la tutela de la DGAIA, acaben sent «fills de la Generalitat», per entendre'ns, i, per tant, necessiten tot el nostre acompanyament.

A Catalunya hi ha 16.519 nois i noies amb expedient de risc greu o de mesura de protecció de la DGAIA. I vostè abans deia algunes de les seves dades: 6.576 es troben en una situació de risc greu i 3.118 tenen expedients de desemparament. Per tant, moltíssima feina. Fins a 1.000 tuteles a l'any, fa la DGAIA. D'aquests –també n'havia donat vostè les dades–, 775 estan justament sota la direcció i la tutela directa de la DGAIA, el cinquanta-tres per cent dels quals en centres residencials i el 45,9 per cent acollits en famílies. Per tant, feina, molta feina.

Però la DGAIA no només fa acompanyament a menors i a menors tutelats; també fa acompanyament als majors extutelats. I Catalunya és una de les poques comunitats autònomes que ofereix justament aquest servei. Aquests expedients d'assistència..., en aquests moments fins a 3.500 joves majors d'edat estan acollits en aquests programes, dels quals 2.049 són joves migrats sols. I els programes serveixen per a programes d'habitatge, prestacions econòmiques o acompanyament jurídic. I 1.500 joves extutelats són beneficiaris, justament, d'aquestes prestacions econòmiques.

Però des de la Secretaria d'Infància, Adolescència i Joventut no es fa només l'atenció i la protecció a aquests joves que estan en situació de desemparament, perquè tenim altres responsabilitats –entre elles, la necessitat de desplegar la Llei 14/2010. I ara en aquests moments el que volem fer és una avaluació del propi sistema de protecció.

Aquest mateix mes de novembre hem iniciat un procés d'avaluació del sistema de protecció a partir de l'opinió dels propis infants i adolescents tutelats i els seus professionals de referència amb l'objectiu de disposar d'informació anual sobre les següents temàtiques: la seguretat, l'estabilitat, el desenvolupament, la salut o l'educació. Volem avaluar quins són els nostres recursos per poder atendre millor aquests infants.

El sistema de protecció integral, que afecta també en temes d'abusos sexuals... Es va iniciar l'any passat un projecte pilot, el Barnahus, que és un projecte d'atenció integral que afecta els nens i nenes víctimes d'abusos sexuals. Aquest projecte, que es va iniciar a Tarragona i que ha atès, per desgràcia, fins a 278 nens, el volem fer extensiu a totes les vegueries de Catalunya. I això també ho farem aquesta legislatura.

Una altra de les competències i de les responsabilitats, també, de la DGAIA és la lluita contra la pobresa infantil. I a través de l'estratègia catalana per a l'erradicació de la pobresa combatrem, a través de la garantia infantil europea..., la prevenció contra aquesta pobresa infantil.

Un altre dels grans reptes, que n'hem parlat molts cops..., la salut mental i el benestar emocional dels joves i els infants. I treballarem conjuntament amb el Departament de Salut per vetllar per aquesta salut mental i per, també, lluitar contra el suïcidi infantil i juvenil.

Altres serveis que es duen a terme també des de la DGAIA: el servei d'intervenció socioeducativa no residencial per a infants i adolescents en situació de risc i les seves famílies, per reforçar el caràcter preventiu en coordinació amb les ABSs. En aquests moments el programa, que estava desplegat a Tarragona, Lleida i Girona i les Terres de l'Ebre..., iniciem també aquest desplegament d'aquest servei tan important a la demarcació de Barcelona.

Però, com li deia, no només la protecció i la tutela són competències de la Generalitat i de la Secretaria d'Infància, Adolescència i Joventut; també el promoure la participació, la participació dels infants. Per tant, recuperarem el pacte per la infància signat el 2013 –creiem que és una bona eina– per poder-lo actualitzar i per poder fer un nou pla integral d'infància i adolescència.

A més a més, iniciarem una primera enquesta de participació dels infants. Volem saber què pensen, com han viscut la pandèmia, quins aprenentatges n'han tret, com perceben el canvi climàtic... I aquesta complementarietat permetrà també tenir una eina al nostre país per saber què és el que pensen els joves, els adolescents i també els infants.

Durem a terme el primer Congrés Nacional per a Infants i Adolescents. En la línia de la promoció de la participació d'aquests joves, volem fer una iniciativa pionera a l'Estat, que serà aquest primer Congrés d'Infants i Adolescents, i el tenim previst per al dia 20 de novembre de l'any 2022. Aquest primer congrés esdevindrà un espai de participació i opinió inèdit a l'Estat espanyol i innovador a nivell europeu, on mig miler de nens i nenes d'entre vuit i disset anys culminaran tot un procés de participació.

També volem poder interaccionar amb els infants, els adolescents i els joves. Creiem que s'ha de tenir una visió holística dels tres col·lectius: dels nens, dels adolescents..., fiant incidència especialment en els adolescents, però també en els joves.

I una altra de les eines que tenim també com a govern i com a govern de la Generalitat, i que jo hi crec especialment, són totes les eines de coordinació que hem de poder dur a terme amb la resta de departaments de la Generalitat. A través de la Taula Nacional de la Infància, on participen diversos departaments, les entitats municipalistes, les diputacions, representants de l'Observatori del Dret de la Infància, treballarem conjuntament per poder debatre totes aquelles competències que tenen els diferents departaments i que nosaltres, com a secretaria, tenim l'obligació, també, de poder coordinar.

Perquè el que ens importa són els infants, els adolescents, els joves. Hi insisteixo, posant un èmfasi molt especial en els adolescents. Parlem sempre dels infants i parlem dels joves, i ens deixem una part molt important de la nostra societat, que és

segurament quan tenen l'esclat de la maduresa, que no són ni massa grans ni tampoc són petits.

Totes aquestes eines que posem al damunt de la taula, que volem posar-les al damunt de la taula amb tots els actors, amb els nens i les nenes i els adolescents com a protagonistes..., el que volem és poder assentar les bases d'un nou model on els nens i nenes puguin créixer en plena llibertat i decidint ells mateixos com volen viure, com veuen el món i com volen relacionar-se amb nosaltres.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre el model d'acompanyament i residència en la vida dependent

300-00076/13

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre el model d'acompanyament i residència en la vida dependent, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, la diputada Maria Dolors Sabater. *(Veus de fons.)* Si podeu contactar-hi..., per cortesia parlamentària esperàrem uns minuts. *(Pausa. Alguns aplaudiments.)*

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera, persones que ens seguiu des de casa, entitats que sou presents també aquí... Avui, mentre encetem aquest Ple que arriba ja al final, a l'última hora, a fora al Parlament hi ha una concentració reivindicativa d'usuàries, familiars i treballadores d'un servei d'habitatge que estan en lluita perquè el finançament no els permet mantenir el servei. No poden garantir sostenir-lo econòmicament, i, si l'han de tancar, deixaran més de cent persones sense aquest servei.

Dependre dels altres per sostenir la vida és una condició inherent a la condició humana. Això és un aprenentatge que amb la covid ha quedat molt clar, la importància de la comunitat, la necessitat de la comunitat. L'ecofeminisme fa temps que ho conceptualitza, però és cert que hi ha condicions que accentuen aquesta dependència i que la fan absolutament vital. Poden ser condicions de salut, condicions de cicle de vida –criança, infantesa, vellesa–, de diversitat funcional...

Justament l'altre dia, aquí, en aquest Ple, parlàvem dels estralls que havia fet la covid en les residències. Parlàvem de la gent gran i parlàvem de la necessitat de replantejar el model d'acompanyament a la dependència, de replantejar-lo perquè havia fet estralls i perquè no està tenint ni suficients modalitats, suficients formes diferents de fer aquest acompanyament, ni tenim unes polítiques públiques clares, perquè és un sector que el tenim majoritàriament privatitzat i amb molt poques places públiques. Aquest és el motiu per on ens falla, bàsicament, el sistema, que també comporta una gran precarització del sector laboral.

Aquests crits d'alerta que ens fan les entitats, les associacions, les famílies, els moviments socials, consellera, ens posen d'alguna manera damunt la taula –i avui ho portem aquí, en aquest hemicle– la consideració de vulneració d'uns drets bàsics, d'uns drets fonamentals, de totes les persones que es veuen afectades per aquesta situació. És un crit d'alerta per sortir de la invisibilitat.

I aquí crec que és important recordar el que explica el sociòleg Boaventura de Sousa Santos, quan parla de que els sistemes de poder i d'opressió posen en marxa aquests generadors, aquesta forma de generar absències, inexistències que ens porten

a la invisibilitat de grups i de maneres de viure, de formes de vida, per etiquetar-los com a irrelevants, inferiors, improductius i generadors de diferents graus d'exclusió. Ara podríem estendre'ns en temes..., parlar de capacitisme, d'aquesta interseccionalitat que suma vulnerabilitats, que suma vulnerabilitzacions i exclusions...

Aquest tema també, consellera, es farà visible, trencarà aquesta invisibilitat, aquesta situació d'exclusió, el proper dia 3 de desembre, quan centenars d'associacions, coordinades per Dincat –que també són avui presents aquí a l'hemicicle, ens acompanyen–, faran públic i reivindicaran el tema de les places de suport, d'acompanyament per a un habitatge independent, de les places residencials, amb les diferents modalitats que tenen.

I jo li volia dir, consellera, que jo vaig fer-li aquesta pregunta fa uns mesos. Vostè, quan em va respondre, em va dir que no em podia quantificar quines eren aquestes llistes d'espera. Cal dir que, per sort, tenim la llei de transparència i que, per dret d'accés a la informació pública, doncs, aquestes llistes existeixen. Aquestes dades s'han pogut quantificar, i tenim les de dues modalitats. No hi incloem les de pisos tutelats, les de suport a la vida independent, però sí les de les llars i les de les residències. I només amb aquestes dues modalitats ja sobrepassen les 2.500 places, que no estan cobertes. I això no és tot el sector, tota la necessitat; són els que han sol·licitat aquesta plaça.

Però és que, sigui el que sigui, no és només el tema de la vida independent. Estem parlant, consellera, que toquem l'àmbit que toquem... L'educatiu: sap vostè que les persones que han fet l'itinerari inclusiu, quan arriben a la majoria d'edat, quan surten de l'obligatòria, moltíssimes vegades queden absolutament penjades, sense cap sortida? Què passa amb l'accés a la cultura i a l'oci? Què passa amb el camp laboral? Saben, diputades i diputats, que, només en taxa d'ocupació, el sector de la discapacitat està gairebé quaranta-cinc punts per sota de la normalitat, del que és l'índex general, i ja no cal dir la taxa d'atur, que està per sobre un 14,5 per cent?

Saben dels problemes de sostenibilitat dels CETs, els centres especials de treball? Saben que no existeix una normativa específica ni un model de suport per a l'accés al lleure i la cultura de les persones adultes amb discapacitat, quan, precisament en aquestes condicions especials, els àmbits de socialització, d'oci i cultura, són absolutament vitals? Els centres, consellera, van tancant perquè no es poden sostenir, i no existeixen polítiques públiques, serveis públics que ofereixin aquest servei.

Per tant, sí, consellera, parlo de vulneració de drets. I no és pas perquè aquests drets no estiguin protegits, perquè tenim lleis fantàstiques. Les lleis les tenim, les lleis es van guanyar en les lluites de tot l'associacionisme, de les famílies, de les persones usuàries, de la societat civil, amb una lluita ingent, ja en el tardofranquisme, lluites dels anys vuitanta, en què..., només vull recordar que als anys vuitanta les criatures que tenien pluridiscapacitats o trastorns de comportament importants no eren ni tan sols considerades educables; aquesta és una lluita que també es va guanyar. No citaré ara totes les lleis que tenim, perquè vostè les coneix a bastament.

Però, què passa? Que aquestes lleis no ens serveixen, perquè no s'apliquen. És a dir, tenim les lleis, ho tenim escrit. Tenim ara també la llei d'igualtat, que diu clarament que no hi pot haver discriminació per causa de diversitat funcional, de discapacitat intel·lectual, mental, a causa de dèficits sensorials, físics..., però resulta que la falta de polítiques públiques que ho facin possible fa que hi hagi una discapacitat real que la provoca l'estructura social, el sistema.

M'agradaria recordar, només, posant l'exemple que..., quan jo parlava de la Fundació Pere Mitjans, que és la que està fora... La Fundació Pere Mitjans, quan, fa quaranta anys, per iniciativa comunitària, va començar a impulsar respostes a una necessitat que les administracions públiques no cobrien, ho feia amb dues perspectives clares i innovadores –dues–: arribar a ser servei públic, i segona, implementar i defensar el model d'acompanyament més digne i més inclusiu.

Moltes entitats d'iniciativa associativa van impulsar serveis que no existien, en aquest sentit, i s'esperava que les administracions els anirien assolint, però no ha estat així –no ha estat així. És més, una entitat que representa el que els comitès científics que analitzen com ha de ser l'atenció a les persones amb discapacitat..., aquest model d'acompanyament no institucionalitzat, no de grans residències massificades, és el que estan duent a terme, i no el poden sostenir.

M'agradaria, per acabar, llegir un escrit, un paràgraf que inclou la seva nota de premsa, que diu: «En els més de quaranta anys de funcionament, s'han donat suports a persones amb diversitat i gran necessitat de suport a portar vides dignes realitzant el que fa tothom habitualment.» Me'n salto algun tros... «Hem pogut passar de la institucionalització a tenir vides dignes i escollides, no imposades per models residencials que tenen difícil donar espai a les persones de manera individual.»

Paradoxalment, aquest model de suport a la vida independent de persones amb grans dependències, aquest model que és inclusiu, pròxim i comunitari, tal com recomana la Convenció de drets de les persones amb discapacitat de Nacions Unides, un model que requereix ràtios de personal superiors a les de les residències més massificades i existencialistes, és el que està en risc. Però, sobretot, el que tenim aquí al damunt, aquí al davant, és una falta absoluta de polítiques públiques, de places públiques de residència i d'acompanyament a la vida independent en tots els àmbits de la vida.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la consellera de Drets Socials, senyora Violant Cervera.

La consellera de Drets Socials

Moltíssimes gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputada Sabater, moltíssimes gràcies per la seva interpellació. De fet, ara fa uns mesos, no ho sé, de..., no sé quan va ser la compareixença que vam dur a terme els membres del Govern per explicar quines eren les línies de treball del departament, però en aquell moment vaig marcar que les prioritats –i que intentaríem concentrar-nos-hi, perquè, tot i que voldríem arribar a més...–..., els recursos que teníem, vam decidir, doncs, amb el nostre equip, que els concentraríem en quatre grans àmbits d'actuació.

I estic contenta, perquè justament avui hem parlat dels quatre àmbits. Al matí hem començat amb una moció sobre el contracte programa, i un dels creixements importants és a través del contracte programa. Vostè en parla.... Jo vaig dir també en aquella compareixença que nosaltres intentaríem o fariem els possibles per poder reduir la llista d'espera de la llei de la dependència, també en places, i avui vostè em fa, doncs, una interpellació en aquest sentit. El Grup de Junts per Catalunya ha parlat d'infància, que també era una de les nostres prioritats. I el grup dels comuns ens ha parlat d'habitatge, que també és una de les prioritats del departament.

Per tant, en primer lloc, gràcies, perquè veig que anem en la mateixa línia, doncs, els grups del Parlament i el Departament de Drets Socials. Per tant, anirem cap aquí. I els hi asseguro, perquè ja els hi vaig explicar el divendres, que els creixements que tenim, pressupostaris, van dedicats, justament, a aquests quatre grans àmbits.

També estic contenta per un altre tema, senyora Sabater. Estic contenta perquè és la primera vegada que crec que sento el Grup de la CUP –i n'estic molt contenta, de debò– parlar de la col·laboració publicosocial. Perquè per nosaltres és important, aquesta col·laboració publicosocial.

Entenem que el servei és el que ha de ser públic, i que hi ha moltes entitats del nostre país que des de fa molts anys –dècades, de fet– estan treballant pel bé. Van començar moltes, a més a més..., moltes d'aquestes entitats de persones amb discapacitat van començar justament perquè eren famílies que s'agrupaven per poder

donar servei, doncs, als seus fills i filles. Per tant, estic contenta que ens alineem en aquesta línia, en aquesta col·laboració publicosocial.

El pressupost del departament. Ja ho hem comentat abans: més de 3.800 milions d'euros. Miri, el quaranta-cinc per cent del pressupost del departament –1.739 milions, amb un creixement del deu per cent– el dediquem, justament, a aquesta promoció de l'autonomia personal.

De debò, senyora Sabater, la nostra prioritat és poder arribar a totes les persones que ho necessitin. I li ficaré un altre daixò: especialment a les persones que tenen algun tipus de discapacitat, perquè entenem també, des del departament, que són les famílies que els hi pot costar més poder donar una atenció, l'atenció que es mereixen, doncs, a totes aquestes persones.

Per tant, si ens donen un cop de mà i aprovem els pressupostos, doncs, aquests pressupostos ens serviran, justament, per a això, per poder destinar 27 milions d'euros amb prestacions econòmiques vinculades que poden ajudar les persones, amb aquestes ajudes, i reduir les llistes d'espera, perquè aprovarem 53 milions d'euros per als serveis d'atenció domiciliària, a aquestes persones que necessiten aquests serveis, o 28 milions d'euros per a noves places per a les persones grans, persones amb discapacitat o persones que tenen problemes de malaltia mental.

I, a més a més, el pressupost també ens permet, a través dels fons europeus –sí, és veritat, a través dels fons europeus, i molt contents que n'estem, de poder tenir aquests fons europeus–, doncs, la construcció i la remodelació, en el seu conjunt, de més de 200 milions d'euros, d'equipaments, de residències per a persones amb problemes de malaltia mental, persones amb discapacitat o gent gran, o també persones en situació de sensellarisme. O 60 milions d'euros, que ens han de permetre, també, poder ajudar aquestes persones en la seva autonomia personal, justament, a les seves llars, perquè nosaltres el que volem és desinstitucionalitzar.

Què volem dir, quan parlem de desinstitucionalitzar? Doncs que creiem que tot hom ha de poder viure on vulgui i com vulgui, i durant el temps que vulgui, allà on vulgui. I això vol dir que si una persona gran vol passar els dies o vol estar en una residència, doncs, li hem de poder facilitar una plaça pública en aquella residència, però si una persona vol estar en la seva casa, en el seu domicili, amb la seva família, nosaltres li hem de poder donar els elements necessaris.

Per tant –i, a més, també vaig demanar al Parlament que podíem parlar-ne–, entre tots hem de poder confeccionar aquest nou model d'autonomia personal. Hi ha molta literatura. Moltes persones han estat treballant, justament, en aquest nou model d'autonomia personal, i nosaltres hi creiem i el volem dur a terme.

I un nou model d'autonomia personal que arribi a tot el territori. Catalunya –i tots ho sabem– és un país divers, diferent. El vuitanta per cent de la població viu a l'àrea metropolitana i té unes necessitats diferents a les necessitats que es poden tenir en les àrees rurals o en les zones més despoblades. Com a servidors públics, hem de poder donar atenció a totes les persones. I ho farem, desplegant diferents recursos adaptats a les necessitats de cada un dels territoris; potser en territoris més petits podem fer centres de serveis o llars o centres de dia, perquè recursos residencials no els podem tenir a tot arreu. I, així, anar ajudant les persones a que puguin fer aquest trànsit de vida. Per tant, doni'ns un cop de mà, perquè nosaltres, justament, volem treballar en aquesta en aquesta mateixa línia.

Parlem de dades i de llistes d'espera. Sí, sabem que tenim llistes d'espera, algunes llistes d'espera –i, a més a més, ja estem treballant, doncs, amb el ministeri el que és un problema de desincronització i de desconexió. I l'altre..., és veritat, tenim llistes d'espera per dos motius principals: un, per la pròpia gestió del sistema. No és fàcil poder gestionar tot aquest tema de les llistes d'espera; hi intervenen molts actors, des de les persones que entren les sol·licituds als que fan les valoracions, els que acaben gestionant els PIAs –que són els ajuntaments... Per tant, és complex reduir aquestes

l·listes d'espera. I és un tema també pressupostari. I nosaltres, en la mesura que puguem, hi anirem posant recursos per poder reduir aquestes l·listes d'espera.

Però..., només algunes dades. I no els donaré les dades a les que pensem que podem arribar l'any 2022, sinó les dades que es van dur a terme l'any 2020, que són les reals. Nombre de persones beneficiàries del sistema català d'autonomia i atenció a la dependència: 168.429; nombre de places d'atenció diürna i residencial per a persones grans amb dependència i persones amb discapacitat: 62.118; places en serveis de suport a l'autonomia de la pròpia llar i en centres d'acollida residencial per a persones amb malaltia mental: 3.880; nombre de persones beneficiàries de la prestació econòmica de la llei de la dependència: 105.017; actuacions efectuades pels equips de valoració a les persones amb discapacitat: 119.322.

I vostè, senyora Sabater, sap, igual que tothom –igual que tothom–, que tenim una llei de la dependència que va ser una bona llei mal dimensionada, mal finançada, en la qual en aquests moments l'Estat només hi posa el quinze per cent –la resta, l'hi posa la Generalitat de Catalunya. En la llei de dependència hi posem fins a 1.500 milions d'euros. Molts diners. Tant de bo en tinguéssim més per poder-n'hi posar més. Però si l'Estat, doncs, ampliés les partides d'aquesta llei de la dependència, segurament també podríem arribar a moltíssima més gent.

Per tant, senyora Sabater, de debò..., alineats al cent per cent. La nostra voluntat és que tots els ciutadans puguin tenir a la seva disposició els recursos necessaris per poder tenir aquesta autonomia personal. I li asseguro que des del departament treballarem incansablement per poder fer que això sigui possible.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula la diputada senyora Maria Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Bé, consellera, gràcies. M'ha sorprès la seva resposta, perquè, en primer lloc, jo precisament li he posat l'exemple de que la Fundació Pere Miró va néixer amb voluntat de ser pública. Si féssim un símil amb les escoles del Cepepc, que, per iniciativa comunitària, van fer un contrapoder popular en la construcció d'escoles, perquè durant el règim franquista feien escoles on es pogués fer educació activa, democràtica i en català..., van néixer amb la voluntat d'acabar passant a la xarxa pública. I, precisament, una de les coses que jo li criticava i que l'entitat també ha criticat és que en quaranta anys mai s'ha plantejat.

La segona cosa que em sembla tramposa per part de la seva resposta és que vostè em remet als pressupostos. I jo, sincerament, consellera, no he sabut veure cap partida on digui «construcció...»; per exemple, «construcció de llars residència», «de pisos assistits», «de pisos tutelats», o «programes de suport a la vida independent per a persones grans dependents». No he sabut veure aquesta línia d'actuació en una xifra que em pugui fer pensar que és una prioritat de les polítiques públiques d'aquest Govern posar-se al dia en un dèficit que arrosseguem de fa tants anys. Jo no ho he vist. Ni tampoc he vist que els centres de dia augmentin, o que augmentin els serveis d'atenció domiciliària d'una manera significativa.

I li vull recordar una cosa. No és tan llunyana. Vostè em feia referència al 2020: durant la covid els centres de dia van tancar. Estem parlant de persones grans dependents que, un cop són a casa, necessiten les vint-i-quatre hores del dia, set dies a la setmana, els 365 dies de l'any, una persona que estigui fent-los suport. I resulta que vam tancar els centres de dia i no vam posar-hi suports. No vam preveure que aquestes persones potser haurien de deixar de treballar per poder fer aquesta atenció, no vam preveure un servei substitutiu.

I fins i tot aquests centres de dia han trigat mesos i mesos..., quan ja hi havia obertes les escoles, quan ja hi havia obertes les escoles bressol, aquests centres de

dia han continuat tancats, amb l'impacte que això comporta a l'organització de la tribu, de la família, del suport de la comunitat immediata, per fer-hi suport. I ja no cal dir els greuges que suposa, com ha passat també amb la gent gran, quedar absolutament aïllat de l'activitat comunitària, de les activitats socioeducatives i culturals.

Per tant, crec que la seva resposta no concreta realment com superarem aquestes greus mancances que hi ha. I presentarem la moció amb propostes molt concretes, a la que espero que tindrem el suport de les seves organitzacions polítiques.

I, finalment, parlant de l'entitat que tenim aquí fora, evidentment, per la nostra proposta, la nostra reivindicació política, ens sembla que és des de les polítiques públiques que s'hauria d'assumir aquest rescat d'una entitat que, si tanca les portes –si tanca les portes–, deixarà de prestar un servei que hauria de ser públic. I hauria de ser públic no només perquè és una obligació de les polítiques públiques del país posar a l'agenda política l'atenció de les persones amb discapacitat, sinó també per evitar les precaritzacions laborals que comporta, com passa amb els SADs i com passa amb moltíssims serveis.

A Reus, també, a nivell de salut mental, s'estan fent ara reivindicacions, en concret, sobre aquest tema dels temes laborals. Si el finançament concertat és precari, això va en contra de la dignitat de l'atenció i va en contra dels drets laborals de les persones que tiren endavant aquest servei.

Per tant, profund agraïment a totes aquestes entitats d'iniciativa comunitària, que han fet una feina supletòria, que han suplert la manca de polítiques públiques. Però no s'equivoqui: nosaltres exigim les polítiques públiques.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, per últim, té la paraula, en el torn de rèplica, la consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. Jo no li he volgut parlar més de l'entitat que està aquí fora, la Fundació Pere Mitjans. Només dir-li que jo em vaig reunir amb ells el dia 27 de juliol –per tant, molt aviat després d'haver entrat en el càrrec. Vam parlar amb ells. Sé perfectament quins són els seus problemes; alguns més dels que vostè ha comentat i que jo no comentaré aquí.

I és veritat: hi ha un altre problema que també hem de poder solucionar, que l'hem comentat en alguna ocasió i ara fa dies que no en parlem, que és el tema de la cartera de serveis. Aquestes entitats, especialment aquestes entitats del tercer sector, tenen un gran problema, perquè la cartera de serveis és excessivament rígida i de vegades costa poder-se adaptar als serveis, a uns serveis i als altres.

Sí que hi ha una partida econòmica important en els pressupostos. El que passa és que no està definida. I no està definida perquè, justament, són fons europeus. Tenint en compte totes les nostres mancances, i, com li he dit, que les nostres preferències a l'hora d'utilitzar aquests pressupostos són el contracte programa, la reducció de les llistes d'espera, habitatge o bé infància, i tenint en compte que teníem bastants diners o molts diners dels fons europeus dedicats especialment a la construcció o a la rehabilitació, justament, de residències de llarga estada o diürnes per a persones grans, persones amb dependència, persones amb malalties mentals o sensellarisme, doncs... Aquests diners és veritat que no estan diversificats..., o no està explicat en el pressupost on farem..., o quina residència remodelarem, senzillament perquè encara no hem pogut signar el conveni amb el *ministerio*.

Jo crec que el signarem en breu, perquè en aquests moments està, pel que ens diuen, a intervenció del Ministerio de Derechos Sociales. Però abans de finals d'any signarem aquest conveni, on aportaran a la Generalitat fins a 400 milions d'euros, 200 milions dels quals aniran destinats a aquests equipaments.

I no li puc dir on els farem, perquè farem una convocatòria pública, una convocatòria pública adreçada a ajuntaments i a entitats, a banda de reservar una partida de diners per a equipaments propis de la Generalitat de Catalunya. I aquest és el motiu pel qual no està especificat si farem o no farem una residència a Terrassa, per dir-n'hi una que sé que està llargament reivindicada aquí. Encara no tenim els diners i no hem pogut treure'n la convocatòria. I, tan aviat com en traurem la convocatòria, podrem venir, explicar, i donarem comptes d'on han anat tots aquests diners.

Ens ha parlat del covid, del tancament dels centres de dia... Jo no hi era, en aquella etapa –no hi era. És veritat que, quan vam arribar, tots pensàvem que la pandèmia ja havia..., que ja ens podíem oblidar de la pandèmia, entre altres coses perquè la majoria dels usuaris, especialment de les residències de gent gran, estaven tots vacunats i pensàvem que la covid havia parat. Però en soc plenament conscient, de les dificultats que va passar i que va patir el sector durant l'època de la covid.

No entraré a valorar la necessitat o no de que aquestos centres de dia estiguessin tancats o no, perquè, com vostè sap, els protocols els estableix el Departament de Salut. Dit això, des que jo soc consellera, entenc que els centres de dia estiguessin tancats, perquè els centres de dia la dificultat que tenen, a diferència de les residències, és que els seus usuaris entren i surten.

I hem dit molts cops que, més enllà de que segur que la covid ens ha servit per revisar diferents protocols, revisar també la manera de relacionar-nos amb el Departament de Salut, que això també ens ha anat molt bé per poder realitzar algun tipus –ja sé que a vostès no els hi agrada la paraula «agència»–..., no sé si ha de ser una agència o un instrument, però algun tipus d'instrument que ens ha de permetre als dos departaments treballar conjuntament perquè no ens torni a passar el que ens va passar durant la covid... Els protocols de les residències vostè sap que els feia Salut.

I un dels principals problemes que vam tenir amb la covid és justament aquest: la recepta per lluitar contra la covid. I la covid en aquells moments..., era l'aïllament, tot el contrari del que nosaltres esperem dels centres residencials o dels centres de dia, que el que volem és que siguin espais oberts, on els familiars hi puguin anar i els propis usuaris s'hi puguin relacionar.

Per tant, aquest és el motiu –suposo..., bé, és aquest– pel qual els centres de dia van estar tancats, perquè els usuaris entraven i sortien i això era un risc. I, davant del risc de la vida, doncs, lo millor que es pot fer és tancar el centre de dia.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Amb això arribem al final de la sessió.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre.